

Thanh Bình Nhạc

Contents

Thanh Bình Nhạc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	63
25. Chương 25	65
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	73

Thanh Bình Nhạc

Giới thiệu

Hắn là một thiếu gia nhà giàu, Vì quá ăn chơi xa đọa nên bị bắt cóc và giết chết Sau khi bị giết xuyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-binh-nhac>

1. Chương 1

Cổ nhân thuyết “Thiên vô hề trắc phong vân “, những lời này thật đúng là TM có đạo lý!

[TM: Chửi tục

Thiên vô hề trắc phong vân : Trời không quản chuyện gió mây , đại ý là lúc gặp nạn thì cầu trời vô ích đấy thôi]

Vân Hàm Tiểu ta lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, cao quý ưu nhã (tự nhận) ... Có bao nhiêu kẻ theo đuổi , ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta là một công tử phong lưu anh tuấn tiêu sái (bla bla) , người tuyệt đối đừng mong có một phần nửa tâm của ta .

Nghĩ không ra ta là một thanh niên tốt đến vậy , trong thời gian tới sẽ đóng góp công sức thật lớn cho tổ quốc, thế mà có thể bị kẻ làm công ở cao ốc bắt cóc làm con tin , ai... Quả nhiên thiên tài vận khổ nha ! (Oái , sao đã thành thiên tài rồi ...)

Đại khái cũng là do bản thân lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, cao quý ưu nhã... Nhưng còn may mắn , kẻ bắt cóc kia trước kia rời đi cũng không (thêm) giết ta , an trí an ổn ta ở một chiếc ghế sofa bốn chân vô cùng thoải mái , sofa thực sự nhuyễn, ngồi rất thoải mái, đối với người vừa bị kẻ bắt cóc túm qua túm lại , quảng tái quảng hồi mà nói , cái này quả thực là một sự hưởng thụ a!

Ta phi thường thỏa mãn thở dài một hơi, nhưng cái kẻ ngồi đối diện ta thì không được như thế , toàn thân cứng ngắt như tượng , sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Hảo tội nghiệp nha .

“Vị này đồng chí... Người nghìn vạn lần đừng khản trương !”

Nói thật, ta một điểm cũng chưa từng khản trương, thậm chí ta còn cố tình chú ý tới cái hộp nhỏ gắn ở hai bên ghế .

“Người nghìn vạn lần không nên cử động nga , cố mà bảo trì tư thế này , nghìn vạn lần không thể động nga!”

Ta vừa rồi chỉ là thở dài mà thôi, ta không nhúc nhích, người không cần khản trương như thế... Tuy rằng ta rất muốn đi kiểm tra hai cái hộp nhỏ nhỏ đó.

“Đạo tặc kia buộc ở chân tay người mỗi chỗ một quả bom cảm ứng trọng lượng , bom khởi động sẽ ghi nhớ lại trọng lượng ban đầu , nhất định phải vẫn bảo trì trọng lượng tiêu chuẩn kia nha ...”

Ô, thật giống trong TV nha , chỉ cần trọng lượng cải biến một chút, bom sẽ nổ . Vẫn cho rằng đó chỉ có trong phim truyền hình, không nghĩ đến ta bây giờ lại được ‘ thưởng thức ‘ rồi , đồng thời lại là diễn viên chính của tập phim, bất quá diễn viên anh tuấn tiêu sái trong TV... So ra ta vẫn kém nhiều , gặp phải loại tình huống này đều có thể dễ dàng tự cứu, về phần ta a ... Quên đi, ta chờ người tới cứu là được rồi. Cái

linh vực này thì ta cũng không hiểu , con người có nhiều thứ không thể hiểu biết hết được , mà ta chỉ là không am hiểu mỗi về bom thui nha .

“Người đừng khẩn trương nga, chỉ lát nữa ta có thể gỡ bom cho người rồi ...”

Mắt ta đảo đảo vài vòng thấy tên kia đang tìm kiếm công cụ gì đó , đại khái là cái kim a , do do dự dự lấy dây đỏ chuyển qua dây xanh , sau lại lấy dây xanh đổi qua dây vàng , dây vàng lại vòng vòng qua dây đen , sau đó lại bỏ dây đen cầm sang dây đỏ , mãi không cắt được ... Ta biết, kẻ làm đạo tặc chắc chắn sẽ phải cao mình hơn ta mà , có thể nói là cao một thước – đạo cao một trượng nha , rõ ràng tên này tuy xấu cơ mà cũng rất thông minh .

“Người đừng khẩn trương ...”

Ta thực sự khẩn trương! Lão huynh người thật lắm mồm . Nếu không đem tim ta dọa sợ , kỳ thực ta còn có ý giúp người kia !

“Ta với người tâm sự vài câu đi , như vậy người sẽ bớt khẩn trương.”

Kỳ thực là người khẩn trương mới đúng. Ta trở mình trợn mắt , bắt đầu nghe đối phương lải nhải.

“Tiểu đồng chí dường như vẫn còn trẻ nha ...”

Lời vô ích.

“... Trẻ tuổi như thế chắc chưa kết hôn a , lão bà của ta đều đã sinh hài tử rồi ...”

Ta kết hôn hay không kết hôn thì liên quan gì đến việc lão bà người sinh hài tử nha ?

“... Ta rất thích lão bà ta, thời gian ta quen nàng ta vẫn còn là một anh sinh viên... Tiếp qua mấy tháng là ta có thể có được một cục cưng rồi ...”

Người kia bắt đầu lải nhải về chuyện lão bà của hắn , nói lâu như vậy, hắn cũng vẫn chưa chán mà đổi đề tài . Bất quá, tiên sinh, cảm phiền người có thể hay không ngừng nói về lão bà của người đi được không , nghiên cứu quả bom trên người ta giữ cái , người khiến ta không thể động nha , phải biết rằng cứ không được cử động mãi thế này ta sẽ mệt chết mất .

“Chờ con ta sinh ra , cho người nhận hắn là ba ba nuôi nha !” Tên kia ngẩng đầu , trên trán tràn đầy mồ hôi nhưng nụ cười vẫn sáng lạn mang theo ít hạnh phúc , “Nhất định hai ta phải sống sót ra ngoài nha .!”

“...” Trái tim hơi chấn động, mũi có chút ê ẩm, ta cười , “Người quả nhiên là động vật hi hữu nha , hắn phải xin quốc gia bảo hộ người mất .”

Nam nhân bị ta nói hơi ngốc lẳng .

“Ta là Vân Hàm Tiểu , người tên là gì.” Hoa hàm tiểu là một loại hoa rất nhỏ , chỉ bằng ngón tay út của người , cánh hoa rất dày mang theo màu vàng nhạt dịu dàng , nhưng tản mát ra một loại hương thơm nồng đậm như dưa Ha-mi , khiến nhiều người thích . Mẫu thân rất thích loại hoa này, vì thế tên của ta cũng là Hàm Tiểu

“Ta là Lý Chấn Hoa , họ Lý , tên tiếng Trung là Chấn Hoa .”

Ta hít sâu một hơi, sau đó nói : “Lý chấn hoa tiên sinh, ta hiện tại rất khát, người giúp ta đi lấy chút đồ uống được không ?” Thấy hắn dự định đem cho ta một bình nước khoáng , ta nhíu lông mày lại “Ta không uống cái loại nước này , người xuống lầu mua cho ta nước giải khát đi , ta thích nước trái cây!”

Nơi này chỉ có lầu năm là bán trang phục , năm tầng lầu khác đều là bán đồ ăn , nhưng đồ uống lại chỉ có ở lầu ba . Hắn muốn lấy nước cho ta nhất định phải xuống lầu ba

“Ta gọi những người khác mang lên giúp người nhé .” Hắn nói rồi lấy bộ đàm ra.

“Không nên, không nên gọi người lại !” Ta cắt đứt động tác của hắn , nói rằng

” Chờ bọn hắn tìm người mang lên rồi lại còn đi chọn đồ uống thì ta cũng có thể khát chết rồi. Ta là cha nuôi của con người , người mời ta cũng không quá phận đi !” Nhìn, lý do của ta thực hợp lý a!

“Vậy được rồi, người không nên lộn xộn nga, ta lập tức sẽ trở lại.” Nam nhân suy nghĩ một chút, đối ta căn dặn một chút, rất nhanh bước về phía thang máy, người không biết còn tưởng hắn sợ đến chạy chối chết.

“Lý Chấn Hoa!” Nhìn hắn tiến lên thang máy, ta lại gọi một tiếng, hắn ngừng lại, nhìn ta, “Người rất yêu lão bà người, sau này cũng nên giữ gìn nha!”

Nếu như mẫu thân của ta có được một nam nhân yêu mình như thế, cũng sẽ không thành tinh thần thất thường, cũng sẽ không vì nửa đêm chạy ra đường bị xe đâm chết.

Hắn sưng sốt một chút, sau đó tươi cười, mạnh mẽ gật đầu “Ân!”

“A, được rồi, ta rất thích người nga!” Ta nói, nhìn hắn lộ ra bộ dáng ngốc nghếch, ta tươi cười thật lớn “Sao lại ngốc thế a, còn không nhanh đi lấy cho ta đồ uống!”

“Nga... Nga!” Hắn chạy nhanh về phía thang máy, thân ảnh hắn mờ dần trong mắt ta. Ta cũng nhìn không được biểu tình của hắn vì hắn còn mãi chạy về thang máy. Thật sự là một người tốt.

Thực sự là một tên khả ái, hắn là sẽ không chú ý rằng ta đối hắn chỉ vui đùa thôi. Ta hắc hắc cười, đánh giá đại sảnh trước mắt bày biện toàn y phục hoa lệ, còn có ngoài cửa sổ, các khu nhà tầng cao vót, kỳ thực... Đường như thế giới này cũng không có cái gì hơn nha.

Phòng chừng kẻ ngốc kia cũng đã đến lầu ba rồi, ta nghen nghen, dùng sức đẩy lên thân thể, bất ngoài ý muốn nghe được “Tích” một tiếng giòn tan, toàn bộ thế giới đều phóng lên..

Ta cho rằng nổ tan xác sẽ rất nhanh qua đi, chỉ cần ngắn vài giây là OK. Mà trên thực tế dường như cũng chỉ vài giây ngắn ngủi thôi, thế nhưng trong vài giây ngắn ngủi ấy, ta cảm giác như thời gian kéo dài vô phương.

Cơ thể dưới áp lực nổ tung lên, mọi thứ đều trở thành tro tàn, dây thần kinh toàn thân như bị kéo căng, rồi lại gắt gao bị đè nén lại, trong nháy mắt đại não tiếp thu tất cả, đã không còn đau đớn thông thường...

Đau quá...

Đau quá... ..

Đau quá... ..

2. Chương 2

Bộ này rất khó dịch. Vì thế ta chỉ đảm bảo 70% nội dung xác thực mà thôi. ta đọc QT 2 lần mới hiểu =.=

~ ... Ngô...

“khụ khụ khụ ...” Cảm giác cổ ta thật ngứa, ta nhìn không được kịch liệt ho khan.

Trong đầu ong ong loạn hưởng, nhưng nghĩ không ra mình làm sao, thẳng khi từng đợt đau nhức truyền đến, cảm thấy thật đau, một ít hình ảnh hỗn độn cứ trôi vào trong đầu. Một đám che mặt, một nam nhân kiêu ngạo không gì sánh được kêu gọi ta, ta ngồi cứng ngắc, không nhúc nhích được một li, một người khác ăn mặc giống như kẻ ngoài vũ trụ, nom rất ngu ngốc... Cùng với... Nhiệt độ cao quá, rất nóng nha... Da thịt bị xé tan...

Trên người nguyên bản chỉ là bị nóng chút, nhưng trong phút chốc lại trở nên đau đớn, toàn thân ta đau đến run rẩy.

Chuyện gì xảy ra? Ta không phải đã tan xác rồi sao... Vậy nơi này là bệnh viện sao? ... Ai? Bệnh viên khi nào lại dùng tường gạch dài thế? Dùng cái loại gạch đất nung này chẳng phải chỉ dùng trong mấy cửa hiệu lâu đời hay sao?

...

Sai! Đây chắc chắn không phải bệnh viện! Ta kinh hồn táng đảm nhìn bốn phía, ta đang ở một cái ngõ nhỏ hẹp, hẻm nhỏ do ba mặt tường cấu thành, dường như cái này gọi là “Ngõ cụt” thì phải. Thế nhưng

người ở đây thực vô tình , có nhiều nam tử nom tử tế ấy thế mà lại đi thẳng , không ngoái lại xem ta một chút . Mà trên người ta cũng không phải là mặc áo trắng hay là áo bệnh nhân , đã thế trên người còn tỏa ra mùi rất khó chịu... rất kinh khủng ...

Thực sự rất không đúng nha !

Ta do dự thật lâu, sau đó chần chờ vươn tay...

Tuy rằng tay của ta không tính là lớn , nhưng sao lại thành ra thế này a, so sánh chút ... Năm năm ngón tay lại , nhìn giống như 1 tiểu bánh bao ấy . Hạ thân... Hạ thân dường như cũng có chỗ nào đó hồng rồi ... Ta run rẩy sờ sờ đến lưng quần , hoàn hảo... Hoàn hảo... Vẫn còn nha ...

Bất quá... Thế nào lại thành cái dạng này ! Quả thực... Quả thực... Rất là bé a .

Chưa từ bỏ ý , ta tự mình sờ một cái ... Điều không phải ảo giác!

Ta thoáng cái quên luôn cả đau đớn trên người , trong đầu chỉ còn nghĩ được một chuyện thực kinh khủng ... Ta, ta... Ta có phải bị bệnh liệt dương hay không a ? !

Nương a... ..

Tại sao có thể như vậy? Chính... Ách... Chờ một chút... Dường như không chỉ cái kia đâu , Cả người ta , dường như đều ... nhỏ đi hết ?

Giữa lúc ta mê hoặc không ngớt, cạnh góc tường lộ ra một cái đầu người nho nhỏ, hướng bên này nhìn, ngó lại thì đó là một tiểu hài tử khoảng chừng năm hay sáu tuổi , toàn thân đều bắn lại đầu tóc bù xù , đồng dạng tỏa ra mùi vị khó ngửi . Theo ta nghiên cứu mà suy ra , tiểu tử này đích thực là khát cái nha .

“Bọn họ nói người bị đánh chết rồi , ta không tin... Người quả nhiên không chết ni!” Mái tóc bắn thành 1 đoàn , bết bết ở dưới ót , hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị bắn đến mức chỉ nhìn được một chút ‘ rung nhan ‘ , cả người da bọc xương , nhìn cái tay mà có cảm giác như là thấy một cái móng vuốt vậy ... Sợ rằng hiện tại chính ta đây cũng thành “ đồng nghiệp” của tiểu hài đồng này nha .

“Bị đánh chết?” Ta há mồm muốn nói điều gì, trước mắt tối sầm, ngất đi...

Trong mơ mơ hồ hồ, tựa hồ có ai đang nói chuyện với ta, chỉ là thanh âm quá nhỏ nghe không rõ, ta nghĩ phiền toái chết đi .

“Người chưa tận số ... thân thể lại đã tổn hại vô pháp cứu ... Vô pháp trở về trần gian , vì vậy... chờ ta lục lại danh sách ... Tìm được rồi nha ... Hồn phách của người lại tương đương với vị thế tử này ... Mong người... Trăm năm sau lại quay về đây ... Lời đã hết ... , người nên đi thôi...”

Sau đó giống như là trong phim điện ảnh vậy ...

Đầu tiên là một nữ nhân... Ách, thiếu nữ này lớn lên thanh tú động lòng người, đáng tiếc vì bản cùng , bị lão cha bán vào kĩ viện . Mấy ngày sau là đêm khai bao , một thiếu niên bao nàng ta , ngày thứ hai trước khi đi, hân cho thiếu nữ một tờ ngân phiếu cùng một chiếc nhẫn , giúp nàng chuộc thân.

Thiếu nữ ly khai kỹ viện, Về đến nhà, lại bị phụ thân của nàng đoạt đi ngân phiếu trên người , còn bị đuổi ra ngoài. Thiếu nữ khóc một mình bên hồ , hẳn là dự định tìm cái chết , nhưng ngoài ý muốn phát hiện lùm cây bên hồ có một thiếu niên , dù sao cũng đã ở kĩ viện học quá vài ngày (...), liếc mắt cũng biết thiếu niên kia bị hạ xuân được , coi như là tích đức trước khi chết đi Sau đó khỏi cần ta nói rõ nha , xuân giải thế nào , đừng nói các người không biết ! Ta đây không tin đâu .

[Thế là bố nó là ai . Ôi cái bụng ta =)]].

Thiếu niên ngày thứ hai tỉnh lại , đưa cho thiếu nữ một ngọc bội ngũ rồng , rồi lại nói thêm một ít điều nữa , ta thấy bọn họ mập mạp môi , lại không biết bọn họ nói cái gì. Nói chung, thiếu nữ không chết, gom sạch của cải trang sức đem bán —— ngoại trừ chiếc nhẫn kia cùng ngũ long ngọc bội , mua lại một cửa hàng nhỏ , bắt đầu bán đậu hũ mà sống .

Sau đó hình ảnh lại trôi nhanh qua, thiếu nữ sinh ra một người hài tử, thiếu nữ thoát nhìn thật cao hứng. Cầu mong hài tử của nàng mãi mãi hạnh phúc , vĩnh viễn vui sướng, cho nên nàng đặt tên cho hân là “Hàm Tiểu ” .

Thật trùng hợp , lại trùng tên với ta nha .

Hình ảnh lại trôi qua , năm ấy hài tử được một tuổi , nữ tử sinh trọng bệnh, khuynh tấn gia tài cũng bó tay. Trước khi chết, nàng dặt miếng ngọc vào chân của Hàm Tiểu , dè thêm một ít vải bố lên , nói cho hân, đừng cho bất luận kẻ nào thấy ngọc hoàn này, sau đó dùng một sợi dây mảnh xỏ qua chiếc nhẫn đeo ở trên cổ hài tử , chiếc nhẫn có màu đen tuyền , thoát nhìn tưởng là đá thô thôi , sẽ không khiến kẻ khác chú ý mà nổi lên tà niệm , bởi vậy chỉ cần dận nghìn vạn lần không làm rớt.

Sau đó nữ tử kia chết , hài tử không ai dưỡng, rất nhanh biến thành một tên khát cái , căn nhà rất nhanh bị người ta chiếm đoạt.

Lưu lạc ra ngoài ăn xin có quen một hài tử tên Tiểu Tam làm bằng hữu , ta suy nghĩ mãi , một lát nhớ tới hài tử bần hê hê kia , chắc là kẻ đó rồi , hai tiểu hài tử ở chung rất vui vẻ lại còn nhỏ nên nhiều người cho hơn , vì thế cũng luôn được no bụng , dẫn đến một đám tiểu khát cái khác khó chịu với bọn họ , Hàm Tiểu đành nhường bọn chúng đám thức ăn kia , đi tìm đồ ăn khác nhưng lại chọc phải gia đình của một nhà viên ngoại , dẫn đến Hàm Tiểu bị phát hiện , đánh cho chí tử.

Cổ sự đến đây , một đám mây mờ mịt bốc lên , hình ảnh ngày một tối lại ... Càng ngày càng tối ... Sau đó dưới chân không còn, cả người phẳng phất không ngừng rơi ... Rơi... Ta cố gắng với với tìm chỗ dựa ...

“Tiểu Vân... Người tỉnh a!” khuôn mặt Tiểu Tam bần hê hê xuất hiện trước mắt , trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Ân...” Cổ sức khởi động thân thể để ngồi xuống, đầu có chút choáng , toàn thân thật đau , đại khái da thịt nóng rần lên . Bốn phía là khoảng không, phía trên chỉ có bầu trời , thấy mình đang nằm trên một đồng cỏ đại , ta giống như vừa xem phim vậy , xem được một ít tư liệu về thân thể này nha .

Sờ sờ cái cổ, có căng một sợi dây, nhất xả, kéo ra xem ... Nga, nguyên lai là một chiếc nhẫn được giấu kín , thảo nào lần đầu tiên xả cổ áo nhìn không thấy . Lại giơ lên chân phải , quả nhiên có một lớp vải bố , sờ thử , cảm giác trời lên một cái gì đó , bất quá vì vải bố trên chân , đại khái là mắt thường nhìn không ra ha .

“Tiểu Vân, ngươi có khỏe không?” Tiểu Tam lo lắng nhìn quanh ta một lát , sau mới thấy ta chú ý tới hân, còn nói, “Lưng ngươi bị thương rất nặng đó nha ...”

Đương nhiên phải nặng rồi , hai thanh niên cầm gậy mà đánh , nếu không phải Hàm Tiểu vẫn ôm lấy đầu lẫn trên mặt đất , sợ rằng đầu óc đều bị nứt ra rồi .

“Ngươi giúp ta trở về sao ?” Ta nhìn tiểu hài tử này hỏi , dù sao lúc ta hôn mê cũng chỉ có một người này .

“Không phải đâu , ” Tiểu Tam lắc đầu, “Trương gia gia giúp ta mang ngươi về .” Trương lão đầu cũng là một người số khổ, sau khi nhi tử và con dâu của mình đuổi đi. Dù đã lớn tuổi , nhưng vì bát cơm, vẫn phải đi làm cừ vạ .

“Trương gia gia giúp mang ngươi trở về , Lưu mục bán bánh bao nhìn ngươi bị thương như vậy còn cho chúng ta mấy cái bánh bao đó .”

Đây là một miếu hoang ngoài thành , cũng rất xa phố xá , chỉ có Hàm Tiểu (sau đó là ta) cùng Tiểu Tam hai người trụ, buổi tối ra trước cửa thành , ban ngày sau khi mở cửa thành lại đi vào , thị vệ gác thành đều đã quen với hai tiểu hài tử này . Mấy tên khát cái trong thành đều ở miếu nội thành , tỷ như Trương lão đầu giúp ta trở về đó .

3. Chương 3

“Àn...” Ta gật đầu ý nói đã hiểu , tự tay sờ nhẹ sau lưng một chút , có cảm giác cứng cứng , xem ra vết thương đã kết vảy rồi , bắt quá trên tay lại cảm giác mờ mờ được thêm cái gì nữa , giơ tay về phía trước nhìn lại , thì ra là một ít chất lỏng đặc màu vàng nhạt trong suốt . Chắc , sinh mủ mất rầu.

Ta nhú nhú mày , vết thương phải xử lý một chút, không sẽ lại nặng thêm , có khả năng da thịt sẽ bị phá hư . Ta đối Tiểu Tam nói:

“Tiểu tam, người giúp ta tìm một hồ nước đi .”

Tiểu Tam gật đầu, nâng ta dậy hướng phía ngoài đi đến . Bởi vì trên đùi cũng có thương, cũng đã đóng vảy , đi đường rất khó khăn , chỉ có thể chậm rãi hướng phía hồ đi đến , khó chịu muốn chết.

Thật vất vả mới đến bên hồ , hai người đều chảy mồ hôi ròng ròng .

Cổ đại a cổ đại, thiếu không khí ô nhiễm, bởi vì hiện đại bị ô nhiễm quá nhiều mà đến ta cũng nhớ không được hình dáng nguyên thủy của hồ nước , nhìn nước ở trong hồ trong vắt mà ta có một cảm giác thật là quả niệm nha (quả niệm : nhớ nhung canh cánh trong lòng) , cũng không chần chờ mà đi xuống , khỏi thoát quần áo . Nước có chút lạnh, nhưng thích ứng được rồi thì cũng không ảnh hưởng.

Người hỏi tại sao ta không cởi quần áo a ? Huỳnh đệ a, y phục cùng với trứ huyết (máu động), lại còn nhiều thứ khác nữa, đều kết thành một khối rồi , thế nào thoát a, ta cũng không đủ can đảm nhìn da thịt của ta cũng bị kéo xuống đây , không thể làm gì khác hơn là ở trong nước một thời gian, sau chờ nó nhuyển ra rồi tính.

Thật vất vả mới cởi được quần áo , nghiêng răng nghiêng lợi nhẹ nhàng tẩy đi vết thương —— đương nhiên là có thêm Tiểu Tam hỗ trợ , một lần nữa trở lại trong miếu, hai mắt ta đã sắp thành sao kim rồi (vâng ý ẻm là em bắt đầu hoa mắt thấy sao rầu) , tái mặc y phục, chỉ là trên lưng có thêm lớp vải bố , kỳ thực cũng không ảnh hưởng nhiều , dù sao thân thể này cũng chỉ là tiểu hài tử

Vừa nãy ở trong nước quá lâu , cũng ảnh hưởng không ít đến thương thế , hiện tại nước lại rơi vào trong vết thương , rất đau a... Đầu hỗn loạn, giống như bị chặt một cái sau ót ấy , một trận lại một trận đau , trườ trườ đau , đáng tiếc trước không xem mấy loại sách thảo dược (thế sao chương 2 em nói em chỉ không – hiểu – về – boom =)), không biết có loại cây cỏ nào giảm đau hay không , bằng không... Đầu hảo nặng a...

Mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mới phát hiện mình không biết ngủ thiếp từ bao giờ , đầu đau hơn , toàn thân đều nhuyển , nằm úp sấp , mấy chỗ thương tích đau cũng không giảm , luôn thường trực đau . Ở trên trán như có hỏa lò, nhất thời cái gì cũng thiêu đốt được.

“Người tỉnh rồi .” Tiểu Tam nhìn nhìn , sau đó lấy một đồng vải nhúng ướt để lên đầu ta , “Cả người người đều nóng, Lưu mục kêu nếu nóng thì nên làm như vậy , có thể khiến người đỡ hơn ... Còn có nga, ngày hôm nay Lưu mục để riêng cho người hai cái bánh bao nhân thịt đó nha , người nhanh ăn đi, ăn sẽ hảo lên!”

Tiểu Tam rửa tay , cẩn thận cầm lên bánh bao thịt , ngắt một ít bánh bột cùng thịt nhét vào miệng ta . Tuy rằng hiện tại ta không muốn ăn gì , bắt quá tình huống hiện tại ta cũng không thể tùy hứng , đành cố ăn hết một cái bánh bao , cũng không thể ăn thêm nổi nữa , ta uống nước , nói Tiểu Tam ăn nốt cái còn lại , ta lại mơ mơ màng màng ngủ.

Hỗn loạn cũng không biết qua bao lâu. Một lần tỉnh lại, Tiểu Tam không còn ở đây , trên cạnh đầu thấy có hai cái bánh bao cùng chén nước , ta cầm bánh bao cùng nước lên ăn uống ; lần thứ hai tỉnh lại, Tiểu Tam còn có thêm bát chúc cho ta ăn , xong chúc lại có thêm bánh bao .

Lần này mở mắt, Tiểu Tam không ở đây , bánh bao bên cạnh được đặt trong cái bát , trên mặt dè thêm tảng đó , đó là tránh cho bị chuột ăn vụng a . Ta hiện tại không muốn ăn cũng không muốn động . Đầu hơi choáng váng , ngoài cửa sổ một mảnh đen tối , Tiểu Tam vẫn chưa trở về .

Ta giương mắt mơ mơ màng màng đợi một hồi, cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài gian nhà truyền đến tiếng nói , bởi vì cách khá xa , lại nói thì thầm nên cũng không nghe ra đang nói cái gì . Đang nghĩ có phải là Tiểu Tam trở về hay không , chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra . Ta ngẩng đầu lên, nương theo ánh trăng bên

ngoài , chỉ có thể nhìn ra ba cái bóng đen , ba cái bóng đều rất cao lớn , ta xác định trong bọn họ không ai là Tiểu Tam .

Nếu không phải, ta đây cũng không cần cố nâng cái đầu đang choáng lên mà nhìn nữa.

Ba người dường như ngừng lại ở cửa , sau đó ta phát hiện trong phòng sáng lên , đại khái là ai đó thắp lửa .

“A , nơi này cũng có chủ nhân nha .” Một người thanh âm hơi khàn khàn mang theo chút tiểu ý mà nói , “Có thể quấy rầy một buổi tối hay không ?”

Thanh âm sần sật lại đến gần hơn , ánh sáng của lửa phát ra từ bó đuốc nhỏ đến trái phải ta thì dừng lại , sau đó ở trước mặt ta sắp một bó củi chuẩn bị đốt . Ta bĩu môi, đều đã vào, còn muốn hỏi ta làm gì .

Trong phòng sáng lên, cũng ấm áp lên. Ta nhắm mắt lại , không muốn nói, cũng không muốn biết bọn họ là ai.

“Khó chịu lắm sao ?” Một người thanh âm nhã nhặn hỏi .

“Ân...” Ta mềm mại lên tiếng. Lời vô ích, ta hiện tại một bộ chết không ra xác sống không giống người , người nhìn không ra a.

Trước mặt tối sầm lại, một ngón tay chạm vào cổ tay ta , mí mắt bị xốc lên nhìn một chút, “Thân thể rất suy yếu, bị nội thương không nhỏ , ngoại thương không có xử lý tốt, đã nhiễm trùng sinh mủ.”

Thanh âm lãnh tĩnh nói, hiện tại ta nghe thanh âm nào cũng như nhau vì đang bệnh mê man mà . Một hơi mùi thơm ngát nhưng đắng nghét được nhét vào miệng ta , có tiếng nói giải thích “Dược này đối thân thể của người rất có lợi .” Ta lập tức nuốt xuống dưới.

Cổ sức mở mắt, quay lại đám người trước mặt vì bị che mà không nhìn rõ mặt , nói “Cảm tạ.”

“Không cần.” Đối phương tựa hồ cũng cười một chút. Tự tay giúp ta chỉnh lại y phục , kết quả y phục quá ngắn, xốc tới vai thì phía dưới cũng chỉ đến bắp chân nhỏ , người nhã nhặn hơi ngậy ngốc một chút , dự định giúp ta kéo chỉnh lại , con mắt đảo xuống cổ chân ta thì ngậy ngán cả người .

“Lão gia, hân...”

Đột nhiên nhớ tới, vì y phục cùng trứ huyết bị kết vào nhau mà ta đã thoát ra , cái ngũ long ngọc bội kia cũng che không hảo lắm . Ta vội vàng dấu đi .

Đếm chưa đến một ... hai Ba , ta đã bị nhắc tới trước ...

“A... Đau ...” Nương a, ta đang bị thương nha ...

“Trên chân người có gì... Để ta xem nào !” cái người thanh âm khàn khàn lúc này nghe thật dễ chịu giờ phát chuyển thành âm hàn , lạnh đến mức ta phát run.

“Nương cấp ta ... Buông tay...” Thực sự đau quá a... Nước mắt ta đều nhanh chảy đến.

“Người nương? ... Người năm nay bao nhiêu?”

“9 tuổi ...” Ta nhớ từ khi hài tử kia sinh , tổng cộng ít nhất cũng qua chín mùa tuyết

“Sinh nhật ni?”

“Mười sáu tháng năm ...” Ta nhớ kỹ cái này không thể sai nha .

“Mười sáu tháng năm ... Mười sáu tháng năm ...” Nam nhân niệm mấy lần, đôi chăm chú nhìn chăm chăm vào ta, “Vậy không sai, ngươi là hài tử của ta!”

Gì?

Cái gì đang xảy ra đây ?

Ông trời a , ta là bệnh nhân, chịu không nổi kích thích đâu nha ...

Mơ hồ hồ hồ , ta lại ngất tiếp...

[Nguyệt : Anh nhận nhanh dữ trời]

4. Chương 4

Ta có chút ngoài ý muốn khi tỉnh lại thấy cảnh vật hoàn toàn lạ lẫm , lụa trắng mỏng mỏng lung lung ở đại sảnh bằng gỗ lim khắc hoa điều thượng hạng , trụ giường cũng cẩn thận khắc hoa văn tinh tế , khảm nào chim chóc , lá cây mã não , cây mẫu đơn hoa . Lấy đại cái gì trong phòng đem bán , chỉ sợ ta cả đời đều có thể áo cơm không lo . Mà ta đang nằm trên giường mềm mại , trên lưng đã được thượng được , trên người cũng được tắm rửa sạch sẽ, không giống như ngày trước ta ở hồ tẩy rửa, lần này trên người dơ bẩn bị thanh lý không còn một chút , lộ ra làn da phía dưới thô ráp tái nhợt .

Bốn phía rất an tĩnh, bên giường có một cái đỉnh tròn bốn chân , hình như đang đốt gì đó , không khí thoảng thoảng mùi hương yếu ớt , làm cho ta rất thư thái . Đại khái là hương thơm có tác dụng an thần .

Toàn thân mềm nhũn , đành nằm úp sấp xuống , ngón tay vô ý thức niết niết lên hoa mẫu đơn khắc trên trụ giường , đầu óc dần dần rõ ràng hơn , năng lực tự hồi cũng dần dần trở về. Bởi vì nhớ lại mấy hình ảnh khi lần đầu tỉnh lại , lúc đó đầu vẫn nóng như lửa , đốt tới mức cả người ta đều mơ màng , vì vậy mà căn bản cũng không có tự hồi hảo tình huống của mình hiện tại . Hiện tại thì hiểu rồi , giàu to rồi , không biết sau này có giữ lại được mấy thứ này và vân vân không ni .

[Em tính bán cổ vật saoK]

Những hình ảnh trước kia tái hiện lại , Có người nói cho mình rồi nha . Mệnh không tuyệt ... Mệnh dù không tuyệt nhưng thân thể quá mức tổn hại đến vô pháp hoàn dương... Hồn phách người tương đương thể tử này , hẳn là nếu đã phân thân toái cốt chắc chắn sẽ không có khả năng sống lại đâu (em ý bị nổ tan xác rồi nên đâu còn thân thể =)) phân thân toái cốt : thân thể hỏng , xương cũng không còn) , về phần cái kia , dường như ta tá thi hoàn hồn có điểm giống quý sống bám vào người nha . Thế nhưng cái khác nhau quan trọng nhất vẫn là , tiểu hài tử kia bị đả thương mà chết , ta đây chỉ bám vào thân người đã mất , hơn nữa cũng bởi vì chính ta cũng chết uống mạng , mà lại do cái người nói chuyện bí hiểm kia an bài nha .

Tình huống hiện tại chắc chắn là khiếu linh chuyển thể rồi (khiếu linh chuyển thể = chuyển linh hồn từ thân thể này sang thân thể khác) . Chắc là lúc mà ta bị nổ tan xác đó , cũng là lúc chuyển linh hồn đến nơi cổ đại này

Có thân thể mới , đến một thế giới mới , có những sự việc khác , tất cả đều khiến ta trở thành một nhân vật mới ... Cuộc sống mới bắt đầu

Ta không biết nên vui vẻ hay là nên thương tâm, bất quá việc đã rồi , ta còn có thể thế nào ? Ta cũng không có hứng thú chết thêm lần nữa.

Bốn phía đều là một mảnh an tĩnh , tỉnh lại cũng đã một thời gian , thế nào một người cũng không có ? Ngực hiện lên một cổ hoảng loạn khó hiểu , ta mở miệng hỏi “Có người hay không a?”

Cửa lập tức bị đẩy ra, một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đi đến, vén lụa trắng ở trên giường lên , cung kính đứng ở một bên ôn nhu hỏi “Công tử có khó chịu ở đâu sao ? Nô tỳ đã gọi người , Phùng tiên sinh lập tức sẽ đến .”

...

Ta thừa nhận, ta có điểm theo không kịp , không biết nàng nói cái gì , vì vậy đành trầm mặc.

Thiếu nữ đại khái cho rằng ta sợ, đối ta lộ ra một mỉm cười ôn nhu, sau đó tiếp tục giải thích , “Công tử hôn mê đã năm ngày , hẳn là đói bụng rồi , nô tỳ gọi người mang ít thức lên , lập tức là có thể tới rồi... Gia.”

Một thân ảnh cao lớn đứng ở trước giường , thiếu nữ nhẹ nhàng quỳ xuống chúc vạn phúc , rồi lui xuống vài bước .

Bên phải ta là một nam tử nhả nhận , nắm tay của ta lên bắt đầu xem mạch, vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng, hại ta lo lắng có phải hay không bệnh tình ta đã thực nghiêm trọng rồi .

“Gia yên tâm, vết thương của công tử chỉ cần thượng thêm vài lần được là được , thêm ba lần nữa sẽ không còn . Chỉ là thân thể công tử thái hư, cần hảo hảo điều dưỡng, để tránh sau này sinh bệnh .”

Một lát, hần rốt cục mở miệng, thanh âm nhả nhận nhượng ta hồi tưởng lại buổi tối ngày đó , đồng dạng thanh âm, nhưng sau đó nhìn xuống chân ta lại trở nên bất ổn .

“Có đói bụng không?” Thanh âm cũng quen thuộc bên ngoài vang lên, thân ảnh cao to ngồi xuống bên giường , hai mắt đen sâu thẳm ôn nhu nhìn ta , dường như muốn đem người đối diện hút vào .

Cái người này trước khi ta hôn mê , ta nói ta là hài tử của hần . Lục lại tư liệu trong đầu , ta chỉ thấy được hình ảnh của của hai nam tử , hình dạng và vân vân đều không thấy được, vì vậy mà khi có người ở trước mặt ta nhận ta là hài tử , ta thật bất khả tư nghị , thực sự ta là hài tử của hần sao ?

Khi đã nghĩ thật kĩ , lại nhìn người đối diện chăm chú ôn nhu nhìn , ta gật đầu lia lịa , muốn ngồi chờ ăn bát chúc , nhưng phát hiện trên lưng dường như có cái gì nổi lên giống mai con rùa , trên đùi vết thương cũng kết lại cứng rắn, hại ta cũng không biết nên làm sao ngồi xuống , dù là chỉ cần nâng thất lưng lên và ngồi xuống nhưng cái kỹ thuật này ta còn chưa có hiểu ni.

Một đôi bàn tay to nâng ta lên , dùng chăn bao bọc lấy ta rồi để ta ngồi trên đùi hần , tựa vào trong ***g ngực thẳng tắp của hần . Nắm lấy bàn tay to lớn ấm áp kia , ta đột nhiên nhớ tới “Ba ba” “kiếp trước , hai tay của hần cho tới bây giờ ta chưa từng chạm qua, mà cảm giác duy nhất của ta với hần , cũng chỉ có hai chữ xa lạ, người kia với ta mà nói, chỉ là một người qua đường tình cờ gặp mặt mà thôi .

Thế nhưng người này ...

Ta ngẩng đầu nhìn tuần nhan phóng đại trước mắt (tuần nhan : dung nhan anh tuấn) , hần là “Ba ba” của ta ni. Bên mép bất tự giác câu lên một mặt cười ôm ấp này thật an toàn, dày rộng, ấm áp, thật giống như trong mộng . Cảm giác có ba ba ...

Nhìn ta cười, hần cũng ôn hòa cười rộ lên, cùng lúc tiếp nhận trúc oản trong tay thị nữ kia, múc một muôi để trước miệng thôi , cẩn thận ụy vào miệng ta.

Thịt cá gạo kê chúc, thật thơm , Đằm đằm ấm áp.

Thẳng đến khi hần hỏi ta có ăn thêm không , ta mới phát hiện bất tri bất giác ta đã ăn sạch một chén chúc . Lắc đầu biểu thị không muốn ăn nữa , hần đặt ta lên giường , nhượng ta nằm úp sấp, bắt đầu giúp ta rịt thuốc.

Được cũ cũng không lau đi , chỉ là ở trên mặt tiếp tục bôi thêm , ta nói ni, thảo nào trên lưng cứng rắn nổi lên y như một cái mai rùa . Trên lưng xác thực rất dày , ta chỉ mơ hồ biết tay hần tới nơi nào, cặp tay kia giải khai thất lưng của ta , nơi nào cũng có thương, chỉ là thương ít hơn, vừa đến gần vết thương , sở dĩ ta ta cảm nhận rõ ràng vì đôi bàn tay ấy rất ấm áp , luôn di chuyển lên xuống , khiến ta một trận đại ra.

[Nguyệt : Ôi em nghĩ cái gì vậy em ==)]

“Ân... Hô...” Một tiếng thở dài từ miệng ta vọng ra , nghe vào trong lỗ tai chính là có chút tinh tế nộn nộn , mềm mại đáng yêu .

Bàn tay đang rịt thuốc bất ngờ dừng lại chút , rồi lập tức lại di chuyển chỉ có điều chậm hơn nhiều

Bất quá dù có chậm cỡ nào, cuối cùng cũng bôi được xong .

Quấn lại cái khăn đang dính sát vào trên mông ta . Ta nghĩ ta hiện tại hình dạng ta khẳng định giống như người Ai Cập cổ đại nha , bọn họ cũng chỉ quấn một cái khăn , chỉ là hiển nhiên ta so với bọn hần ngắn hơn nhiều , cũng chỉ bao đến cái mông .

“Ta là phụ thân của ngươi, cũng là vua của quốc gia này. .” thanh âm nam nhân trầm thấp ở phía trên đầu ta vang lên , mang theo một chút khàn khàn, lộ ra vị đạo hoặc nhân, nhượng ta có chút say mê trong đó “Vì thế ngươi chính là đại hoàng tử – Long Hàm Tiểu ”

“Ân...” Ta đáp lời, ý thức có chút không rõ, thanh âm dễ nghe cứ nhẹ nhàng vang lên.

“Hảo hảo nghỉ ngơi nha , để thân thể khỏe lên , trăm sẽ mang người hồi cung .” Ngón tay ấm áp vuốt nhẹ tai ta , nhẹ nhàng ôn nhu, có chút ngứa “Tiểu nhi của trăm...”

[Khứ : Hay nhỉ , đã của anh đâu =. =!!!]

5. Chương 5

Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày này , mỗi ngày ăn no lại ngủ , ngủ dậy rồi lại ăn . Các loại điểm tâm ăn vặt món ngon trong cung , muốn là sẽ có người đưa đến tháp nhuyền mà ta nằm , cảm giác dù có ngủ thẳng đến khi mặt trời lặn núi tây cũng không ai nói gì , tương phản còn hỏi người ngủ có khó chịu hay không , cũng không cần lo lắng ngày hôm nay có chuyện gì , ngày mai lại liên tục như vậy , ta sắp thành cái bánh mì , cả người đều phì ra vài vòng .

Chẳng lẽ đây là cuộc sống của mẽ trùng trong truyền thuyết sao ? . Nghĩ không ra ta cũng có phúc khí như vậy.

Nhiều ngày qua cũng không phải không có chuyện gì , ... ít nhất ... Ta đã biết thiếu nữ hầu hạ bên người ta tên là Như Ý , nam nhân nhã nhặn giúp ta xem bệnh tên gọi là Phùng Hiểu Nhai, phụ hoàng ta gọi là Long Huyền Ngự , còn có ta hiện tại đang ở biệt cung Khúc Lâu...

Nga, được rồi, còn có Tiểu Tam kia luôn chiếu cố ta nữa , hoàng đế lão cha của ta đã an bài hần vào trong một học viện danh tiếng , nhượng hần nơi ăn chốn ở hảo hảo , còn được các sư phụ tinh thông truyền đạt tri thức . Chỉ cần hần nỗ lực, ngày sau nhất định rất có tiền đồ.

Ta nghĩ, giá hần ở đây cùng ta thì tốt . Nếu hần ở lại bên người ta, ăn mặc nhất định không cần lo , nhưng chung quy cũng chỉ có thể hầu hạ hầu hạ ta, mà nam nhân muốn hầu hạ ta, trong hoàng cung chỉ thể là hai loại người , một loại là thái giám , loại kia là thị vệ. Chỉ bằng Tiểu Tam dinh dưỡng thiếu thốn , thân thể xương cốt đơn bạc , muốn làm thị vệ... Quên đi, ta không cần nghĩ làm gì nữa .

Ta thỏa mãn thở dài, nằm úp sắp xuống giường mềm mại , , ánh dương quang xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào cái lư hương trên bàn tròn , ần ần như khói sương lượn lơ phỉ thăng . Hiện tại đại khái đã vào buổi trưa, bất quá ta còn không muốn đứng lên, khí trời rất thỏa mái , không cần cái chăn, cũng đều ấm áp .

Thuốc mỡ trên lưng đã khô , lại kết thành một khối , rất nặng. Làn da mới tái tạo quả thực hảo hảo , chính tay sờ sờ, tế hoạt nộn nộn . Cũng không riêng gì tay chân , trong khoảng thời gian này, ngoài cách bảo dưỡng bằng ăn no ngủ tốt ra , Phùng tiên sinh cũng nhượng ta tắm bằng nước được hoa , tẩy đến mức toàn thân trên dưới của ta đều non mịn lưu hoạt, đưa ra hưởng ánh nắng xem , còn có loại cảm giác trong suốt a .

Ta hỏi Phùng tiên sinh, tắm bằng được hoa thì có ích lợi gì, hần nói là bảo dưỡng thể chất của ta , sau đó cho ta nghe một đồng loạn thất bát tao về y thuật , khiến lỗ tai ta như lọt vào sương mù , thần thần nói ra thì ta nghe mãi mà chẳng hiểu gì . Cuối cùng hần nói ta cũng không cần quan tâm phải làm như thế nào .

Giữa lúc ta bịt mắt, mơ hồ muốn đi vào giấc ngủ, giường nhẹ nhàng động một chút, mở mắt, nguyên lai là phụ hoàng đã ngồi xuống bên giường. Thấy ta mở mắt , liền ôm ta lên, “Đã tỉnh ngủ rồi , thể nào còn không đứng dậy ?”

Ta mềm mại tựa vào lòng hần , cọ cọ quần áo thượng hạng của hần , trong lỗ mũi hít vào một cổ vị đạo nhân nhạt , dễ ngủi quá nha , nhịn không được lại cố ngủi thật sâu .

Phụ hoàng nhìn động tác của ta , có chút buồn cười mà hỏi “Người đang làm cái gì?”

Ta chôn ở trong lòng hần, rầu rĩ trả lời, “Phụ hoàng có vị đạo , thật ... Dễ ngủi.”

Phụ hoàng cúi đầu cười rộ lên “Thích không?”

“Thích.” Không thích thì ta cố ngủi làm gì a.

Bàn tay to ở trên lưng ta nhẹ nhàng vuốt ve , rất là thư thích, “Vậy sau này Tiểu Nhi với phụ hoàng ngủ cùng nhau nha , như vậy là có thể mỗi ngày ngủ thấy.”

Ta ngẩng đầu, đôi mắt đen tuyền của hấn phản ánh hình ảnh nho nhỏ của ta , ta nhìn hấn , hấn có phải đang nói giỡn hay không ?. Hấn là hoàng đế nha , có thể nào cùng một phụ thân nhà dân thường giống nhau , cùng ngủ với tiểu hài tử của mình ?

“Tiểu nhi không muốn sao ?” Con người đen tuyền lại chăm chú nhìn ta , phảng phất ôn nhu như muốn đem người quyến luyến đi vào sâu trong đó.

“Nguyện ý...” Đối mặt với người ôn nhu như thế , ta sao có thể cự tuyệt đây ?

“Hảo đáng yêu .” Phụ hoàng tán dương, trước khi ta kịp phản ứng , một cái hôn khẽ rơi vào môi ta.

[Nguyệt : Té ghê

]

?

Hả ?

Đây là cách mà phụ thân hôn hài tử của mình sao ...

Ta mê hoặc nghĩ , kiếp trước chưa bao giờ biết khái niệm thế nào là “ Ba ba” , nhưng... nghĩ mãi cũng cảm thấy không đúng ở điểm nào ...

“Không thích sao?”

Thanh âm thấp nhu ở bên tai ta vang lên , ta nhin không được rụt xuống cái cổ nhỏ , mặt bắt giác đỏ lên .

“Ghét sao?”

Hấn lại hỏi, ta lắc đầu.

Hấn cười rộ lên, cảm kiện quần áo hồng sắc, Áo ngoài bạch sắc in hình lá trúc , thêu chỉ bạc , choàng lên người ta

“Đứng lên đi, phụ hoàng mang ngươi ra ngoài ngoạn . Ngày mai liền lên đường hồi cung, sau đó muốn ra cũng sẽ rất khó .”

Áo choàng màu đỏ , Áo ngoài lại là màu trắng , đai lưng cùng giày đều màu trắng . Muốn không ai chú ý cũng thật khó.

Bắt quá quần áo của ta nhìn đi nhìn lại cũng đều là màu đỏ chiếm nhiều nhất , quay qua hỏi phụ hoàng vì sao để ta mặc hồng y kiều ngạo (hồng y = màu đỏ , còn tại sao kiều ngạo thì ta ... không biết) , hấn nói hấn thích đồ màu đỏ , thoạt nhìn rất đẹp.

Tóc dài ngoài áo choàng được hai vòng ngọc trang sức tinh xảo buộc lại , khuôn mặt hài tử trong gương đồng nhìn thật tinh xảo , quả là một oa nhi phần điều ngọc mài , nghĩ không ra ta cũng thật khả ái nha .

Như Ý giúp ta đánh một chút son đỏ lên mi tâm , càng thêm vài phần thanh tú.

Trang phục thỏa đáng, phụ hoàng ôm lấy ta, mang theo Như Ý và Phùng tiên sinh , đoàn người xuất phát !

... ..

...

Còn nói “Đi ra ngoài ngoạn” ! Ta ghé vào loan giá mềm mại , bấu môi hờn dỗi ..

Nói thật dễ nghe, ngoạn cái rắm nga! Ngày hôm qua bị phụ hoàng ôm , ta căn bản cách hấn không được hai bước , sau đó vào một tòa lầu vô cùng hoa lệ ngồi . Nếu không phải ta kháng nghị, bọn họ còn dự định bắt ta ngồi mãi trên đêm ghê luôn .

Phụ hoàng căn bản không cho ta tùy tiện đi lại , ta nghĩ muốn cái gì tự nhiên sẽ có Như Ý đưa đến tay ta .

Thế nhưng... Ta nghĩ mãi...

“Làm sao vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn đều sắp giống một cái bánh bao chiều rồi , còn đang sinh khí với phụ hoàng sao ?”

Ngày hôm nay phụ hoàng mặc một thân áo choàng hắc sắc thêu kim long , cổ áo hồng sắc , trên đầu đính một kim quan, mặt trên còn đính một viên ngọc trai thật lớn , cái gì mà ngọc trai từ Nam Hải ở Đan Châu đưa tới, một người mà dùng viên ngọc trai lớn như vậy , nom kiêu ngạo muốn chết.

Nhưng một thân y phục khiến hắn trở nên uy nghiêm hơn nhiều , khí chất quân lâm thiên hạ lại càng rõ rệt .

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc một nam nhân xuất sắc như vậy lại là phụ thân ta , ta cũng không ngại cười trộm.

“Đang suy nghĩ cái gì? Cười đến hài lòng như thế .” Một ngón tay nâng cằm ta lên , khiến cho ta ngẩng đầu lên nhìn hắn. Sắc mặt phụ hoàng có chút âm lệ , dường như ai đó nhạ hắn mất hứng , khí thế cường đại bao phủ toàn bộ loạn giá, ta phát hiện mình ngay cả một ngón tay cũng không dám động , ngay cả thở cũng không dám thở mạnh .

“Ta... Ta đang suy nghĩ... Phụ hoàng...” Thê thê ai ai mở miệng, một câu nói lấp bắp. Phụ hoàng như vậy... Thật là khủng khiếp!

Giống như thủy tinh trong nháy mắt liền vỡ , khí thế bức nhân khi nãy thoáng cái tiêu thất vô tung vô ảnh , ta thở hổn hển, thiếu chút nữa hoài nghi vừa rồi có phải phản ứng quá độ sinh ra ảo giác hay không nữa.

“Nga? Nghĩ về ta cái gì ?” Nhìn ta sắp nhuễn ra , phụ hoàng ôn hòa kéo ta ôm vào trong lòng hắn .

“Nghĩ ... Người là phụ hoàng của ta...” Ta thành thật ăn nói, vừa rồi thực sự hạo dọa người, ta tuyệt đối không dám dối hắn nói dối.

Bàn tay to ấm áp ôm lấy ta , sau đó phụ hoàng xoa đầu ta nói

“Tiểu nhi, sau này cùng ở một chỗ với phụ hoàng , chỉ có thể nghĩ về phụ hoàng. Bằng không phụ hoàng sẽ tức giận.”

Thanh âm rất êm tai, ngữ khí cũng rất ôn nhu, đối lập với loại cảm giác run rẩy lúc nãy . Ta đành nhu thuận đáp ứng , toàn thân nhận biết đều không thể gây rối —— ta không thể phản kháng lại nam nhân này !

Thấy ta thẳng thắn đáp ứng , sắc mặt phụ hoàng hạo lên, hôn khẽ ta một cái , vừa cười vừa nói giống như trước kia , thật ôn nhu

“Tiểu nhi có sợ phụ hoàng tức giận không?”

“Có a .” Ta trả lời.

“Như vậy không được nhạ phụ hoàng tức giận nha , nhớ kĩ nga .”

6. Chương 6

Vì vậy, cuộc sống mỹ trùng của ta có một thay đổi lớn , luôn liên tục tự hỏi tại sao nhạ phụ hoàng tức giận —— tỷ như vừa rồi tại sao hắn tức giận nha . Thế nhưng chờ loạn giá vào hoàng cung, ta cũng nghĩ không ra .

Cổ nhân nói rất hay a, “Gần vua như gần cọp” . Điều nói lòng của nữ nhân sâu như đáy biển ngàn thước , so ra với tâm tư của hoàng đế , ta thấy nó cũng chẳng kém cạnh gì lòng nữ nhân đâu a .

Đến khi tiến vào hoàng cung , ta cũng không biết, đến khi hoàn hồn mới thấy nơi đến đã thay đổi , đổi thành một con đường dẫn đến đại điện trống trải , bên cạnh là mấy cái cột khắc rồng đang giương nanh múa vuốt . Gian phòng này rất nhiều rồng , cột khắc rồng , trên giường cũng khảm rồng , ngay cả mấy cái

đồ linh tinh cũng khắc rồng . Bàn tròn cũng lại có rồng , lư hương trên bàn tròn cũng trạm rồng , thiên a , đến cái chân cũng thêu hình rồng nốt ...

Thiệt quáng mắt quá đi ...

Ngoại trừ tấm cung hoàng đế , chỉ sợ cũng chả ai dám kiêu ngạo đến mức cả cái ống nhỏ cũng chạm khắc rồng đầu .

Thời gian trước vì thân thể chưa khang phục , động chút cũng mệt rũ rời , kết quả nhìn đến mọi vật chung quanh cũng chẳng thấy gì hay , nhìn ngoài cửa sổ một mảnh màu da cam, ta đoán ta đã ngủ đến tận khi mặt trời lặn rồi.

Trong phòng im lặng không một bóng người , bất quá lần này sẽ không an tĩnh như thế , tìm tòi một chút thì ta biết ta đang ở thời nhà Thanh (mất đẹp , ta không thích Thanh triều lắm * toát mồ hôi * – Nguyệt : Kì cục quá cha , người không thích thì ... edit tiếp đề * cười nham nhở * cái gì người càng không thích , ta càng thích xem người làm a) , bên ngoài khăng định sen chúc một đồng nha hoàn , thái giám và một số linh tinh , vân vân ...

Thân thể miễn cưỡng cái gì cũng đều không muốn làm, cũng không muốn gọi người tiến vào giúp ta di chuyển . Chỉ là nghĩ mờ mịt, trong lúc nhất thời không cần lo ăn lo mặc , ta lại không biết là ta đang lo cái gì . Bước gần đến cái bàn tròn , ngồi xuống , nhìn nhìn đám khói xanh ảo ảo mờ mờ đằng xa .

“Đang suy nghĩ cái gì vậy ?” Thân thể bị ôm lấy, sau đó tiến vào một cái ôm ấm áp .

Long Huyền Ngự nhìn oa nhi nho nhỏ này thấy thật thú vị , thấy hần ôm mình mà hảo yêu . Thấy hải tử này dùng ánh mắt nhụ mộ (hâm mộ) nhìn mình , thì có cảm giác rất thỏa mãn nha , nên càng nghĩ muốn hảo hảo triu mến hần một phen . Cảm giác dường hần như dường một sủng vật vậy , thế nhưng còn hơn sủng vật, tựa hồ là cái gì rất khó nói nha.

Bất quá, mặc kệ hơn cái gì, hần chỉ cần làm những gì mình thích là được rồi , bởi vì hần thị vua , không ai dám trái lời vua nha !

Thiên hạ nho nhỏ không trả lời , chỉ ngồi rất ngoan cùng khả ái ở trong lòng Long Huyền Ngự

Ngày hôm nay phụ hoàng thoát nhìn tâm tình thật tốt . Ta phóng tâm mà oa ở trong lòng hần , hưởng thụ phân sủng ái từ phụ thân .

“Tối nay có một bữa tiệc , người cùng đi với trẫm nga , hảo hảo để đám đại thần nhận thức người .”

Phụ hoàng thay ta mặc một ngoại bào hồng sắc rườm rà hoa lệ , là y phục lần này, vạt áo tú ngân long, đai lưng hắc sắc, nhưng cũng đồng dạng tú ngân long, ở giữa đai lưng có khảm một viên ngọc trai rất lớn . Mái tóc được buộc thành hai búi nhỏ , trên người đeo thêm một đôi ngọc bội rồng .

Như Ý giúp tat hay y phục cũng không nói gì , thế nhưng ta thấy một nha hoàn hầu hạ bên cạnh lộ ra chút kinh ngạc , nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bình thường .

Trực giác nói cho ta rằng có chỗ không đúng , nhìn phụ hoàng cùng Như Ý đều ra vẻ rất “Bình thường”, ta không biết nên nói như thế nào nữa . Dù sao dù là một hải tử 9 tuổi nhưng ta cũng không đến mức nông nổi ngu ngốc mà nhạ cái người đáng sợ kia đâu nha .

Thẳng đến sau này ta mới biết được , hoàng tử chỉ có lúc phong vương hay phong thái tử mới có thể dùng vật trang sức khảm rồng . Bất quá khi đó ta cũng không nói được câu gì ra hồn ...

Khi bên ngoài bắt đầu thấp đèn , một thái giám ngoài cửa tiến tới, phụ hoàng gọi hần là Lang Nguyệt , nói rằng yến hội đã được an bài hoàn hảo , phụ hoàng có thể đi .

Lang Nguyệt là một nam tử có khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, rất có vài phần khí chất nho nhã, thanh âm cũng không lạnh lạnh như thái giám , chỉ là có chút trong trẻo thôi . Ta thực thích một người như vậy , vì sao lại thành thái giám ni .

Đại khái cảm thấy ta hiểu kì , phụ hoàng đã giải thích cho ta.

Nam tử Lang Nguyệt kia vì báo thù mà vào cung , hấn dựa vào chính bản lĩnh của mình mà lên chức vụ đại tổng quản trong ba năm , làm chức đại tổng quản yên ổn được năm năm , thẳng đến khi tiên hoàng rất thích hấn, hấn mới dâng ngự trạng tố cáo , đối tượng cáo trạng chính là đương triều tể tướng lúc bấy giờ .

Một hoạn quan lại đi tố cáo nhất phẩm tể tướng đương thời , nếu không phải hấn đã từng hầu hạ bên người tiên hoàng năm năm , tiên hoàng đối con người của hấn cũng hiểu rõ , nếu không , chắc chắn sẽ oan mạng thôi.

Hiện tại nói lại thì nghe thật dễ dàng quá , bất quá ta tình cảnh nghĩ ngay lúc đó nhất định rất mạo hiểm nha . Một người làm thái giám năm năm, chỉ vì để tự mình cáo trạng trước mặt hoàng đế , đó là một phân tâm tình như thế nào a. Mà hoàng đế biết người hầu hạ bên cạnh mình lâu như vậy lại có ráp tâm khác , mặc kệ ráp tâm này là gì , nghĩ cũng thật không dễ chịu .

Mà hoàng đế nhất định là vô cùng không dễ chịu ...

“... Sau tiên hoàng lại hỏi hấn , sau này có dự định gì không , hấn lại nói, nếu hoàng thượng không muốn tái lưu hấn, hấn liền lấy cái chết để tạ ân ni .” Thanh âm phụ hoàng tràn đầy vị đạo điều sơ , ngữ khí lại có vẻ có chút tối.

“Hoàng thượng lại khiến nô tài xấu hổ rồi .” Thanh âm trong trẻo , có chút quẫn ý, trên gương mặt trắng nõn lại nhiễm một mảng hồng , cnom có thêm vài phần quyến rũ , khiến ta nhìn đến ngốc lảng .

[Nguyệt : Ôi , BL từ đời cha sang đời con. Đời cha ăn mặn đời con khát nước nha anh ==)]

Sau phụ hoàng lại nói cho ta biết, Lang Nguyệt kỳ thực có thể coi là “ di nương” của hấn , ta mới biết được vì sao ngữ khí phụ hoàng có chút tối .

“Bất quá, tiên hoàng cùng trăm đều không nghĩ tới, trước khi Lang Nguyệt tiến cung đã có hai nữ nhi a .” Phụ hoàng nói lại có chút tiểu ý, “Cũng phải nói Lang công công số thật hảo , tiên hoàng vì hấn mà ban tên cho nữ nhi nhỏ nhất của hấn cái tên “ Như Ý ”... Ha ha ha ha!”

Như Ý... Lang Như Ý... Quả nhiên tên rất hay —— hấn!

“Gia! Sao lại trêu đùa nô tỳ rồi !” Thanh âm thanh thúy của Như Ý ở phía sau hờn dỗi vang lên , nhạ ta cũng cười ha hả. Từ trước đến nay đều là Như Ý chọc ta, lần này cũng đến phiên ta chọc lại nàng nha ..

Không nghĩ tới, nguyên lai Như Ý cùng Lang Nguyệt cư nhiên là một đôi phụ tử nha , lại là tì nữ quản việc thay trang phục cho hoàng đế , sợ là nhìn cũng được nhiều lắm nha . Bất quá cũng khó trách, Như Ý cũng hơi không giống nha hoàn một chút , luôn luôn hơn một phần tự tin , chỉ có nàng mới hay nói giỡn với ta , cũng chỉ có nàng gọi hoàng thượng bằng gia , gọi ta là công tử .

Cười xong , liền tới yến hội , vị trí hoàng đế ở trên đài cao , vị trí bên tay phải hấn là một người mang mũ phượng , khuôn mặt giảo hảo, khí chất cao quý. Hai bên lần lượt xuống phía dưới là một ít mỹ nhân áo váy thướt tha , có một vài người tay ôm hài tử , bất quá hài tử kia cũng chỉ 4 hay 5 tuổi thôi .

Tái xuống phía dưới, đều là đại thần nha , dựa theo chức quan mà sắp hàng. Đáng chú ý nhất là hai nam tử cũng mặc áo thêu rồng , bất quá màu sắc y phục bọn họ là một xanh một trắng , rồng cũng chỉ thêu một bên , mà con rồng của bọn hấn cũng có bốn vuốt.

Còn y phục của ta , thêu rồng ở trên áo , vạt áo cùng đai lưng cũng thêu , đại khái là chỗ nào cũng thêu , trên áo choàng là một con rồng có bốn vuốt , cái khác các là hai a .

Áo choàng phụ hoàng lại thêu cửu long có năm cái vuốt . Có người nói đó là tượng trưng cho cửu ngũ chí tôn , vạt áo thêu một ít phong cảnh núi đá cùng hoa lá , thì lại có người nói đó là ngụ ý “ vạn phúc cát tường” , còn có thêm ngụ ý “Nhất thống sơn hà” cùng “Muôn đời thái bình”. Khác với trang phục ngày thường , có người nói triều phục có hình dạng khác , bất quá ta chưa thấy qua hết nha .

Phụ hoàng không thích mặc hoàng sắc , hấn thích mặc hắc sắc a . Hấn ôm ta cả người là hồng sắc , khiến ai cũng chú ý nha .

7. Chương 7

Ta cùng phụ hoàng vừa đến , toàn thể văn võ bá quan , phi tử , tài tử tất cả đều đứng lên, sau đó quỳ rạp xuống đất hô muôn năm, khiến cái lỗ tai ta đều nhanh hổng .

Phụ hoàng cứ thế ôm ta đi đến long ỷ , ngồi xuống rồi nói “Bình thân!”

Có ngu ngốc cũng có thể nhận thấy được các loại ánh mắt dị dạng đang không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm ta , đồ kị có , mơ ước có , dò xét có ... theo phỏng đoán của ta ... Ta bị nhìn đến lông tơ đều dựng thẳng đứng , khó chịu muốn chết, một người rõ ràng đang giận , cứ hung hãn nhìn ta —— ta cũng không kiêng nể gì tròng lại hấn .

Kháo! Nhìn cái gì! Chưa thấy qua hài tử siêu cấp khả ái như ta sao ! !

Xem ra biện pháp này cũng không tệ lắm, kẻ đó cũng lập tức không dám nhìn ta thêm chút nào nữa , nhưng còn có một vài người có vẻ da mặt hơi bị dày nha , ta tròng vậy mà lại coi như không thấy, càng có người còn đối ta tươi cười trong sáng —— tỷ như cái người mặc long bào thanh sắc kia , thôi coi như ta miễn cưỡng có thể tiếp thu người này . Về phần muốn nhìn mà không dám , con người thì lại lộ ra tà khí , thì đại biểu chính là hoàng hậu đó nha , ánh mắt thập phần đồ kị ta , nhưng bên ngoài lại giả trang bình tĩnh .

Ta có quá khứ không mấy hay ho , nếu không bình tĩnh lại thì kẻ mất mặt chính là ta. Để bảo trì phong độ , ta chỉ dúi đầu vào trong ngực rộng ấm áp của phụ hoàng , thuận tiện kéo kéo vạt áo hấn .

Bất quá, phụ hoàng nhà ta dường như hiểu lầm điểm gì, bàn tay to tại trên lưng ta nhẹ nhàng vuốt ve “Tiểu nhi đừng sợ.”

Ta ngẩng đầu, hấn đối ta cười cười, sau đó quay xuống phía dưới uy nghiêm tròng mắt , cái tròng này quả có uy lực , ta cũng từng luyện tròng mắt nhiều lắm thế mà vẫn chưa bằng phân nửa của hấn , hấn tròng, đến cả con kiến cũng không dám nhìn ta nữa.

“Phụ hoàng thật là lợi hại!” Ta bội phục!

“Ha hả ha hả...” Phụ hoàng nhìn ta cười ha hả. Lần này, một đám người phía dưới cũng không dám nhìn ta ... Cũng không đứng, còn có một người không sợ chết , oai đầu nhìn lên ta nha —— Chính là nam tử mặc thanh ý đó !

“Hoàng huynh, vị này hay...” Thanh y nam sau khi kính phụ hoàng một chén rượu , rốt cục cũng nín không được mà hỏi .

“Không sai, đây chính là đại hoàng tử lưu lạc ở nhân gian của ta —— Long Hàm Tiểu .”

Kể tiếp thật buồn chán , mọi người tranh nhau vỗ mông ngựa (vỗ mông ngựa = nịnh nọt) , một kẻ tung lại có kẻ hứng , nói nghe thật êm tai , sau đó lại có một giọng nói mềm mại xen vào . Đây là một tần phi tên Lan Hoa Chi , thanh âm râm rì nũng nịu khiến ta nổi da gà , ta cũng không có nghe ra các nàng nói cái gì , cái lỗ tai ta tự động loại bỏ đi .

Thật buồn chán nha , phụ hoàng rót một chén rượu, rượu vị tinh khiết và thơm thơm cứ phiêu tiến vào lỗ mũi, trong miệng thoáng cái ứa ra một đồng nước bọt , nếu không có môi, đảm bảo sẽ rất ẩm ẩm nha . Lao quá cái chén, bên trong còn có hơn phân nửa rượu màu hổ phách nhàn nhạt , hương thơm mê người, nhìn nhìn lại phụ hoàng, hấn đang nhìn mấy nữ nhân khiêu vũ phía dưới

... A , ta uống cũng không quan hệ gì đến hấn nha ...

...

Ngô... Ách... Rất thơm, có một chút ẩm ẩm , uống xong cảm thấy hơi nóng , thế nhưng vị đạo cụ thể như thế nào ... Ngô, nói không nên lời, dù sao cũng uống rồi ... Ân, chính là hình dung không được, uống lại một chút nha ... lại một chút nữa thôi ...

A... Không có. Ta ngẩng đầu, không ngờ vừa lúc thấy phụ hoàng một bộ dáng buồn cười nhìn ta “Uống có ngon không ?”

“Hảo ngon!” Ta bỏ qua cái chén, hì hì cười ôm cổ phụ hoàng , dụi dụi vào quần áo hấn

“Phụ hoàng... Phụ hoàng... Hắc hắc... Phụ hoàng là của ta nga ... Ha hã...”

Kiếp trước muốn làm động tác này cũng phải suy nghĩ vài thập niên , lần này rốt cục làm được rồi , ngực cảm động thật muốn khóc, ta ôm phụ hoàng , cọ liên tục, liên tục cười , ngực tràn đầy hài lòng, ta liên tục cười , liên tục cười...

“Tiểu nhi, người say nga. Phụ hoàng mang người đi nghỉ ngơi.”

Thanh âm trầm thấp của phụ hoàng vang lên bên tai , thiết dễ nghe .

Chính là ta dường như lên cao lên , còn đang chậm rãi di động. Bất quá ta mặc kệ ... này, ta chỉ nghĩ đến phụ thân ta , hảo hảo làm nũng, hảo hảo tùy hứng một chút...

“Phụ hoàng ~” ta mềm mại gọi .

“Ân.” Phụ hoàng đáp.

“Phụ hoàng

” ta tái gọi .

“Ân ——.” Phụ hoàng đáp.

“Phụ hoàng

~” ta lại gọi , thuận tiện ôm cổ phụ hoàng .

“... Ân ——.” Bên tai truyền đến thanh âm thở dài cùng tiếng cười nhẹ .

Ta cũng hắc hắc cười rộ lên , ôm phụ hoàng hôn một cái thật kêu “Người là phụ hoàng của ta!” Ta khẳng định

“Đúng .”

“Phụ hoàng của ta nga ... Hắc hắc... Là phụ hoàng của ta...” Ta hắc hắc cười, mũi ê ẩm “Ô...”

“Sao lại khóc rồi ?”

“Người là phụ hoàng của ta!” Con mắt ta nóng lên , nhìn phụ hoàng đều không rõ, thân thủ sờ soạn, trên tay ẩm ướt, có chút kỳ quái, không nên là nước a?

“Ta là phụ hoàng của người.” Một bàn tay lớn chạm vào mặt ta , giúp ta lau đi đám nước đáng ghét .

“Phụ hoàng...” Ta chăm chú ôm cổ phụ hoàng, trong lòng đều có chút đau “Người chỉ có thể đau sưng ta...”

“Hảo.”

“Người phải giúp ta đuổi đi đại hôi lang ăn thịt người ...” Nó hảo hung, buổi tối sẽ ăn thịt tiểu hài tử...

[Khứ : Đúng đó , phụ hoàng em là 1 con lang như thế ...]

“Hảo.”

“Ta bị khi dễ người phải giúp ta báo thù ...”

“Hảo.”

“Phụ hoàng... Hắc hắc...” Ta hài lòng cười, cái gì cũng thật hảo ...” Hàm Tiểu rất quậy , người sẽ không thích Hàm Tiểu ...”

“Sẽ không.”

“Phụ hoàng... Người sẽ vẫn bồi Hàm Tiểu chứ ?”

” Sẽ .”

“Phụ hoàng... Tiểu nhi dù rất quậy nhưng sẽ nghe lời nga ... Người không nên bỏ lại Tiểu nhi... Tiểu nhi rất nghịch ... Người không nên tức giận nga... Tiểu nhi sẽ nghe lời...”

“Sẽ không.”

“Phụ hoàng... Phụ hoàng... Hắc hắc...”

“Hoàng thượng, được được sắc xong rồi.”

Ai ? Ai đang nói chuyện ni?

Ta giương con mắt chung quanh nhìn ... A, phụ hoàng... Phụ hoàng dường như đang cầm cái gì ...

“Tiểu nhi , nào , uống xong cái này , sẽ ngủ thật ngon .”

Ta xem đồ vật trong tay phụ hoàng , có vị đạo thật khó ngủ muốn chết !”Không đau , hảo thôi!”

Phụ hoàng ôm ta, “Tiểu nhi không phải mới vừa nói tuy quây nhưng rất nghe lời sao , hiện tại sao lại đã không nghe lời rồi ? Phụ hoàng sẽ tức giận nga...”

Thanh âm phụ hoàng trầm xuống , ta lại càng hoảng sợ, nhanh nhanh đem bát nước uống hết ...”Oa ——!”

Nóng ... Thế nhưng không uống phụ hoàng sẽ tức giận...”

“Tiểu nhi!”

“Công tử .”

“Đại hoàng tử...”

Bên tai sao lại kinh hô ? Ồn chết... nước kia thật là nóng ... Đầu lưỡi đau quá...”Phụ hoàng... Không nên tức giận... Ta uống ...”

“Tiểu nhi...”

“Phụ hoàng... Phụ...” Hoàng... Tiểu nhi rất quây ... Sẽ không không nghe lời... Rất quây ...

“Ái khanh mau tới nhìn Tiểu nhi , miệng của hần không có việc gì đi ?” Long Huyền Ngự cau mày nhìn tiểu oa nhi mới uống thuốc an thần , giờ đã ngủ , tiểu hài tử này vừa rồi dọa hần sợ nhảy dựng , hần chỉ nói hần sẽ tức giận thôi ... Hài tử này thực coi trọng hần đến vậy sao ?

Khóe miệng bất giác câu lên , oa nhi say rượu... Thực sự là khả ái a.

“Hoàng thượng, đầu lưỡi đại hoàng tử có chút sưng đỏ, chỉ cần nhượng hần ngấm cánh lá này là ổn .” Phùng Hiểu Nhai từ hòm thuốc lấy ra một phiến lá vàng , nhìn tiểu hài tử đang an ổn ngủ trên tay nam nhân , lại không biết sao để giúp hài tử này ngậm lá vào miệng ... không dám nói ... Hần nhìn về phía hoàng đế đang ôn nhu nhìn đứa nhỏ ... thôi quên đi...

” Để trẫm .”Namnhân ngồi đầu giường nói .

Phùng Hiểu Nhai sững sốt một chút mới nhớ ran am nhân đang nói chuyện với hần , vội vàng cầm phiến lá trình lên

Namnhân tiếp nhận phiến lá, cau mày nhìn một chút, nhét phiến lá vào trong miệng . Phùng Hiểu Nhai đang định nói đó là để dành cho hài tử kia , nhưng động tác của nam nhân khiến hần nói không ra lời ...

Namnhân nhẹ nhàng nâng cằm hài tử lên , hàm trụ miệng hài tử , đẩy phiến lá vào trong miệng . đầu lưỡi nho nhỏ bị di vật xâm chiếm , bất giác đẩy ra , lại bị dị vật quăn lấy trên đầu ...

“Ân... Ngô...”

Lá cây ở trong lưỡi hai người đảo quanh , tản mát ra vị đạo ngây ngô nhàn nhạt, hơi dẫn theo vị ngọt . Nhưng hương vị hài tử này cũng thanh thanh , rất là ngọt.

“Sùng súc...”

Âm thanh nuốt xuống nho nhỏ khiến nam nhân sững sờ một chút . Sau đó nam nhân ly khai đôi môi đã đỏ lên của hài tử, đối ngự y đang sợ ngây người hỏi “Phùng ái khanh, phiến lá này nuốt vào sẽ không sao chứ ?”

“A... A? A! Một... Không quan hệ...”

“Na làm phiền Phùng ái khanh cho ... trăm một mảnh phiền lá nữa là được rồi, vừa rồi phiền là bị Tiểu nhi nuốt mất rồi.” Nam nhân rất tự nhiên cười nói.

Phùng Hiểu Nhai lần thứ hai trình lên, lui ra, sau đó vạch hòm thuốc mà đếm phiền lá ... Không biết có đủ cho hoàng thượng dùng không a ...

8. Chương 8

Rõ ràng đầu ta thiệt đau ! Đầu của ta a ...

Dường như trong đầu ta có một đồng người đang khiêu vũ điệu múa Ấn Độ siêu ồn ào, toàn bộ đầu óc cùng thần kinh tuyến phối đều cảm thấy tê tê dại dại, đầu đau đến mức đóng băng luôn suy nghĩ.

Không đợi ta hoàn toàn mở mắt, đã bị kéo vào một cái ôm ấm áp mềm mại mang theo mùi hương nhài, rất thơm, nhưng nhượng ta cả người không được tự nhiên —— phụ hoàng vẫn là thỏa mái nhất a !

“Công tử, uống xong chén trà già rượu này, đầu sẽ bớt đau nha.”

Uống xong chén trà đắng nghét khó chịu, đầu óc quả nhiên nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, ta thoải mái mà hít một ngụm lớn khí “Ta ngủ đã bao lâu?”

“Công tử ngủ từ lúc say rượu tối qua đến giờ mới tỉnh.” Như Ý giao chén trà ta mới uống cho nha hoàn xong, sau đó nhìn ta cười, cười rất cổ quái, má lại còn hơi hồng hồng.

Ta cảm thấy kỳ quái, đổ mắt cái gì a? Chuyện ngày hôm qua nhớ không rõ ràng lắm, chỉ nhớ rõ dường như ta đối phụ hoàng nói ra rất nhiều yêu cầu ấu trĩ, phụ hoàng cũng đáp ứng toàn bộ rồi, bất quá có gì đáng cười nha ... Ta cũng đâu có đến nỗi toàn thân nóng rực mà cuồng hôn môi phụ hoàng đâu a (———) nha, thế sao lại có cái bộ dáng như thế ... nom như là đang xấu hổ thay cho ta vậy á ?

“Ta ngày hôm qua có làm chuyện gì kì quái à ?” Ta hiểu kỳ hỏi.

“Không có.” Như Ý lắc đầu. Nhưng hai má vẫn đỏ.

...

Quyết định không xoay quanh vấn đề này nữa, không muốn nói đều sẽ không nói, công phu bảo mật tuyệt đối rất hảo nha, vì thế ta nói sang chuyện khác.” Hiện tại là lúc nào rồi ?”

Ngoài cửa sổ rất sáng, ta nhìn không ra là buổi sáng hay buổi chiều.

Như Ý giúp ta đứng lên, một bên cho ta mặc quần áo, vừa nói: “Bây giờ đã quá Ngọ, gia phân phó quá, công tử nếu tỉnh phải đi ngự hoa viên gặp hân.”

“Ngự hoa viên?” Ta trợn mắt, ta ngay cả ở phương hướng đều phân không rõ, thế nào đi tìm a, “Ta không biết đường.”

“Nô tỳ sẽ dẫn người đi.” Như Ý lại bắt đầu che miệng cười.

Tuy rằng động tác này có vài phần kiêu mị, nhưng trong lòng ta cái nụ cười đó không có được tự nhiên nha

Rửa mặt hoàn, Như Ý giúp ta chải sơ tóc, sau đó nắm tay ta mang theo hai người tiểu thái giám đến ngự hoa viên.

“Như Ý ...”

“Công tử có gì phân phó sao ?”

“Phụ hoàng... Là một người ở ngự hoa viên sao ?”

“Điều không phải, buổi trưa ngày hôm nay hoàng hậu mang theo mấy người phi tử được sủng ái ở ngự hoa viên đón gió .”

“Đón gió? Ngày hôm qua điều không phải đã...”

“Ngày hôm qua đó là các đại thần cùng hoàng thượng đón gió ni, ngày hôm nay là hoàng hậu cùng phi tử .”

...

Cảm giác chắc ngày mai còn có nhóm công công đón gió, nhóm hoàng tử đón gió, mỗi một chức vị lại mở một lần đón gió , lần lượt địa vị từng bước từng bước chậm rãi làm tiếp, sợ là mùa tuyết tan sang năm cũng chẳng hết , Vòng tuần hoàn này chắc mãi mãi không xong được .

Buồn chán!

Ta ngáp ngáp , theo Như Ý đi mà cũng không thèm nhắc lại .

Đi sang đông một chút lại qua tây một chút , vòng lên vòng xuống , đến khi ta tưởng ta mất sạch kiên trì , mới thấy một vườn hoa thiết lớn , tiểu kiều lưu thủy , mộc lâu ngọc đình, cảnh trí thật ra rất giống 1 công viên nha .

Như Ý dẫn ta hướng liên trì đi đến

Giữa hồ sen có một cái đình , lựa mỏng phiêu bay , theo gió cuốn đi phát phới . Cách một đoạn hành lang , trên đình có một người cao lớn đang ngồi ở vị trí cao nhất , người mặc lai ti trúc thanh đang đan tranh , một nữ tử đang khởi vũ , tay áo phần hồng cầm một bông sen lớn , tay còn lại cầm một lá sen cùng nụ hoa sen, tiên hạ phàm cũng không hơn hình ảnh này là bao nha

Gần đến , tiếng cười phụ hoàng liền thập phần rõ ràng, còn có thanh âm mềm mại của nữ tử hỗn loạn xen vào, còn có... thanh âm tiểu hài tử ?

“Phụ hoàng...” Thật nhiều người , không nghĩ một cái đình tưởng như nho nhỏ lại lớn như vậy , trong đình có duy nhất một cái bàn tròn lớn , giống như mấy cái bàn tròn để trong khách sạn vậy , bao quanh ngồi tới gần hai mươi người —— còn không khoảng năm tiểu hài tử.

Người trong bàn vốn đang cười cười nói nói , thậm chí còn có một nữ nhân gấp khối khối thịt âu yếm định gấp tới bát phụ hoàng , nhưng khi ta gọi một tiếng “Phụ hoàng” xong , không biết có phải nàng ta xấu hổ hay không mà lại dừng tay ở khoảng không , không biết làm sao .

...

Tất cả mọi người đều dừng lại ...

Nhìn, nhìn! Đều lấy cái ánh mắt căm ghét đó mà nhìn ta a, muốn hận ta cũng không cần rõ ràng như thế có được hay không , ngoại trừ phụ hoàng, các người có tức giận cũng chẳng ảnh hưởng đến ta a! Thực sự đó nha .

Tức giận có đúng hay không? Không muốn gặp ta có đúng không ? Xa lánh ta có đúng hay không! Hạnh! Ta là một tiểu hài tử đáng yêu môi hồng hồng , coi như ta hi sinh chút nhan sắc để các người nhìn cho mở rộng tầm mắt a !

[Khứ : Tự kì =.= ”]

“Phụ hoàng...” Ta gọi một tiếng, bất quá thanh âm lần này cao vút lên , thuận tiện chỉnh lại bộ dáng . giả trang lạnh lùng không phải sở trường của ta , nhưng giả đáng yêu ngốc nghếch thì ta không thua ai .

“Tiểu nhi, mau tới đây.” Phụ hoàng đối ta cười cười, ngoắc ta đến bên này . Mấy nữ nhân phảng phất như muốn xông vào xâu xé ta ấy .

Muốn sao ? Còn lâu ta cho các người toại ý .

“Phụ hoàng...” Ta nhìn phụ hoàng rồi gọi nhỏ một tiếng , bước đi một bước rất nhỏ , nhìn nhìn lại mấy nữ nhân này, càng làm cước bộ ta rụt trở lại. Lòng này thoáng nhú lại , ngón tay cầm vạt áo mân mê , sau đó cắn môi không nói lời nào, cúi đầu nhìn xuống .

“Tiểu nhi...” Phụ hoàng tự mình đứng lên ôm lấy ta trở lại chỗ ngồi, con mắt hơi hột quết qua đám nữ nhân kia , bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng nhỏ của ta , lại hỏi “Làm sao vậy? Khó chịu sao ?”

Ta cầm lấy tay áo phụ hoàng , ghé vào trong ngực phụ hoàng, đổ mắt liếc hết mấy nữ nhân ở đây , đến bên tai phụ hoàng ghé nhỏ giọng hỏi: “Phụ hoàng... Các nàng có phải là không thích Tiểu nhi hay không ?” Ta tin tưởng nếu không phải lỗi tai có vấn đề , thì toàn bộ người ở đây đều nghe được a .

“Sao có thể , ” phụ hoàng cười rất ôn nhu, thanh âm cũng rất ôn nhu, “Tiểu nhi khả ái như thế , các nàng sao không thích ni, chúng ái phi... Các người nói , có đúng hay không a?”

“Ách... Đúng vậy, đúng vậy, đại hoàng tử khả ái như thế, chúng ta sao lại không thích ni.” Hoàng hậu vẫn như trước mặt đỏ vì tức , chưa hoàn toàn trở lại bình tĩnh , nhưng một nữ nhân bên người nàng đã mở miệng trước rồi

“Tiểu nhi nhìn đi , các nàng không có không thích người, đúng không.” Phụ hoàng mỉm cười, “Người là hài tử phụ hoàng yêu thương nhất , các nàng sao dám không thích người , hoàng hậu, người nói phải không ? .”

“Dạ ... Đại hoàng tử khả ái như thế, nô tì đương nhiên thích.” Hoàng hậu dịu ngoan trả lời, trên mặt lộ ra một nụ cười cứng nhắc , “Tiểu nhi, người năm nay bao nhiêu ...”

“Oa, khối thịt thật lớn nga!” Ta kinh hô cắt đứt lời nói của hoàng hậu, một người có công phu trong ngoài bất đồng như thế , rất khó đối phó nha ! Nhìn cũng không nhìn , mặc cho thanh âm hoàng hậu càng ngày càng cao lên , cầm lấy chiếc đĩa chiếc đĩa trước sự khinh bỉ của mọi người , sau đó rất hài lòng địa phóng tới trong bát của phụ hoàng , “Cái này lớn nhất nha , tất nhiên phải cấp cho phụ hoàng!”

“Ha ha ha... Tiểu nhi của phụ hoàng thật tốt !” Phụ hoàng xoa đầu ta , tiếng cười thoải mái truyền thật xa .

Các nữ nhân đối diện lại bắt đầu biểu diễn màn căm hận , ta ôm phụ hoàng cười , vẻ mặt rất là ngây thơ.

Khí trời ngày hôm nay, thật tốt!

9. Chương 9

Hành động theo cảm tình khiến kết quả hại ta sáng sớm ngày thứ hai bị phá rối giấc ngủ .

Người còn chưa lọt vào, bên ngoài thanh âm đã truyền đến .

“Người cái này...” Một thanh âm xa lạ nũng nịu , thoát nghe tức giận không nhẹ, bỗng nhiên biến thành lạnh buốt “Hanh, đều giờ nào rồi còn chưa dậy , đại hoàng tử cũng cần được dạy , Như Ý a, người nói đúng không vậy .”

“Việc giáo dục của công tử không phải chúng ta ... này những ... những hạ nhân như chúng ta quản .” thanh âm Như Ý cũng lạnh lùng, “Công tử vẫn đều là theo gia dạy bảo , dao quý nhân nói công tử không có giáo dưỡng, chớ không phải là trách cứ gia...”

Đó là thanh âm trong trẻo của Như Ý.

“Người im miệng!” thanh âm nũng nịu hỗn hển, sắc nhọn lên, đến mức chói tai, “Đó là người nói, ta cái gì cũng chưa nói !”

“Tỷ tỷ không nên chấp nhặt nha đầu này , ta cũng không tin chúng ta muốn vào mà có kẻ dám không cho vào !” Thanh âm cũng là nũng nịu, dẫn theo vài phần ngang ngược kiêu ngạo.

“Nô tỳ không dám, chỉ là gia nói, thời gian công tử ngủ không cho bất luận kẻ nào quấy rầy hần, bằng không sẽ xử trí hạ nhân là chúng ta , nương nương sẽ không trách tội chúng ta chứ .”

“Ta chính là muốn vào !” thanh âm người thứ hai quát dẹp đường, “Người tránh ra cho ta!”

Ta nghe được một trận tiếng bước chân gấp gáp từ bên này đi lại , sau đó một trận hương thơm lả lướt khó ngửi , hai nữ tử tướng mạo kiều mị hùng hổ vọt đến.

Như Ý bị đẩy qua một bên , sốt ruột nhìn hai nữ nhân, lại nhìn nhìn ta, giậm chân một cái , phi ngay ra ngoài .

Ta từ trên giường ngồi xuống, diện vô biểu tình nhìn vẻ mặt hai nữ nhân chẳng đáng để ta nghĩ đến một cái , tỉnh rồi , đầu óc cũng minh mẫn hơn . Ân . Hình như hai người này mới gặp hôm qua ở yến hội , có vẻ được phụ hoàng sủng ái nhất , đường tử muội hay biểu muội gì đó cùng nhau tiến cung đã được nửa năm , vẫn chưa có long thai a.

Ngày hôm nay hai người tựa hồ ăn mặc thiết tỷ mĩ , đại khái bởi vì nơi này là tẩm cung phụ hoàng nha . Một người ăn mặc hoàng sắc, một người ăn mặc phấn hồng sắc, chất vải rất nhẹ nhu, vạt áo rất dài, ở phía sau còn thật tha thướt .

Vội tới đây ra đòn phủ đầu với ta sao ?

Bất quá, hoàng hậu sao có thể để các nàng tới một mình ? Hai người... Sợ là hình như chưa thấu trình độ quan tâm cùng sủng ái của phụ hoàng đối ta thì phải . Nếu như phụ hoàng đối ta không phải, như vậy ta có ra sao cũng không màng đến ; nếu phụ hoàng đối ta rất quan tâm, như vậy hai người mạo phạm ta sẽ chẳng có kết cục gì hay .

Nhất cử lưỡng tiện.

Thấy ta còn ngồi trên giường, nữ tử ăn mặc hoàng sam kéo một cách tay ta đi xuống , thoáng cái ném ta lên mặt đất . Cư nhiên dám động thủ như vậy , ta thoáng cái bị đẩy , thiết đau !

“A ——!”

Thấy ta kêu đau , mấy người thị nữ bên cạnh định chạy lại giúp ta , lại bị nữ tử phấn hồng y phục quát “Thế nào! Các người muốn tạo phản a! Chúng ta giáo huấn văn bồi cần các người nhúng tay sao ? !”

Tất cả các thị nữ khó xử , thoáng cái không biết nên lại giúp hay là đứng nhìn .

Thấy thị nữ đứng tại chỗ , phấn y nữ tử rống, “Các người toàn bộ lui ra cho ta!”

Thị nữ lẳng ngốc .

“Các người không nghe thấy chúng ta nói sao ? Sống đủ rồi sao!” Hoàng y rống.

Thị nữ lo lắng nhìn ta, sau đó lui ra.

Thất vọng! Làm cái gì a, cư nhiên có thể cho ta đám hạ nhân như vậy , phụ hoàng, sơ sẩy của người thật lớn!

Thấy tất cả mọi người đi ra, hai nữ nhân tựa hồ rất yên tâm vì một hải tử như ta cũng không uy hiếp được các nàng , thậm chí còn gọi hạ nhân canh cửa , thứ nhất dẹp đi các hạ nhân khác của tẩm cung , thứ hai cũng hảo hảo trông chừng , hoàng thượng đến liền thông tri a .

Khi tất cả đều ra ngoài , ta vỗ vỗ y phục đứng lên —— kỳ thực cũng một chỉ là động tác phản xạ mà thôi .

“Hai vị tìm ta có chuyện gì?” Đau quá a , bị bầm tím rồi a , thân thể da thịt nộn nộn , nắm nhẹ đã hơi có chút hồng , huống hồ bị đẩy mạnh như thế .

Lòng ta cười thầm, các người hai người thăm rồi . Phụ hoàng rất thích buổi tối ôm ta ngủ , đối thân thể tể nộn thịt thịt đáng yêu của ta coi như bảo bối , ta không cần thận ngã chút liền mất hứng . Hiện tại cư nhiên dám đánh ta tụt huyết , ta sẽ không thêm tính toán với các người , nhưng cũng không dám chắc phụ hoàng ta không tính toán các người nha .

“Hai người chúng ta đều là trưởng bối của người , nhìn thấy chúng ta sao còn không hành lễ ?” Hai người cầm đầu ngẩng lên rõ cao

[Khứ : Muốn vả]

“Không nhất thiết !” Ta bĩu môi ..., không có hứng thú xem hai nữ nhân kiêu ngạo . Hai người đều ngốc như nhau, đại hoàng tử vị so đại quý nhân lớn hơn nhiều , đạo lý cơ bản như thế cũng không biết , ta còn chưa đòi các nàng hành lễ, cư nhiên các nàng dám đòi ta một cái lễ sao ?

Ngày hôm qua , buổi chiều Như Ý đối ta nói , ở chỗ này, thân phận hoàng tử cùng quý phi bình đẳng, thân phận thái tử cùng hoàng hậu bình đẳng.

“Người ít đặc ý cho ta, hoàng thượng cũng không chỉ có một mình người là nhi tử ” Hoàng y kêu, có loại cảm giác là lạ , hài tử...

“Ta biết a, ngày hôm qua ta còn thấy các người nha .” Ta cười, “Các người nếu tới ở đây để nói chuyện này, vậy cửa kia , các người đi về được rồi .”

“Người... Người ít kiêu ngạo cho ta! Người là một tiểu tử không danh không phận !”

Hoàng y hé ra khuôn mặt tức giận hồng hồng như cái mông của hầu tử (aka khi đít đỏ =))) , bước vài bước đi tới trước mặt ta, vung tay lên tính cho ta một cái bạt tay , ta né tránh , thuận lợi đẩy nàng ta ngã chổng vó .

“Nha ——!” Tiếng thét chói tai nùng nịu vang lên , thật thương cảm cho nữ nhân bị ngã xuống như thế, trang sức trên đầu nàng ta thiệt nặng , mất thăng bằng té xuống khiến đầu nàng ta rối loạn , tóc tai nhìn nom y như một mụ điên vậy .

Đáng tiếc ở đây chỉ có mình ta nhìn , mà ta cũng chưa từng có ý tứ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nha. Ha ha !

“Xem đi xem đi! Quảng ngã dễ như thế , ai bảo các người mặc cho lắm y phục thướt tha , người nói xem nha , là lỗi tại ai .” Ta mát mẻ nói

“A! Cái tiểu quỷ này !” Hai nữ nhân cùng nhau thét chói tai, sau đó dương nanh múa vuốt phác qua muốn bắt ta.

Choáng rồi ! Điều đã là hai người lớn , còn chơi cái trò “ điều hầu trảo gà con” a !

May là, hai nữ nhân mặc thành bộ dáng yếu điệu quá , vì thế hai người bắt ta nhưng ta vẫn nhẹ nhàng né được

Quả nhiên ngu ngốc, người để hạ nhân ngoài cửa nhiều như vậy , kêu một người đến bắt ta chẳng phải ta sẽ chạy không được sao ! Thực sự là ngốc a . Bất quá người nghĩ không ra , ta cũng không cần phải nhắc nhở . Bất quá... Sớm muộn gì các nàng cũng nhớ ra , ta sẽ bị phiền phức lớn .

Né qua người , ta phi nước đại, mở cánh cửa ra , khi thị nữ cùng thái giám chưa kịp phản ứng , ta đã chạy ra ngoài . Ngày hôm qua đường đến ngự thư phòng ta vẫn nhớ rõ ... Chỉ là không biết phụ hoàng có ở đó hay không . .. Đau quá .

Tạm thời không ai ngăn cản , ta rất là kỳ quái, đột nhiên nhớ tới hoàng y nữ tử kia , không phải đang đuổi theo ta chứ ? !

... Cũng không phải không có khả năng , bất quá ta hiện tại hẳn là nên tìm được phụ hoàng , hẳn sao lại không phải một người bảo hộ ta a ! Như Ý cũng không biết đã chạy đi đâu .

Vẫn cho rằng phụ hoàng thực sự sẽ hảo hảo bảo hộ ta, vẫn cho rằng có thể tùy hứng, thế nhưng hiện tại... Lẽ nào chỉ là do ta quá mức tự tin sao , lẽ nào ta đã cảm nhận sai lầm , chẳng lẽ phải sống như trước kia sao , phải nhìn sắc mặt của người khác để tồn tại sao ... Phụ hoàng, người nói sùng ta chỉ là giả sao? Phụ hoàng, người nói bảo hộ ta , không bị khi dễ là đối ta sao ? Phụ hoàng... Người nhiều hài tử như vậy... Nhiều hài tử như vậy... Ta có đúng hay không chỉ là một người trong số đó ? Phụ hoàng... Ở một thế giới lạ lẫm , ta chỉ nhận thức người... Chỉ nhận thức người... Thầm nghĩ được người sùng a... Phụ hoàng...

Đột nhiên, phía sau một đôi tay vươn ra , phi khoái ôm ta, ta bị kinh hách , toàn thân run lên , bị bắt được?

“Tiểu nhi!” Ta ngừng đầu, ánh mắt phụ hoàng lo lắng “Làm sao vậy? Sao lại mặc như thế , ra ngoài chạy loạn ?”

“Phụ hoàng?” Ta ôm lấy hắn “Phụ hoàng... Người có phải hay không chỉ đau mình ta ?”

“Tiểu nhi... Phụ hoàng đương nhiên chỉ thương người thôi .” Phụ hoàng đặt tay lên má ta , nhẹ nhàng lau đi lệ ngân (nước mắt) cho ta, ta mới biết được ta đã nước mắt đầy mặt .

“Phụ hoàng còn nhi tử khác ni ? Phụ hoàng có phải cũng đau các hài tử khác như Tiểu nhi ?” Ta cần bảo chứng, ta cần một người bảo chứng cho ta yên tâm .

“Sẽ không.” Phụ hoàng chỉnh lại quần áo cho , rồi cẩn thận kéo ta lên “Phụ hoàng chỉ đau mình Tiểu nhi , Tiểu nhi là tối đặc biệt .”

“Chỉ có Tiểu nhi là tối đặc biệt sao?” Ta nhìn chăm chăm phụ hoàng.

“Chỉ có Tiểu nhi một người, phụ hoàng sẽ chỉ đau mình Tiểu nhi ” Đôi mắt phụ hoàng rất sâu , chăm chú thật sâu nhìn ta .

Phụ hoàng nói rồi ở trên môi ta hôn một cái , ta cổ ôm phụ hoàng , nở nụ cười.

“Như Ý tìm ta nói Dao quý nhân cùng Ngọc quý nhân tìm người gây phiền phức, các nàng khi dễ người đúng không ?”

Nguyên lai Như Ý tìm phụ hoàng a! Ta hài lòng địa nheo lại con mắt, Như Ý không phải chạy, là giúp ta ni.

Phụ hoàng nói, còn ta trả lời, chưa nói xong , thì bên kia đã có tiếng la lối .

“Bên này, xem bên này, có người thấy hắn ở bên này !”

“Tử tiểu quỷ! Bắt được hắn nhất định sẽ cho hắn chết !”

“Hừ , tiểu quỷ này phải giáo dục cẩn thận ...”

” trao cho ta! Bắt được trọng thưởng!”

Thấy hoa mắt, đám người vừa rồi còn ở rất xa , hiện tại cư nhiên thoáng cái đã đến trước mặt !

Lẽ nào đây là...

Kinh công trong truyền thuyết ?

Phụ hoàng có võ công? !

“Bắt được sẽ có phần thưởng a ?” Lần kia cái uy áp như ở loan giá lại phát ra , tuy rằng biết phụ hoàng không phải nhằm vào ta, nhưng cái khí thế này , ta cũng khấn trương nắm lấy y phục của hắn .

Đại khái nhận thấy được ta khấn trương, phụ hoàng ôm ta , tay đặt trên lưng ta nhẹ nhàng vỗ về , nhượng ta dần dần trầm tĩnh lại.

“Đương nhiên... Hoàng thượng

”

“Nô tì kiến quá hoàng thượng

”

Bất quá nhìn lại phụ hoàng , ta thấy hắn là các nàng đang sợ nha , sắc mặt nhất thời cũng mềm mại đi vài phần .

“Trong hoàng cung nháo lớn như thế , còn thể thống gì!” thanh âm lãnh liệt ở sau lưng vang lên, ta quay đầu, cư nhiên là Lang Nguyệt công công

... Thiên a , ai nói cho ta biết hắn đến lúc nào a ?

10. Chương 10

Sự tình phát triển hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta .

Mấy người kia bị đưa đến tẩm cung hoàng đế chờ phẩm vấn sau , mà ta cũng được Như Ý đưa trở về thay đổi quần áo , sau đó khi Như Ý bào cho phụ hoàng , phụ hoàng thấy được trên đùi ta tụ huyết . Vì vậy sấm sét giận dữ, hai quý nhân được sủng ái sau một khắc bị đá thẳng vào lãnh cung .

Từ đầu tới đuôi, ta ngay cả cơ hội thêm mắm thêm muối một chút cũng không có, thậm chí ta cũng chưa từng mở miệng ra được tiếng nào .

Sau chuyện này tất cả hoàng cung đều biết ta là hoàng tử mà phụ hoàng yêu thương nhất , không thể nhạ đến . Kế tiếp, phụ hoàng đặc biệt phái vài người hầu hạ ta, ba đại nội thị vệ, một công công, cho bọn họ một đặc quyền: bất luận kẻ nào muốn đối ta bất lợi, bọn họ đều có thể đứng ra ngăn lại —— tất nhiên kể cả hoàng hậu .

Những ngày này , hoàn toàn dùng bốn từ gió êm sóng lặng để hình dung. Ăn ngon trụ hảo, không ai tìm ta gây phiền phức, phụ hoàng còn tìm một lão sư dạy ta chi, hồ, giả, dã, ta mỗi ngày quay quanh tiên sinh đả hô , cầm lấy giấy Tuyên Thành để luyện tập viết chữ bằng bút lông thì lại đi dùng để vẽ vờ , hay lơ đãng nghe tiên sinh giảng . Kỳ quái là tiên sinh của ta không tức giận , mỗi ngày đi học là hần giảng là chuyện của hần , ngồi ngoạ là chuyện của ta , vừa tan học cái cũng cấp cấp đi về ...

Càng làm cho ta kỳ quái hơn là chuyện này phụ hoàng cũng biết, thế nhưng hần cư nhiên cũng không tức giận, chỉ là ôm lấy ta nói “Tiểu nhi không thích cũng không được nha. Phải theo học tiên sinh mới giỏi được.”

Phương thức giáo dục đây sao a! Nguyên lai phương pháp giáo dục của cổ nhân tiên tiến như thế! Bất quá cái phương pháp giáo dục này dường như cũng chỉ dừng ở trên người ta , các người khác đều khác biệt nha ... Ân, phải nói đến mấy đệ đệ khả ái của ta , thái phó của họ lúc nào cũng bám riết bắt họ chuyên tâm , còn thậm chí có người, bị chính mẫu thân xử phạt bằng roi a.

Ta biết đó là các nàng mong hài tử của mình thật xuất sắc , các nàng mong hài tử của mình được nổi bật . Thương cảm cho cái tâm của phụ mẫu thiên hạ a!

Bất quá...

Phụ hoàng vì sao một điểm cũng không thèm để ý xem ta có xuất sắc không a ?

Ngĩ hoài không hiểu nổi .

Đối với bất cổ văn gì đó thực sự không có hứng thú . Một lần ngẫu nhiên, ta nói thích đàn nhạc , phụ hoàng thẳng thắn hủy đi văn khóa của ta , thỉnh mấy nhạc sĩ chuyên môn dạy ta đàn

Một lần, ta nhớ lại từ khúc của một bài nhạc từ kiếp trước , rèn luyện một đoạn thời gian mới cấp phụ hoàng nghe thử , cư nhiên làm phụ hoàng vui vẻ ở trước mặt mọi người thưởng cho ta một cái hôn thật sâu .

Ngô... Cảm giác không hảo lắm , nhưng cũng không đáng ghét .

Bất quá... Phụ thân cùng nhi tử phải như thế sao ? hay là do phong tục bất đồng ?

Mùa hè nóng bức cuối cùng cũng đến , ở nơi này không có quạt điện hay máy lạnh khiến ta nóng chịu không thấu , thậm chí còn bị cảm nắng mấy lần . Ngay tại lần thứ tư ta bị cảm nắng , phụ hoàng bắt ta cởi ngọc ngũ long trên cổ chân ra . Ngày thứ hai sáng sớm tỉnh lại, lại nhớ tới ngọc ngũ long , nhưng trên chân lại là một ngọc chuông trong suốt , lạnh băng băng, cả người đều thêm vài phần mát mẻ .

Như Ý nói cho ta biết, cái chuông này dùng một loại ngọc cực trân quý để làm ra , Đông ấm , hạ lạnh .

Từ nay về sau, ta đi đâu cũng kèm theo tiếng chuông , cảm giác thật giống ... chuông cầu nha . (chết cười ta)

Bất quá phụ hoàng dường như rất thích, hần ôm ta nói như vậy mới khả ái , sau đó hôn lấy ta .

Không ai kinh ngạc, không ai kỳ quái.

Ta nghĩ, đây chắc là phong tục nha . Mà ta đã tập mãi thành thói quen.

Thời gian qua rất nhanh, cho dù không có máy vi tính , không có TV, ta lại rất là bận bịu nha , bọn đệ đệ ta vội vàng theo thái phó học trị quốc chi điều , học cưỡi ngựa bắn cung, võ thuật, ta lại vội vàng xem tiểu thuyết, bởi vì ta phát hiện trong hoàng cung có rất nhiều thư, trên thư ghi lại nhiều chuyện giống như tiểu thuyết , đã hấp dẫn ta mê mẩn .

Bất quá thời gian ta xem tiểu thuyết đều ở trong ngự thư phòng của phụ hoàng , thời gian này , phụ hoàng đều phê tấu chương, không rảnh cùng ta nói chuyện . Đương nhiên, đối với vấn đề làm sao ta biết chữ , ta giải thích “Nương sinh thời có cho ta đi học ở trường tư phục “, dù sao người cũng đã chết , vô đối chứng .

Phụ hoàng vào triều, cùng đại thần thảo luận cơ mật, ta vội vàng học nhạc khí, sau đó nhớ lại mấy bài nhạc kiếp trước , phổ thành nhạc , tái sau đó diễn tấu để phụ hoàng thưởng thức.

Sau lại ta còn dạy phụ hoàng chơi mặt trượt, chơi túi lơ khô , hoàn toàn hơn hẳn chơi tử kỳ (nghĩa là cờ vây đó ạ) . Phụ hoàng đối “Dân gian ngoạn ý” của ta phi thường cảm thấy hứng thú, nhất có lúc cùng ta ngoạn, ngày cứ thế bận rộn qua đi .

Một lần ngẫu nhiên, ta thấy phụ hoàng phê hoàn tấu chương , vẻ mặt mệt nhọc, nhin không được giúp hân xoa bóp vài cái , cái này khen ngược, từ đó về sau mỗi ngày hân đều nằm úp sấp trên giường bắt ta đắp bóp cho hân .

Không bao lâu, mùa đông tới, được bảo khổ ngọc chuông bảo hộ , ngày qua cũng coi như qua loa . Bất quá phụ hoàng bắt đầu biến là lạ, lúc tối ngủ không hề an tĩnh ôm ta , tay hân luôn luôn ở trên người ta sờ loạn , khiến ta bị ngứa ngáy , cười không ngừng , sau đó con mắt hân sẽ biến thành thật thâm sâu .

Tái sau đó...

Tái sau đó hân lại đi giá XX cung

[Khứ : Cái hậu cung mà em nói thành XX cung. Bó tay rm rầy =.=”]

Sau đó sáng sớm ngày thứ hai đã nằm bên người ta , đứng lên vào triều . Lúc nào trở về ? Trời lạnh , nửa đêm từ nơi tới nơi đó hân không lạnh sao ?

Phụ hoàng đối ta còn hết sức sủng ái, nếu ta không phải trong tâm lí là mỗi người hơn 20 tuổi , có thể tự tự chủ , chỉ sợ ta đã bị sủng ái đến vô pháp vô thiên .

Ta bình thường nghĩ mãi , phụ hoàng sủng ái ta như thế , vì sao ta cuối cùng nghĩ không ra là sai ở chỗ nào a ?

Thế nhưng kiếp trước ta cũng có một phụ thân, ta không biết một người phụ thân phải như thế nào để sủng ái hài tử , hiện tại phụ hoàng đối ta sủng ái , ta hoàn toàn không giải thích được .

Thời gian qua vội vã, mùa xuân thứ tư đến , hoàng cung người đến người đi , có người dâng cho phụ hoàng một mỹ nhân , nghe nói siêu đẹp . Sau đó phụ hoàng ở chỗ nàng lưu luyến vong phần (lưu luyến quên về nha) , mỗi ngày đều ở đó qua đêm , không hề quay về tẩm cung. Ban ngày phê tấu chương cũng không ở cùng ta nữa , dần dần, hai người hầu như cả ngày cũng không chạm mặt .

11. Chương 11

Vừa mới bắt đầu, mọi người đều kinh dị . Còn ta lại mặc danh kỳ diệu.

Một tháng sau mọi người bắt đầu lặng lẽ nghị luận. Ta bắt đầu tâm tình phiền muộn.

Hai tháng sau tất cả mọi người đều quang minh chính đại bàn luận , hoàng thượng đã không hề thích đại hoàng tử được mang từ dân gian về . Ta bắt đầu phân tích, vì sao phụ hoàng không hề về tẩm cung a.

Phân tích kết quả —— ta tương đối có tình cảm đặc biệt với phụ hoàng .

Tổng kết: tâm lý bình thường! Nhưng hẳn là nên di dời mục tiêu , phòng ngừa loại tình cảm ngày ngày thêm nghiêm trọng hóa .

Vẫn giống như cũ , ta hứng thú lên, bởi vì ở hoàng cung có một tầng thư chứa một ít thư , ta bắt đầu xem sách về kinh công , sau đó tìm thấy trong đó một quyển tương đối dễ lý giải, có thể tự học nha .

Cái này đem lại hứng khởi khác với lúc chơi mặt trượt và túi lơ khơ , hăng hái hơn , ngày ngày xem hết tranh vẽ này đến tranh vẽ khác .

Khi tất cả mọi người xác định ta “Thất sủng “, mà ta cũng nghĩ “Phụ hoàng không thích ta” thì phụ hoàng tự nhiên trở về ngủ.

Ngày đó buổi tối, ta đang tính đi ngủ , ngoài cửa đột nhiên có tiếng hô “Hoàng thượng giá lâm!”

Ta cùng Như Ý vội vàng đứng lên nghênh tiếp, phụ hoàng vào đến , mang theo ầm áp mỉm cười như trước , nhưng nhãn thần của hắn làm ta có loại... Ân, dùng kinh hồn tán đảm để hình dung cũng không quá phận nga, quay về với thực tại khiến ta hoảng loạn , có chút hơi sợ .

Sự tình rốt cuộc phát sinh thế nào , ta còn có chút phản ứng. Ta chỉ biết là khi ta đầu óc như bình thường cố tự hỏi , ta đã một thân chặt vật .

Trên người đầy dấu đỏ , môi bị gắt gao cắn lầy , dường như có điểm sưng lên. Cổ tay bị phụ hoàng nắm thật chặt , hạ thân ẩm ướt, đại thối (cái chỗ ... hoa cúc đó ha ha) nhất định bị sưng đỏ , bởi vì phụ hoàng kẹp chặt hai chân ta , ở nơi đó xuyên thẳng dục vọng của hắn vào . Hậu đình vừa nóng vừa đau , không biết có hay không thụ thương.

Tại sao có thể như vậy?

Thế nào biến thành như vậy?

“Tiểu nhi... Tiểu nhi của trẫm ...” thanh âm phụ hoàng trầm thấp mê hoặc ở bên tai ta , làm ta toàn thân nhẹ run lên .

“Vi... Vì sao?” Một mỗi quá... Thất lưng đã tê rần... Ta bắt đầu cảm thấy may mắn, may mà ta là một đấng nam nhi , bằng không sẽ vì bị rách màng trinh mà đau đớn , còn lo lắng mình có thể sẽ mang thai .. Nghe nói nếu quan hệ với người họ hàng gần nhau , đứa trẻ sinh ra sẽ mang dị tật a .

“Người là của trẫm .” Phụ hoàng nâng ta lên .

Phía trái tấm cung có một ôn tuyền lớn , phụ hoàng ôm ta cùng nhau đi vào .

Cảm giác chân thật quá , phụ thân cùng hài tử của mình có thể làm chuyện này sao ? Ta tái nghĩ thế nào cái này cũng giống như là loạn luân a . Dường như phụ thân đáng ngưỡng mộ của ta thoáng cái biến thành một người khác , cái loại cảm giác này...

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Một bàn tay lớn đặt lên cổ ta , một cây lửa nóng chọc thẳng vào trong cơ thể.

“A ——! Không... Ân...” Đau quá... Hảo. . . Thật thoải mái, thế nhưng...”Không thể... không nên như vậy...” Phụ thân sẽ không đối với hài tử của mình làm ra chuyện như vậy , không thể như thế ...

“Vì sao không thể, trẫm muốn, có thể... Tiểu nhi, thật chặt...”

Nhượng toàn thân tê dại run rẩy vì bị ma sát, ta khó nhịn giãy dụa vòng eo, càng mong nhiều vui sướng , tàn dư lý trí lần nữa kéo ta về thực tại , cố nói “Như vậy sai... Nha a —— ân... Ân... Chúng ta, ân... Chúng ta là phụ tử... Ân... Loạn... Loạn luân...”

“Thì sao. Trẫm muốn thì sẽ không ai cản .”

“Người là phụ... A... Ân. . . Ân. . . Ân...” Phảng phất là cố ý , lực đạo phía sau nháy mắt tăng mạnh , cường liệt vui vẻ khiến lí trí của ta trong nháy mắt bị đánh tan , trong đầu trống rỗng, ngoại trừ dùng sức rên rỉ thổ dốc, cái khác cái gì cũng không biết .

Mặt nước vì kịch liệt mà phập phồng tạo thành một gợn sóng , dưới nước mơ hồ truyền đến thanh âm ồm ồm trù trù , thanh âm thiết *** loạn.

“Tiểu nhi, thoải mái sao?”

“Ân... Thư. . . Thoải mái...” Thân thể bị ôm lấy , lại bị đặt úp lên thành bể , phía sau lưng bị một bờ ngực ấm áp đè lên , đầu gối lên một cánh tay khỏe mạnh ... Đó là cánh tay phụ hoàng ...

“Là cái gì để làm Tiểu nhi thỏa mái đây ?”

“Phụ... Ân... Phụ hoàng... phụ hoàng... Ách. . . Ách. . .”

“Phụ hoàng cái gì... Làm Tiểu nhi thỏa mái ?”

“Phụ hoàng... Phụ hoàng..... A a...” Sai... Như vậy là sai...

“Nói mau.”

Đột nhiên an tĩnh , trứ căn thô to trong cơ thể lại trướng lên , trướng đến khó chịu, ta co rút hậu đình, muốn khê động, lại bị một bàn tay to nắm lấy thắt lưng, vô pháp nhúc nhích.

“Động... Động đi ...” Thật là khó chịu...

“Tiểu nhi nói mau, muốn phụ hoàng làm cái gì khiến Tiểu nhi thỏa mái đây ?”

“... Muốn ... Muốn ... phụ hoàng... Phụ hoàng đại XX... Nhưng... Tiểu nhi...” Bỗng nhiên ta có ý nghĩ , ta thiết khổ sở . Người kia không phải phụ hoàng... Hắn không phải phụ thân ta... Hắn đều không phải... Phụ thân ta đâu ni... Hắn ở nơi nào? ...

“Tiểu nhi, người thật đáng yêu.”

Môi bị hàm trụ, đầu lưỡi liên tục bị hút lấy đùa bỡn, chính lúc này nam căn to như một bàn tay nắm vào tiến vào trong ta.

Trước khi ý thức tiêu thất, trong đầu ta chỉ hiện lên một ý niệm...

Phụ thân trước kia đã không còn.

Nhìn hài tử ngủ không yên , nhẹ nhàng kéo vào lòng mình , khinh vỗ lưng hắn . Một lát sau, hài tử an tĩnh xuống , một bàn tay nhỏ bé không tự giác bám vào tay áo , không chịu buông tay.

Động tác nho nhỏ này làm Long Huyền Ngự nghiền ngẫm nở nụ cười .

Mấy tháng qua, mỗi ngày để Như Ý hạ một ít dược vào thức ăn hài tử này thích nhất , thật hiệu quả , lần này giao hoan, hậu đình hài tử cũng chỉ thụ thương một chút .

Loại dược này vốn do Phùng Hiểu Nhai đặc chế , vốn chỉ có tác dụng là nhuận tràng thôi , trường kỳ dùng thì có thể làm cho hậu đình trong lúc hoan hảo tự động tiết ra một ít chất nhờn , có tác dụng bôi trơn .

Liên tục dùng trong nửa năm, hiệu quả của loại dược này sẽ cố định, sau này không ăn nữa cũng không quan hệ .

Ngày hôm nay vừa lúc đúng nửa năm. Hiệu quả thực sự rất không tồi .

Đối với hài tử, Long Huyền Ngự không rõ hắn đối với hài tử này là có tình cảm gì . Lần đầu tiên gặp hài tử này , hắn chỉ là vì trên chân hài tử có ngọc bội ngũ long mà mang về .

Thế nhưng lần đầu tiên hài tử này tỉnh lại, sau khi biết hắn chính là phụ thân, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ sạch sẽ thuần túy , thật sâu quyến luyến cùng cảm động , cũng thêm vài ý trù mền ..

Một loại cảm giác rất mới , hài tử này làm hắn thấy thiết thú vị .

Hồi cung sau , hắn lưu hài tử này ở bên người, bởi vì hắn rất thích nhân thân sạch sẽ của hài tử này , rất sạch sẽ , chỉ biết từ trong nhân thân , nhìn cũng biết hài tử này vì hài lòng mà lóe sáng , vì mất hứng mà lờ mờ .

Không có tính toán, không có hãm mị, không có biểu hiện giả dối...

Thuần túy, sạch sẽ.

Đêm hôm đó, hài tử say rượu , bởi vì mình nói, dám đem nhiệt thang uống . Biết nguyên lai mình trọng yếu như vậy, tâm tình trở nên vui vẻ không gì sánh được , thỏa mãn tràn đầy.

Trong lúc dùng miệng giúp hài tử này ngậm lá thượng dược , ngoài ý muốn thưởng thức được hương vị ngọt ngào , một ý niệm nảy lên trong đầu hần .

Đáng tiếc hài tử còn nhỏ, hần không muốn làm nó bị thương .

Bốn năm qua đi , đương là hài tử khả ái đáng yêu biến thành thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần , thanh nhã, ngũ quan cẩn thận, khí chất điềm tĩnh, làm hần cảm giác hài tử này của hần là đóa hoa sen thanh trần sạch sẽ trong hoàng cung mù mịt chướng khí này.

Một bông thanh liên chỉ thuộc về mình hần .

Hậu cung phi tử ngầm tìm hài tử này gây phiền phức , hần điều không phải không biết, không có ý ngăn lại ngay , chỉ là bởi vì hần thích hài tử thông minh này phá cửa trốn thoát khỏi đám phi tử chạy đến trước mặt hần khóc lóc ủy khuất , chờ hần che chở , khi hần nghiêm phạt phi tử , hài tử này vì “Gian kế đã thực hiện được” mà lộ ra biểu tình đắc ý nho nhỏ .

Thật giống như tiểu hồ li ăn trộm giàn nho , làm hần có cảm giác thật hảo ngoạn .

Thú vị chính là, vô luận hần sủng cái hài tử này thế nào, hài tử cũng không cố tình gây sự, hay tự ý làm bậy.

Một hài tử nhu thuận .

Làm người nhìn người thích .

Năm nay, hạ thần dâng cho hần một nữ tử có đôi mắt tử sắc rất đẹp , vô luận vóc người hay thanh âm đều nhất lưu , còn một thân kỹ xảo trên giường cao siêu

Bất luận nói thế nào , bọn hạ thần cũng dâng cho hần một vưu vật (vật vô cùng đáng giá , xinh đẹp)

Thế nhưng chỉ có cảm giác mới mẻ trong ba tháng , hần lại nghĩ tới hài tử kia . Hài tử của hần có một đôi mắt rất đẹp , con mắt trong suốt, thanh âm thanh thúy, vóc người tinh tế khéo léo (mười ba! Mười ba! Hài tử đã 13 tuổi !), eo thon doanh nhuận , so với nữ nhân còn khéo léo hơn , làn da vì được hần cố ý dưỡng mà trở nên nom mềm , ngoại trừ kỹ xảo trên giường, hài tử của hần có điểm nào so không được với vưu vật kia sao ?.

Về phần trên giường kỹ xảo ma, hần không ngại tự mình điều giáo, như vậy càng thú vị, không phải sao.

[Vâng . Sr các nàng đọc thiếu câu cuối. Ta cũng đọc xong câu này thì đỡ hơn.

Hóa ra anh ý đi học để về chiều em ==))

Sr các nàng Khứ nhà ta lé , có câu cuối cùng cũng sót. * lườm *

Nhưng ta vẫn thích anh Tàn Mặc cơ * cười nham hiểm * ==))]

12. Chương 12

Chuyện tình gần nhất thật sự mặc danh kỳ diệu , dường như rất đặc biệt a .

Đầu tiên là buổi tối mỗi ngày , phụ hoàng đều phải cùng mình XXOO một phen, X đến khi thần chí không rõ mới chịu bỏ qua , tại quá trình XX còn yêu cầu ta động thế nào thế nào , không nghe lời , hần sẽ khiến ta dâng lên *** mà vùng vẫy , kích thích ta nhưng lại không cho ta thỏa mãn.

Thân thể đã chịu phụ hoàng điều giáo , nhưng trong lí trí của ta rất mâu thuẫn. Ta còn rất chú ý, bởi vì phụ thân cùng hài tử sẽ không thể làm như vậy

Hiển nhiên phụ hoàng không nghĩ như vậy, hẳn thích nhất ta gọi hẳn là phụ hoàng , có lẽ khi ta kêu “Ta muốn đại XX của phụ hoàng “ , “Tiểu nhi phải thỏa mãn đại XX của phụ hoàng ” .. vv các lời nói *** loạn khác .

Biến thái!

Đại biến thái! !

Thế nhưng ta hiện tại bắt đầu tưởng niệm đại biến thái kia ít nhất ..., mỗi lần ta bị khi liễu và vân vân, hẳn đều có thể cho ta trả thù lại. Giản đơn lại giảng, bên hẳn ta cũng không thiệt a .

Hiện tại sao ...

“Các người rốt cuộc là ai?” Đau đầu nhìn bốn vị một thân đen sì trước mặt, ta tương đối muốn biết ta đắc tội ai a ..

Thái dương động ở giữa, bốn phía tất cả đều là đại thụ cùng lùm cây cỏ , xem ra cách hoàng cung rất xa a.

Nhớ lại đoạn thời gian trước đây mấy canh giờ , phụ hoàng bởi vì có sự nên ra cung, nên buổi tối ta ngủ một mình . Trong khoảng thời gian này , khó có được một buổi ngủ một mình , nên ta rất nhanh chìm vào giấc ngủ không biết trời trăng gì .

Mơ hồ có người ở trên người ta trạc trạc một chút, nhét ta vào bao rồi bỏ chạy , ta bị hẳn đeo trên vai, đầu bị treo ngược lên khó chịu muốn chết , vì thế rất nhanh tỉnh táo lại, muốn kêu muốn độc mới phát hiện mình đã biến thành một đầu nhân ròi.

Bốn phương tám hướng đều có thanh âm tranh đấu truyền đến, tựa hồ hô cái gì thích khách các loại .

Ta không biết bọn thị vệ này rốt cuộc tại sao kêu ta là thích khách , quay về với hiện tại , ta chỉ biết là ta bị bắt đi , nhất bang bốn người mang theo ta tới nơi toàn cỏ này đợi hồi lâu, trong đó một người nói chúng ta nên đi thôi , bọn họ không có tôi.

Người tới đây nã con mắt trừng ta, xem ra hoàng thượng rất trọng thị người nha , người của chúng ta nhiều như vậy mà chỉ vì bắt người đã chết gần hết .

Sau đó một con dao đánh xuống, ta phi khoái tiến nhập trạng thái hôn mê.

Con dao hảo suất !

Ta cũng muốn học...

Đã từng cũng phụ hoàng nói qua ta muốn học võ công, bất quá phụ hoàng luôn luôn nói “Có phụ hoàng bảo hộ Tiểu nhi, Tiểu nhi không cần học võ công.”

Sau đó ánh mắt sủng nịch nhìn ta, khiến ta quên đi chuyện luyện võ.

Sau lại gọi thị vệ bảo hộ ta ra lệnh , bất quá mệnh lệnh của hoàng thượng cùng mệnh lệnh của hoàng tử cái nào quan trọng hơn , bọn họ không có can đảm trái lời hẳn.

Ta nghĩ ta tự học qua sách, đáng tiếc sách này viết vô cùng cổ quái , ta xem cũng không hiểu. Không hiểu được có đúng hay không đây là danh từ chuyên dụng của võ công ...

Xem không hiểu thì cũng không dám loạn học, vạn nhất tẩu hỏa nhập ma và vân vân, không may thì chết , nếu như lại thành một thân bất toại hoặc sinh ra cái bệnh gì đó , ta đây sẽ khóc không ra tiếng .

Nhìn mãi , chọn mãi , cuối cùng ta đành học cái gọi là khinh công ...

Lúc phụ hoàng phi lên không trung y như là chim , ta a, bay lên lại như là gà mái , hơn nữa chạy lấy đà cũng chỉ có thể lẩn qua lẩn lại vài cái . Bất quá nói như thế nào, ta cũng thiệt giống đà điểu , tái lẩn qua lẩn lại thế nào đều không – lý khai khỏi mặt đất! ———

Bình tĩnh mà xem xét, phụ hoàng ta chính rất tuần tú , rất có mị lực .

Đương nhiên, cũng không biểu thị ta có thể tiếp thu hẳn ngày nào cũng XXOO ta a .

Hắn dù sao cũng là cha ta!

Đối diện với bốn vị nhìn ta như thế , xem đèn nổi lông tơ ta đứng thẳng, nhin không được trong chăn xê dịch chút . Trời tối ngày xuân tương đối lạnh , ngủ phải có chăn bông , hiện tại cái chăn bao bọc ta đích thị là chăn bông , thanh âm của cái chuông trên chân cũng bị bao bọc khó nghe thấy , bằng không sao có thể dùng mưu kế dương đông kích tây, điệu hổ ly sơn với bọn chúng để dễ dàng chạy đi !

“Long triều đại hoàng tử... Long Hàm Tiểu ...” Rốt cục có người nói chuyện, ta nhận được ra thanh âm này , vì chủ nhân thanh âm vừa mới đùa dỡn với con dao.

Nếu không thoát nhìn bầu không khí không thích hợp, ta nhất định nói hẳn dạy ta võ công.”

Người này ngữ khí thực sự kỳ quái , ta chỉ hảo giành trước cắt đứt hẳn nói, “Đúng, ta là. Ta chỉ có hai vấn đề! Làm phiền các người trả lời một chút!”

” vấn đề gì ?”

“Vấn đề đầu tiên, sinh mệnh ta có nguy hiểm không ?”

“Tạm thời không . Thế nhưng sau đó không biết.” Trả lời ta chính là một người nam nhân bình thường có ngữ khí ôn hòa.

Được rồi, sau đó nếu ta chết cũng không trách được bọn họ.

“Vấn đề nhị, ta sẽ được hưởng đãi ngộ như thế nào ?”

“Chúng ta...”

“Xem tâm tình chúng ta !”

Cái tên âm dương quái khí cắt đứt lời người nói trước , sau đó hướng ta nhích lại gần.

Không đợi ta hô lên, một đồng người đột nhiên đáp xuống , cái loại cảm giác này thật giống như xem phim truyền hình , hại ta cũng không từ mà xem.

Sau đó bốn người tương hồ nhìn một chút, hai người tại bên người ta ngồi xổm xuống phòng vệ, mặt khác hai người kia nhảy ra ngoài.

Dường như bọn họ nghe được cái gì , ta phi thường chăm chú địa nhắm mắt lại nghe một chút...

Ngoại trừ tiếng lá rơi , cái gì ta nghe cũng không thấy a.

Một lát sau, theo ta tính toán, đại khái hai phút tả hữu, ta nghe được thanh âm đinh đinh đang đang. Nhìn hai người bên người đều chuyên chú quan sát bốn phía, ta bắt đầu nhúc nhích, một điểm một điểm kéo thân thể ra ngoài.

Vốn có dự định sau khi ra ngoài liền kiểm cách cắt sợi dây , kết quả phát hiện cánh tay căn bản không cử động được

Đầu ngón chân hướng phía dưới chăn , sau đó dùng sức hướng kéo xuống ... Hô lô ra được một ít rồi ...

Một điểm, một điểm, một điểm...

Một chết ! Vừa lộ ra được một ít , một người bên người ta bỏ chạy , người khác lại nhảy vô đánh đấm.

Về phần bọn họ vì sao đánh nhau , ta không xen vào, ta hiện tại vội vàng chuyên tâm thoát khỏi dây trói , nhìn có thể hay không từ chăn bông đi ra ... Bất quá không thể a ...

Vạn nhất bởi vì quán tính mà ngã gãy cổ thì sao ?

Sưu ——

Dường như có cái gì tiếp cận, cả người bị một người đánh mạnh , bay 180 độ, “Đương ——!”

Tiếng đao kiếm đánh nhau vang lên bốn phía , ta bị trói ở trong nhà , cảm thấy có lửa cháy . Đột nhiên toàn thân buông lỏng, không đợi ta nghĩ sao lại vậy , ta lại bắt đầu thất điên bát đảo ...

Ách...”Nôn... Nôn... Khái khái... Nôn...”

Xin lỗi , ta thực sự chịu không nổi nữa ...

Ta nhổ ra một bãi gì đó , bên người truyền đến thanh âm rầu rĩ chửi bới.

Ai bảo ngươi đến gần ! Đáng đời!

Ta bị đem ra khỏi nhà , chần bông còn ở trên người tên kia a.

Đại khái vừa rồi là giúp ta cởi dây trói .

Thoáng tỉnh liền bỏ chạy , vừa chạy vừa nôn, trên người một cổ vị đạo toan toan , trong cổ họng kết kết... Vị đạo rất buồn nôn ...

Thật vất vả thấy một hồ nước, ta lao thẳng xuống

Lạnh, thế nhưng trên người sạch sẽ .

Thoải mái!

Bị người quăng xuống , sau còn ới nửa ngày như thế , ta nghĩ khi tiến cung sẽ không còn bị lặn qua lặn lại như thế , hiện tại cuối cùng cũng vẫn bị a.

Sau khi rời khỏi chần bông , ở chần bông ta đương nhiên chỉ mặc nội y a , vì vậy ta hiện hiện tại chỉ mặc một bộ nội y bạch sắc cùng long ngọc bội đeo trên chân a/

Ta cảm thấy may mắn trên chân là long ngọc bội , trên đó có đeo cái chuông gọi là “Đông ẩm hạ lạnh “, kỳ thực là một loại ngọc ổn định thân nhiệt , nhiệt độ bên ngoài thấp thì nó sẽ chỉnh cho thân thể người ẩm áp hơn , mà nếu cao hơn thì nó khiến người ta cảm thấy mát mẻ hơn , bởi vậy mới có thể nói là : Đông ẩm hạ lạnh.

Loại ngọc này bảo trì độ ẩm phù hợp cho thân thể người .

Mà với ta hiện tại thì cái này hoàn toàn có lợi.

Thái dương lặn xuống , trên người độ ẩm cũng tiêu tan . Y phục trên người tuy là dày , nhưng dù sao cũng chỉ là nội y , không thể chống lạnh . Nếu như không có cái chuông trên chân , ta đảm bảo ta bị đông chết .

13. Chương 13

Nga...

Hảo đói ...

Phi thường đói ...

Chết đói ta rồi ...

Phiền muộn nhìn vào trong nước trong vắt , một con cá trắng cỡ mập mập nha , mà muốn bắt cũng không phải bắt không được, thế nhưng bắt được rồi thì thế nào, ta căn bản không biết nhóm lửa, chẳng lẽ phải ăn sống sao a!

Ta đói thiệt , nhưng còn không đến mức đến chết , không đến mức cái gì cũng có thể ăn , vì thế ta quyết không ăn sống —— vạn nhất có ký sinh trùng, ta đây sẽ chết rất thảm ? !

Hảo đói ... Hiện tại trời đã là tháng tư , nơi đều phẳng phất mùi hoa, cành lá tươi tốt, không ít cây còn đã kết trái , đáng tiếc, không thể ăn.

Vì sao? Nột, không thảo luận cái việc ăn loạn rồi ngộ độc thức ăn ra , cho dù trái cây đã chín thì nó cũng bé đến mức không bằng ngón tay cái , có thể no sao ? Thà đừng ăn cho đỡ chết thêm ~ .

Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là cây quá cao , ta trèo không nổi

Ta nói đây là nguyên nhân quan trọng thôi ! Người nhìn ta cái gì ! Nếu như trái cây trên cây thiệt là bự , ta không thể trèo thì cũng không tiếc công ở dưới gốc cây lấy đá chọi rụng ... Nga được rồi, ta còn có khinh công nữa đó ...

Hảo đói .. Mệt mỏi quá...

Hảo khốn... Hảo muốn ngủ ...

Nhớ kỹ kiếp trước xem tiểu thuyết võ hiệp , hiệp khách bình thường không cần dừng lều trại , bọn họ buồn ngủ có thể bay lên cây ngủ , có người nói như vậy là vì phòng ngừa dã thú đánh lén .

Trước khi trời hoàn toàn tối , ta tìm được một nơi thiệt tốt để ngủ —— gốc cây lùn ở bên hồ nước a ! Cái hồ nước này bên cạnh không hề ít cây , lại chỉ toàn cây lùn , hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn để ngủ của ta .

Đầu tiên, cây mọc nghiêng , hệ rễ hầu như ở trong nước, thân cây đại khái ngã 30 độ so với mặt nước , bởi vì góc độ cây nghiêng cũng khá lớn , cách mặt nước cũng gần , vì thế ta cũng không cần lo mình nếu không cẩn thận sẽ bị té xuống chết (vậy té xuống nước sẽ không chết sao em ???). Mặt khác bởi vì hình dạng sinh trưởng của cây , có thể dùng mấy cành cây trên cây để dựa vào , chỉ cần tìm được nơi thích hợp là ta có thể ngủ rất an ổn !!

Nhưng mà , ta thực ra cũng ngủ trong tư thế không mấy thỏa mái .

Nửa người trên nằm ở trên thân cây , tựa vào mấy cành lớn rất rắn chắc, không cần lo lắng sẽ vì ta nặng quá mà gãy.Đầu kê lên một cái cành khác , vì thế ta cố điều chỉnh vị trí đầu sao cho thiệt thỏa mái. Bởi vì khóa chân ta cũng đặt lên một cái cành phía dưới , vị trí có chút nghiêng , hai đùi đều phóng một bên, ta lo lắng sẽ ngã xuống, vì thế ta phóng hai chân sang hai chỗ khác nhau , để một chân tại một tại cái cành uốn lượn chân còn lại thì để lên cành trên .

Tư thế rất không được tự nhiên, nhưng cũng không quá khổ sở.

Trời dần tối , Trăng bạc bõ lên trên đầu , bên tai nghe thấy thanh âm nho nhỏ trong rừng vắng lại , nỗ lực quên bao tử đói đang kêu gào , rốt cuộc, ta cũng cố mà đi ngủ.

“Chủ công, nơi này có nước .”

“Chúng ta ở chỗ này nghỉ tạm đi .”

“Tốt.”

Hai người thủ hạ đi tìm củi , Tàn Mặc một mình bước đến hồ nước u tĩnh được ánh trăng chiếu sáng.

Tiện tay khoác áo ngoài của mình lên trên cành cây , chỉ còn lại áo đơn bạc, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm, phi ra giữa hồ .

Người trong võ lâm, chỉ cần biết qua Tàn Mặc, đều biết hắc tử nhỏ đã rất khiết phích (sạch sẽ quá đó mà) . Hạ xuống giữa hồ tắm , chỉ là bởi vì hắc tử nghĩ người bình thường sẽ không chạy nổi ra giữa hồ tắm mà thôi , vậy nên nơi này sẽ sạch sẽ nhất .. (Tác giả : hắc)

Ở giữa hồ ánh trăng chiếu xuống như là cảnh tiên giới , Tàn Mặc dùng nước rửa sạch một chút. Sau đó hắc tử thế vốc một ít nước , chậm rì rì vẩy lên người . (Nguyệt : Hắc Hắc ~~)

“Đỉnh linh —— ”

Tiếng chuông đột ngột vang lên khiến Tàn Mặc lấy làm kinh hãi, nơi này có người sao ? Vậy mà hắc tử không có phát hiện? Người nào có thể ẩn dấu như thế ...

Nghiêng tai, nhưng cũng chỉ có tiếng lá rơi cùng tiếng côn trùng kêu vang như trước , cùng vài tiếng hít thở của tiểu động vật ... Tiểu động vật?

Nhẹ nhàng bay qua hồ nước , đứng trên không, phẳng phất ưu nhã như người chim , đáp xuống một cái cây gần hồ . Hình như ở đây , an ổn hồ hấp, nếu tiểu động vật thật sự yên lặng.

Phát khai cành lá rậm rạp, trên thân cây to lớn , một thiếu niên thanh tú đang nằm , đại khái là bởi vì tư thế khó chịu mà khuôn mặt thanh tú khéo léo của thiếu niên khẽ nhú lại bất mãn , thường thường còn lẩm bẩm một chút.

Thật đáng yêu...

Tàn Mặc từ trước đến nay trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình , trên mặt hôm nay lại câu ra nụ cười khê , hần cần thận đem hài tử đang ngủ ôm lên .

Đại khái vì cái ôm này mà kinh động tiểu hài tử , niên thiếu nho nhỏ mơ mơ màng màng mở mắt, ngơ ngác nhìn Tàn Mặc, sau đó lộ ra một tươi cười rất hài lòng “Ai? ... Ta mơ tới thần tiên sao ... Tiên nữ thiệt xinh đẹp nha ...”

Xoay người đối Tàn Mặc ra lễ chào “Chào thần tiên a... Hắc hắc...”

Nhìn hài tử lại ngủ tiếp , Tàn Mặc trù mẩn tại trên mặt non mềm của bé hôn một cái . Hài tử này quá thú vị , hần rất thích.

Hần muốn hài tử này .

“Chủ công?” Vấn Hiên giật mình nhìn chủ nhân nhà mình , đi ra ngoài tắm rửa thôi lại kiếm được ở đâu một hài tử mang về .

“Rất khả ái nha .” Tàn Mặc cười , khiến hai người thuộc hạ thấy rõ niên thiếu, “Hần là của ta.”

[Nguyệt =.=” Hần Hần Hần ~~]

“Hần là ai vậy?” Vấn Hiên hiếu kỳ vấn. Khó có được thấy chủ nhân nhà mình có dự vọng chiếm cứ cái gì , nhất là đây là một thiếu niên còn nhỏ .

“Không biết.” Trả lời rất thẳng thắn.

“Chủ công...” Vô Tắc rên rỉ, hần đã theo chủ nhân từ rất lâu , thừa biết chủ nhân hần thích là chẳng thèm để ý đó là ai , cũng không sợ đắc tội người nào hoặc đưa tới phiền phức gì “Vô Tắc thỉnh chủ công tìm hiểu rõ a...”

“Không cần. Ta rất thích hần.” Không hiểu, đã thấy rồi sẽ không bỏ xuống được.

Chẳng lẽ, đây giống như trong tiểu thuyết của các thiếu nữ không bao giờ bước ra cửa (thiếu nam chứ hả) trong truyền thuyết “Vừa gặp đã thương” ? Cảm giác, cũng không tệ lắm.

“Chủ công?” Vấn Hiên có chút cháng váng đầu, ” Vậy mang hần theo sao ?”

“Ân.”

Vấn Hiên, Vô Tắc hai người bắt đầu thở dài.

Thất lưng ta phi thường thỏa mái ... Ta đột nhiên hảo tâm tình nhớ tới, buổi tối hôm qua mơ thấy gặp tiên tử nha , chính một tiên tử rất đẹp , na khuôn mặt... Nhớ không rõ, nhưng ta biết thực sự rất đẹp, mỹ lệ tuyệt luân!

Nếu như có một người giống như vậy thì thiệt là tốt a!

Chậm chạp đứng lên nhìn xuống dưới đất , trên đường ta còn phi thường cố sức đuổi thất lưng , toàn thân thoải mái , đầu khớp xương cũng mỗi nhừ , hay đã đói bụng hoa mắt ... Sai a... Ta nhớ kỹ ta hôm qua ngủ trên cây , thế nào đổi thành chỗ ngồi ?

Cúi đầu, trên mặt đất là một kiện áo choàng, hình như ta ngủ trên cái áo này ...

Ai nói cho ta chuyện gì đi ?

“Rầm...”

“Người tỉnh.” Thanh âm hảo nhẹ nha !

Ta hướng chỗ phát ra tiếng, sau đó thấy được tình cảnh suốt đời ta khó quên .

Dưới ánh nắng của sáng sớm , trên mặt hồ bao phủ một tầng hơi nước mỏng, đẹp như trong tiên cảnh .

Một người mặc trường bào thủy lam đứng trên mặt nước (sau lại biết hẳn là đứng ở trên lá cây trong nước mà thôi), màu áo thay đổi dần,Tay áo màu lam sẫm, phía dưới vạt áo cũng màu lam . Trên tay áo tựa hồ thêu cái gì đó , chỉ là khoảng cách quá xa , thấy không rõ. Bên hông tú một cái cây màu tử sắc (tím) , dây lưng thắt ở bên lưng được buộc lại , còn phần dây lưng còn lại để dài ra khéo léo vắt qua một bên, cả người thập phần tinh tế thon dài. Tóc đen thiết dài thả ở phía sau người , khi người đó lay động , mái tóc cũng tinh tế lướt theo. Vô cùng tuyệt mỹ.

Khuôn mặt người nọ cũng thiết đẹp , mũi ngọc lẳng tinh khiết, lông mày thon dài, thoáng hướng về phía trước , câu dẫn ra mi sặc, hòa cùng cặp mắt phượng kia chính là thiên y vô phùng (áo trời không hở = ở đây có nghĩa hoàn mỹ vô cùng không có sai sót) , nếu không phải đôi mắt lại trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt quyền rũ mê hoặc lại đào hoa câu nhân , cũng bởi vì phân trong trẻo nhưng lạnh lùng trong đó , có thể dùng xuất trần thoát tục, nhẹ nhàng động nhân để miêu tả hẳn .

Ta phát hiện trên tai hẳn có đeo khuyên tai , vòng khuyên tai có hình thức thiết đặc biệt , gần chỗ cổ là một viên bảo thạch bạch sắc , phía dưới bảo thạch trắng noãn là một viên ngọc tinh tế xoi xuống vai .

[Sr cái phần anh ấy đeo cái khuyên tai dạng gì thì thực sự ta ... nghĩ không ra. Chém bừa đó]

Tiên tử a... Là tiên tử hôm qua ta thấy ...

Đẹp quá...

“Thích ta sao?”

Đôi môi hồng nhạt mở ra , hàm răng trắng noãn như ẩn như hiện . Ta nhìn không được nuốt nước miếng một cái, phi thường gật đầu “Thích!”

“Làm người của ta , được chứ?”

Nụ cười thoáng hé mở , thực câu dẫn ta mà .

“Hảo!” Ta gật đầu.

Đôi môi tràn ngập mê hoặc tiến lại gần , sau đó trước mắt tối sầm lại, miệng ta bị người bịt lại ...

“Ngô...” Đầu lưỡi đối phương cuốn vào trong miệng ta , tại khoang miệng đảo quanh , khiến toàn thân ta mềm nhũn . nếu không phải cánh tay hẳn đỡ lấy lưng ta , khẳng định ta té rồi.

Kỹ thuật thật là lợi hại... giống phụ hoàng... Khứ khứ, tưởng hẳn làm cái gì!

... Được rồi, hẳn đến lúc nào ? Không phải mới vừa đang ở giữa hồ nước sao ?

... Thần tiên là người sao ? Sao có thể lợi hại như vậy ?

14. Chương 14

Ta còn là không biết thần tiên có thể hay không có nhân thân (là hình người đó) , kĩ thuật thế nào, thể nhưng ta biết người hôn ta hôm nay nhất định không phải thần tiên .

Hắn nói cho ta biết hẳn gọi Tàn Mặc, hẳn nói ta gọi hắn là Mặc thôi . Chốn võ lâm người ta gọi hẳn là “Tuyệt công tử” , là một đại nhân vật, tuy rằng ta không biết cái gọi “Tuyệt công tử” này có ý nghĩa gì đặc biệt .

Chờ ta rất cực uy no bao tử của ta rồi , Tàn Mặc giúp ta mặc quần áo , thấy chiếc nhẫn trên cổ ta , hần hỏi là của ai cho . Ta trả lời là mẫu thân ta cho , hần cười tủm tỉm ôm lấy đầu ta , nói , “Ta đây sẽ yêu thương người gấp bội lần .” .

Sau đó nhìn ta, nhìn từ đầu đến chân, còn nói cái gì thú vị thú vị, thật là có thú. Nói ta cuộc đời thiệt thú vị a... Cư nhiên là ta... Không ngờ lớn lên , lại khả ái như vậy ...

Nói chung, ta một câu cũng nghe không hiểu , hỏi hần đang nói cái gì, hần lại nói “Người là người của ta.”

Nói như thế khiến mặt ta lại nóng hằm hập.

Tàn Mặc ôm ta bay trên đường ba ngày (Khứ : Ách , có thể đi bằng xe ngựa , có nhất thiết phải ôm hay không ?) , sau đó chúng ta dừng lại ở một sơn trang trong núi.

Sơn trang rất lớn, giống như hoàng cung vậy , thế nhưng tường hoàng cung là cao đến không với tới , ở đây nơi nơi đều là hoa cỏ cây cối rừng trúc ao hồ , phong cảnh tuyệt đẹp .

Có loại cảm giác như là cách li trần thế..

Có lẽ vì vậy nên Tàn Mặc giống như thần tiên vậy.

Tàn Mặc đối ta thực sự rất sủng ái.

Ta nói khuyên tai của hần thiệt đẹp , rất đẹp.

Hần nói ta có muốn xuyên lỗ tai hay không .

Ta nói ta sợ đau .

Hần vuốt tai ta nói , ta sẽ không làm người đau .

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai , ta phát hiện trên tai ta đã có một cái khuyên tinh tế màu xanh , hình thức cùng với cái của Tàn Mặc giống nhau như đúc . Đích xác không đau, ta thậm chí lúc nào hần xuyên giúp ta cũng không biết.

Ta nói ta thích ăn hoa quả, liền thế mấy cây hoa cỏ quý giá cạnh sơn trang đều bị nhổ sạch , sau đó toàn bộ đều trồng cây ăn quả , đủ để bốn mùa ta đều có hoa quả để ăn .

Trong sơn trang rất nhàn nhã , Tàn Mặc cũng rất thích nói chuyện cùng ta , nhưng là ta thích gì thì làm đó , song song hần sẽ giúp ta tránh gây ra sự việc không ổn . Ta nghĩ đến phụ hoàng, hần cũng đối ta rất sủng ái , chỉ cần không làm cái hần không thích , thì hần cũng sẽ không hạn chế .

Thoạt nhìn tựa hồ giống nhau , nhưng thực sự lại không hề giống .

Không có Tàn Mặc bảo hộ, ta có thể tự mình sống hảo hảo .

Không có phụ hoàng bảo hộ, ta nghĩ sống không được vì ta bị hần dưỡng như là sủng vật bên cạnh , không thể tự lập được . Mà hần cũng không cho ta tự lập .

“Tiểu nhi, người theo ta, ngày sau nhất định phải cùng giao thiệp với người trong giang hồ . Võ công ta cho dù tốt , cũng không thể khắc khắc bảo hộ người, nhìn người, vì người ... ít nhất ... Phải tự học võ công bảo vệ mình .

Ta trước tiên sẽ dạy người khinh công , đánh không lại, ... ít nhất ... Người có thể chạy .”

Trước đây ta muốn học võ công, căn bản không ai dạy ta, ta nghĩ, đó là bởi vì phụ hoàng muốn cho ta không – lý khai được sự bảo hộ của hần .

Hiện tại thực sự được học võ, ta bắt đầu vui mừng —— học võ sẽ như thế nào a ?

Mỗi ngày sáng sớm rời giường, theo Tàn Mặc học kiếm, học quyền, luyện tập đánh võ . Buổi tối pha rượu thuốc , ngâm chân khai huyết, Tàn Mặc nói , như vậy sẽ giúp ta tăng thêm nội công .

Những thứ căn bản này mỗi ngày đều phải kiên trì làm .

Tàn Mặc thích hôn ta, ôm ta , cũng không phải không có khẩu giao quá, nhưng hấn chưa từng làm đến cái cuối cùng .

“Làm đến chuyện cuối cùng cũng được , bất quá làm xong rồi , ngày mai ngươi vẫn phải dậy sớm luyện công.”

Ta trừng hấn.

“Nếu như làm không được, như vậy chờ ngươi học xong chiêu thức căn bản . Đến lúc đó ta sẽ hảo hảo bồi thường ngươi.”

Bất quá ngoại trừ sáng sớm luyện mấy giờ , buổi tối luyện mấy giờ, thời gian khác ta đều rất nhàn nhã . Mạt trượt, bài pu-khơ lại bị ta truyền vào trong sơn trang .

Không thể không nói, Tàn Mặc thực sự rất được, mạt trượt chỉ dùng làm bằng gỗ , màu của quân mạt trượt rất hài hòa , đều đều xanh tươi ; mà phó bài tú-lơ-khơ lại dùng hắc ngọc thạch , không có biện pháp hiện tại không có khả năng làm ra bài tú lơ khơ bằng bìa cứng a , ngoại trừ khi cầm bài phải đặt ở trên bàn lật lên , những thứ khác thì không khác là bao nhiêu .

Có người nói có hai người trên giang hồ xưng là “Thần phủ quỷ tượng” , cái gì cũng chế ra được .

Ta dường như nhớ kỹ để quan phụ hoàng dùng để đăng cơ là do bọn họ làm ra a .

Dần dần, ta cùng người bên trong sơn trang ngoạn thành một mảng , mà Tàn Mặc chưa bao giờ ngăn cản ta cùng người khác ngoạn cùng , hấn chỉ khi ta chơi đùa đến quên thời gian mới lại ôm ta đi , sau đó mang theo ta đến trên núi chậm rãi tản bộ.

Ta lại nghĩ tới phụ hoàng, hấn tình nguyện phê hoàn tấu chương mới cùng ta chơi đùa , nhưng lúc ấy đều rất muộn , ta thêm ngủ a , cũng không thích ta cùng người khác gặp gỡ , ngoại trừ vài người bảo hộ ta , hấn không thích ta tiếp xúc với những người khác. Kể cả những lão sư dạy ta —— như nhạc sĩ, hấn cũng không thích bọn họ đối ta quan tâm quá nhiều.

Một lần đánh xong mạt trượt, Vãn Hiên đột nhiên cười hì hì đối ta nói “Hàm Tiểu công tử gần nhất anh khí rất nhiều ni.”

Ta hỏi hấn, “Lẽ nào ta trước đây rất ẻo lả?”

“Na , không phải, ” hấn nói “Chỉ là lúc đầu thấy ngươi , thoát nhìn giống như một con búp bê mảnh mai ... Ân, tương đối giống sủng vật được người giàu có dưỡng , rất dịu ngoan nha .”

Sủng vật ? Tựa hồ phụ hoàng vẫn đều coi ta là sủng vật mà dưỡng a.

Na, tựa hồ đây là phương thức hấn thể hiện sự yêu thích , vĩnh viễn nhốt bên người , không buông tay, dùng cách đó để sủng ái đối phương.

Tại hoàng cung, hoàng đế là tồn tại tuyệt đối, không có bất luận kẻ nào dám ngỗ nghịch hấn .

Muốn trong hoàng cung hảo hảo sinh sống , nhất định phải ôm chặt hoàng đế làm chỗ dựa vững chắc , lấy lòng hấn, thuận theo hấn, ở nơi đó , hấn chính là chúa tể , có quyền định đoạt sinh tử người khác.

Tại nơi như vậy thiết lâu , tự nhiên sẽ biến dịu ngoan.

Ở nơi đó , không có bao giờ có thể sống như mình mong muốn.

Thảo nào Vãn Hiên nói vậy .

Tàn Mặc dạy ta , khiến ta hiểu được tự do, hấn khiến ta quyền luyện ôn nhu của hấn , cho dù không có nhốt trong ***g sắt, cũng không nguyện ly khai hấn ..

Ta không biết vì sao mỗi lần suy nghĩ về Tàn Mặc , ta lại nhớ tới phụ hoàng .. So sánh Tàn Mặc đối đãi rất hảo, là lại nhớ tới phụ hoàng bá đạo .

Ta rất thích phụ hoàng, thế nhưng hấn đối ta thật sự quá bá đạo ...

Nói chung, ta thực sự không tiếp thụ được.

Nếu như hấn không phải phụ hoàng ta... Hay là...

—— trời ạ !

Ta đang suy nghĩ cái gì a!

“Tiểu nhi!”

Thanh âm ôn nhu từ xa vọng lại , Tàn Mặc nhẹ nhàng bay xuống bên người ta, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Mặc.” Ta quay đầu , Tàn Mặc đã ôm ta vào trong lòng hân.

” Sơn trang có khách tới , người đi chơi không?”

Ta gật đầu.

Y phục Tàn Mặc dùng hơn phân nửa là màu lam sắc , chỉ là mỗi kiện y phục đều khác nhau về hoa văn , có cái tú đồ án hoa lá , có cái lại thêu cây trúc , còn có cái là hoa văn tinh xảo , nhưng tất cả cũng đều rất tinh tế lại đơn giản.

Phụ hoàng thích ta mặc y phục đỏ, Tàn Mặc thích ta mặc y phục dần dần thay đổi , hơn nữa quần áo ta mặc , hoa văn trên đó đều được thêu rất hài hợp , tỷ như y phục hiện tại đều tú lá trúc ngân sắc, cùng vài thứ nhỏ nhất ở tay áo.

Ta đột nhiên nhớ tới một người đến từ —— Tình lữ trang.

Nói là có khách nhân muốn tới, bắt quả Tàn Mặc lại mang theo ta đi vào ôn tuyền tắm rửa sạch sẽ , sau đó thay y phục sạch sẽ, rất vừa... tóc dài buộc lỏng một chút , hân dùng dây lưng lam sắc, ta dùng dây lưng thanh sắc.

Tắm xong dùng chút hoa quả .

Sau đó lôi kéo tay của ta, chậm rì rì chậm rì rì đến phòng khách

“Lúc hạ nhân thông báo , tại hạ có việc bận . Khiến Đỗ tiên sinh đợi lâu rồi ..”

15. Chương 15

“Đâu có !” Ngồi ở trên ghế là một người nom rất cao quý , nhưng khi thấy Mặc lại biến thành một tiểu hồ tử , lập tức lộ ra mặt mày rạng rỡ

“Tuyệt công tử nhật lí vạn ky (1 ngày nhiều việc) , thật ra là tại hạ đã quấy rầy rồi .”

Bên cạnh hân còn hai người , một người con gái một bé trai, niên kỷ đại khái mười sáu, ngồi ở dưới tiểu hồ tử .

“Đây là tiểu khuyển (ý đây là con trai đó nha) Đỗ Phương, đây là tiểu nữ Đỗ Viên, hai người các người còn không kiến quá Tuyệt công tử!”

Đỗ Phương ? Đỗ Viên ?

Thật đúng là tên rất hay, Phương Viên... Không hiểu được a.

“Đỗ Phương, Đỗ Viên kiến quá Tuyệt công tử.”

Uy! Uy! Có người nào kiến quá kiểu vậy hay không ! Cái tròn tròn (ý em là hai em kia tròn =))) kia, con mắt người rút gân a!

Mặc chỉ là đậm đậm nhất tiểu (cười đậm) , bé ta cùng ngồi xuống chủ vị , sau phân phó hạ nhân bên cạnh đem điểm tâm hoa quả lên .

“Không cần không cần!” Đỗ tiểu hồ tử vội nâng hai tay , “Tuyệt công tử không cần khách khí !”

Mặc lại đậm đậm nhất tiểu, cười rất ưu nhã, tiêu chuẩn ngoài cười nhưng trong không cười, “Đỗ tiên sinh hiểu lầm, ta nói là chuẩn bị cho người trong nhà thôi .”

Nói cách khác đều không phải chuẩn bị cho các người, nên các người “Không cần khách khí” làm gì?

Đỗ tiểu hồ tử trong nháy mắt hóa thạch.

Ta che tay cười trộm .

“Ách... Vị tiểu công tử này là ..” Tiểu hồ tử như đột nhiên phát hiện, chỉ ta hỏi Mặc .

“Ta còn chưa giới thiệu a ?” Mặc nắm lấy tay ta, khẽ cười, “Đây là người của ta , Hàm Tiểu .”

Ta cũng khẽ cười, cười đến hai mắt loàn loàn.

“Cái gì !” Bọn họ một bộ bị kinh hách .

Hách cái gì na ?

Thời cổ tảo hôn dường như rất phổ biến. Không hiểu có cái gì kì quái .

“Tuyệt công tử nạp thê bao giờ , vì cái gì... Chúng ta một điểm tin tức cũng một biết a ?” Tiểu hồ tử rất giật mình hỏi , sau đó mặt hần lúc trắng lúc xanh , nhưng nhìn cái người tên Viên kia lại quá u nhã nhàn tẫn rồi .

“Vừa mới thú.” Vừa lúc hoa quả điểm tâm mang lên , Mặc lấy một quả vải , lột vỏ rồi đưa lên miệng ta . Đợi ta mở miệng , lại bóc quả khác ... rồi lại thêm quả nữa.

“...” Tiểu hồ tử nhìn chúng ta hồ động , đột nhiên cũng chấp tay, “Tại hạ thật vụng về , nhìn Thiếu phu nhân thành tiểu công tử .”

Ngụ ý, là ta còn quá non, còn không có phát dục hoàn toàn... Ân, nếu như ta là nữ nhân mà nói, ý tứ của hần là ta không giống một nữ nhân a . Đáng tiếc, ta vốn không phải một nữ nhân .

Hưng khởi.

Khéo tay ôm lấy cổ Mặc , khéo tay tại ngực Mặc nhu a nhu, “Ai nha

” thanh âm làm chính ta cũng nổi gia gà , “Nhân gia vốn có là tiểu công tử

Đỗ tiên sinh không có nhìn lầm

” nói xong ta còn ngân nga vài cái .

Cảm giác giống như xem Tinh Gia diễn ... Vì cái gì sao ? Nhớ lại Tinh Gia là cảnh sát nằm vùng , lấy tên Vương Đa Lý , hần cũng giả trang một nữ phó Nhật Bản, hiện tại chuyện của ta cũng không sai biệt mấy.

[Chắc em đang nói về bộ phim nào đó...]

Lạnh a ! !

Hiệu quả thiệt tốt , cứ nhìn vẻ mặt ba vị ở dưới là biết ngay .

Mặc liền nhú mày , chọc chọc trán ta nói :”Bướng bỉnh!”

“Tuyệt phu nhân ... là nam ?” Đỗ tiểu hồ tử đại khái là bị ta truyền nhiễm, nói cư nhiên cũng có chút điên.

“Đúng vậy.” Mặc trả lời thật tự nhiên , coi như không có gì kinh thiên động địa cho lắm , phong thanh vân đạm, “Không biết lần này đỗ tiên sinh lai hàn xá có gì sao ni.”

“Ta ta... Ta là ...” Đỗ tiểu hồ tử cư nhiên nhu nhu đầu suy nghĩ một chút

“Nga, năm năm một lần , tại mạn đà sơn trang cử hành luận kiếm , Đỗ mỗ là người đưa thiệp mời . Nếu không ngại, Đỗ mỗ mong mời Tuyệt công tử cùng đi , dọc theo đường cùng nhau hỗ trợ nhau .”

“Tiểu nhi, có nghĩ muốn đi ?” Mặc nhìn ta hỏi .

“Nó là cái chi a ?” muốn đi cũng phải biết đi làm gì , cái gì cũng phải minh bạch a... Ân, những lời này có chút hơi khó nghe ... Ta cũng lột một quả vai, đưa đến bên miệng Mặc.

Mặc nhẹ nhàng cắn vào , đôi môi mềm mại như vô ý khẽ chạm vào ngón tay ta , tâm run mạnh lên, trên mặt thoáng cái nóng bừng .

“Võ lâm mỗi hai năm sẽ có một lần tiểu luận võ, năm năm một lần đại luận võ. Đại luận võ chính là luận kiếm.” Mặc phi thường ngắn gọn trả lời. Nhìn biểu tình hẩn tựa như hành động ban nãy không phải hẩn cố ý .

“Hảo ngoạn sao?” Ta lại hỏi.

Mặc khẽ cau mày lại.

Đột nhiên nhớ tới, Mặc nói không được dùng từ “ ngoạn “. Vấn đề này, thực sự là khiến hẩn giận rồi a.

“Thiếu phu nhân, luận kiếm đại hội điều không phải đùa.” Đỗ tiểu hồ tử nghiêm túc nói.

Nhưng Mặc lại nói với ta “Nhưng mà cũng tùy người muốn ngoạn cũng được .”

“Như vậy, Mặc , chúng ta cùng đi a .” Ta ôm Mặc cười .

“Như vậy đã xong , thỉnh Đỗ tiên sinh tại hàn xá ngủ lại một đêm , ngày mai cùng ta lên đường .” Mặc lời kéo tay của ta đứng lên, “Võ Tắc, chuẩn bị phòng cho Đỗ tiên sinh .”

Vấn Hiên bị lời kéo đi thu thập cùng .

Ta bị mặc lời kéo ở trong sân tản bộ.

“Mặc ” ta thuận lợi nắm tay Mặc , nhớ tới cái Đỗ tiểu hồ tử, thuận tiện hỏi “Cái tiểu hồ tử kia gọi là gì a ?”

“Tiểu hồ tử? Người là nói Đỗ tiên sinh?”

“Ân.”

“Hẩn gọi Đỗ Đa Lý .”

...

Thảo nào.

Phương – Viên – Đa Lý a!

Nhà này cả con lẫn cha đều rất thiên tài a (ta ứ hiểu =.=”)

“Na hẩn là làm gì ? Vì sao muốn tới đưa thiệp mời cho người ? Hẩn trong chốn võ lâm là nhân vật như thế nào? Chúng ta vì sao phải đi cùng bọn họ ?”

“Hẩn là thương nhân , kinh doanh châu bảo ngọc khí. Hẩn đưa thiệp mời vì hẩn thuận tiện đi đường buôn bán a , ta cũng không rõ ràng lắm. Hẩn tại võ lâm chỉ có thể là loại nửa vớ , am hiểu dùng đao. Tên hiệu ‘ tiên tài đao ’. Con của hẩn là đệ tử phái Hằng Sơn , am hiểu sử dụng kiếm. Tên hiệu ‘ Ngọc Diện kiếm ’. Nữ nhi hẩn là đệ tử tục gia của Nga Mi , am hiểu dùng roi. Tên hiệu ‘ Ngọc Liên tiên tử ’. Chúng ta theo chân bọn họ cùng nhau đi bởi bọn họ dọc đường sẽ lo lắng tỉ mỉ hơn chúng ta .”

Tầm tắc!

Thật trái lại với ta ! !

Trả lời thiệt sâu sắc a ! ! !

Khó nghĩ được Mặc xuất trần như thế lại nói ra lời lợi dụng nhân a.

Thật đúng là kinh ngạc .

Nhưng Mặc dạng này ... Hảo khả ái!

Bình thường nghĩ khí chất Mặc sạch sẽ , tuy rằng thích hẩn, luôn luôn cùng một chỗ, nhưng nghĩ cũng có chút khoảng cách , có đôi khi còn có thể lo lắng mình làm chuyện gì sẽ làm vấy bẩn hẩn.

Hiện tại ta cuối cùng cũng hiểu hoàn toàn hẳn a .

Có ăn , có trả , còn biết chiếm tiện nghi của người khác . —__—

Thế nhưng...

“Vì sao bọn họ nguyện ý cho người chiếm tiện nghi?” Thiên hạ không có cơm trưa không phải trả tiền a , ta không tin có người làm ăn như vậy .

“Vì sao?” Mặc nhìn ta, “Vì sao lo lắng? Ta chưa từng đáp ứng quá bọn họ cái gì, bọn họ nguyện ý để ta chiếm, ta cần gì phải lo lắng vì sao?”

...

Được rồi, người có đạo lý, ta bội phục!

Ngày thứ hai ăn xong bữa sáng, đoàn người xuất phát.

Sau một hồi sơn trang loạn thất bát tao , Mặc mang theo ta, Văn Hiên, Võ Tắc, bốn người ngồi trên lưng ngựa đi.

Ta một thân thanh sắc, ngồi ở trên tiểu mã màu đen Mặc đưa cho ta . Quay về thực tế , chúng ta căn bản là không lo lắng không kịp .

Vốn dĩ Viên tiểu thư kia tọa mã xa , thế nhưng xem chúng ta đều kỵ mã —— kỳ thực ta nghĩ hẳn là Mặc nhà ta ở ngoài kỵ mã cho nên nàng ta mới chạy ra đây .

Trên mặt có một khối khăn che mặt , cũng không biết có mục đích gì . Che giấu? Na phiên phức , vậy người đừng đi ra ! Che nắng? Na cũng phiên phức , thế người cũng nên đừng đi ra ! Ngại nắng ? cái này thì người càng nên tọa mã xa ! Che đây? ... Được rồi, cái này ta tha thứ người!

Tiểu nha đầu tướng mạo chỉ có thể nói thanh lệ, da thoáng đen như vậy, vóc người cũng không được tốt lắm... Ân, thất lưng thô a. Cặp tay kia ... không thể sánh với ta . Tóc ta vừa dài vừa đen vừa mượt ... Y phục ta cũng hảo lắm ... nhìn ta cười ngựa thiết anh tuấn.

“Tiểu nhi? Người tại nhìn cái gì?” Một cái sa lạp (cái che đầu đó) trùm lên đầu ta : “Che nắng a, mặt bị phơi nắng đến hồng rồi , cẩn thận bị rát .”

Sa lạp trên đầu màu trắng , bay a bay , ta nhìn nhìn xung quanh trái phải ... Da ta rất mềm mại nha , hẳn là nên bảo hộ!

Hanh!

“Mặc...” Ta ngáp dài, “Hảo buồn chán...”

Vừa mới bắt đầu, cảnh sắc thoát nhìn tú lệ mê người, dẫn tới ta hăng hái dâng trào.

Nhưng cho dù cảnh đẹp thế nào , nhìn lâu cũng chán . Một đường đi tới đều là thủy thủy sơn sơn , rồi lại thủy sơn thủy sơn , rất chán a.

“Vào vào mã xa ngồi tạm đi .” Mặc đối ta nói , ta gật đầu.

Dừng lại ngựa , Mặc trực tiếp bế ta bay lên , sau đó ôm lấy ta tiến vào mã xa .

Bên trong xe ngựa rất hoa lệ, thảm trải dài , bên trên có ghế nhỏ , ghế nhỏ đặt ở giữa mã xa, bên cạnh có một ngăn tủ , bên trong có mặt trượt , tú lơ khơ , còn có mứt hoa quả, điểm tâm, bởi vì sợ nhiệt làm hư nên dùng hàn ngọc làm cái hộp đựng .

Tựa ở trên người Mặc, vì mã xa lay động , ta rất nhanh mơ mơ màng màng ngủ.

Không rõ lại nhớ tới hai câu thơ.

“Thâu đắc kiếp phù du bán thiên nhân, chích tiện uyên ương bất tiện tiên.”

[Thà làm một kiếp người phù du nhân trần . nguyện làm đôi uyên ương tầm thường chứ không làm tiên]

[Nguyệt : ko tìm thấy câu này , chỉ thấy câu tương tự là :Nhược đắc vũ cái năng tương hộ,

Chích tiện uyên ương bất tiện tiennên ta dịch theo ý hiểu của ta đó :))]

” Tiểu nhi, ngươi đang nói cái gì?”

...

Được rồi, tại sơn trang này người lâu như vậy, không biết hoàng cung hiện tại thế nào...

Phụ hoàng, có tìm ta không ?

16. Chương 16

Khi ở sơn trang , Mặc chưa bao giờ chơi mặt trượt bài tú-lô-khơ với ta, thực ra trong sơn trang cũng thật nhiều người , tùy tiện trảo mấy người chơi với ta là được.

Hiện tại đi ra sơn trang, ta càng không muốn cùng gia đình họ Đỗ kia chơi , trên lưng ngựa nhõng nhẽo nửa ngày, bắt đắc dĩ cảm giác bên tai ong ong , liền phải mặt dày mày dạn đi theo Đỗ Viên kia không rời nửa bước , khiến nàng ta đều muốn chạy , nhưng Mặc cũng không hề để ý chút nào .

Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là xuất sử ra đòn sát thủ của ta , một bộ xuân hoa thu nguyệt bao thuở liễu, chuyện cũ biết nhiều sẽ mệt mỏi , dường như người trong thiên hạ đều phụ ta , coi như bệnh nguy kịch mad tránh xa , miễn cưỡng lấy tay lau lau , không khóc cũng không cười , cứ như vậy lẳng lặng nằm , hai mắt mờ mịt, mục vô tiêu cự.

Hiện tại nếu có ai hỏi ta làm cái gì , ta đều nở nụ cười “ thê mĩ” (thê lương + xinh đẹp =]~) với họ

...

Sau nửa canh giờ...

“Được rồi, Tiểu nhi, chúng ta vào đi thôi.” Mặc bắt đắc dĩ thở dài một hơi “Ta cùng ngươi chơi . Bất quá ta không biết chơi , ngươi dạy ta.”

Hắc hắc! Da!

Phi thường sung sướng nhảy lên ôm cổ hắn một cái “Ân!”

Ta cười rất đắc ý , cười xem hồng trần nhân bất lão... Nói chung là ta cười vô cùng đắc ý.

Vốn ta cho rằng lần này ta có thể dễ dàng khi dễ Mặc một chút .

Mà trên thực tế...

Đệ ngũ quyền.

“A, có vẻ ta thắng ...” Mặc ngả bài cho ta xem .

“Đối, ngươi thắng thì sao , nhìn cái gì .” Ta trả lời, ngực nho nhỏ vì Mặc vui vẻ liễu một chút . Mặc là của ta, hắn thắng không khác nào ta thắng , không quan hệ nha.

Tuy rằng ta mong muốn người thắng là ta ...

Đệ bát ván.

“Ân... Hình như lại thắng ...” Mặc lần thứ hai ngả bài.

Ta ôm lấy cái cổ kêu “Đúng vậy, ngươi thắng.”

Đệ cửu ván.

“Ta thắng .”

“Ân .”

Đệ thập vấn .

“Thắng !”

“ ... ”

Hanh! Tất cả đều thắng , cũng không có gì !

Ta thoả mái.

Đệ thập ngũ vấn ...

Mặc nhìn ta nâng mi “Ai nha, tất cả đều là một đôi rồi một đôi , cũng không biết như thế nào .”

Tất cả đều là một đôi sao ? Chớ không phải là...

“Cho ta xem!” Ta nói, chắc không phải a, ... ít nhất ... Cũng cho ta biết hần có bài như thế nào , ít ra để ta đối phó

Vì vậy Mặc lại ngả bài cho ta xem

“Người thắng ...” Ta trừng mắt, là thế bài trong truyền thuyết a ...

Đệ thập bát vấn ...

“Tiểu nhi, lúc đầu có ba bài, sau đó lấy thêm theo lượt , có đúng hay không, sau đó tiếp tục lấy nữa ?” Mặc cầm quạt trượt hỏi ta

“Đúng vậy.” Ta trả lời.

“Nga, ta đây giang!” Hần ngả bài , “Giang, đông phong!”

Sờ nữa, “Giang, nam phong!”

Kế tục...”Giang, Tây phong !”

[Khứ : không hiểu lắm về thế bài quạt trượt. Nên dịch rất bừa =.=” Sr cả nhà]

...

Tối hậu “Ai nha, cái này vừa lúc được một đôi , ta thắng phải không ?”

Hần hỏi ta, sau đó cho ta xem, cửu đông .

Ta khóc thét , cửu đông a! ! !

“Người thắng ...” Giang thượng hoa trong truyền thuyết a

Thập cửu vấn ...

“Ta thắng !” Mặc ôm lấy ta , cười đến mê người , ” Tiểu nhi ngươi xem , tất cả đều một dạng , đẹp a .”

...

Đúng a, thuần một màu dài , quá đẹp ...

Đệ nhị thập ngũ vấn ...

...

“Mặc, ta không muốn chơi quạt trượt nữa , chúng ta chơi bài a!”

“Hảo, Tiểu nhi dạy ta .”

“Hảo!”

...

“Một đôi, có hay không chặn ? ... Không ai chặn ta sẽ thắng !”

...

“Nga, người phối một đôi a, ta vừa lúc một phối một đôi K... Không ai chặn sao ? thật không , ta đi tiếp .”

...

“Là ta ra bài? Na... Ai? Ta thắng ...”

...

Kỳ thực... Ta nghĩ thắng thua thực sự không trọng yếu, chỉ cần vui vẻ là được ...

Thế nhưng khi người liên tục xem người khác thắng liên tục , chính là nhất thời cảm thấy rất mất hứng nga .

Ngay từ đầu người nghĩ không phục, nhưng liên tục như thế...

“Mặc, ta không chơi nữa !” Ta ngã bài , sau đó trèo lên người Mặc kêu “Ta đói bụng!”

Tuy rằng người thắng, ta thật cao hứng.

Thế nhưng người luôn luôn thắng ta, ta mất hứng !

Để Mặc chơi tiếp , ta không có đường thắng .

Rơi vào đường cùng, ta dự định kéo nhà Đỗ gia bên kia qua chơi ..

Đỗ Đa Lý? Không được, người này đối trá muốn chết ! Tuy rằng ta muốn thắng , nhưng cũng không cần người khác nhường ta thắng

Đỗ Phương? ... Cũng không hảo, kéo hấn đến chơi mạt chược , đuổi muội muội hấn ở bên ngoài , ta thực sự lo lắng. Mặc chắc sẽ không phản ứng gì , nhưng nhờ bị ăn đậu hũ thì sao a!

Đỗ Viên... Thôi được rồi , nói cho cùng người này hoàn toàn phù hợp nhất ! (được rồi, ta nghĩ những lời này là ta tự suy đoán .)

“Đỗ cô nương...” Muốn ta gọi tỷ tỷ ? Đừng mơ , không có cửa đâu! Ngay cả cửa sổ cũng không có ! Kỳ thực ta gọi Đỗ cô nương cũng không có gì thất lễ a, ta là người đã có gia đình , chỉ là chưa kết hôn thôi! Hơn nữa, lão đầu nhà nàng so với Mặc nhà ta thân phận còn kém , nhìn hấn nhu thuận , còn kém quỳ một lễ với Mặc thôi ... Những lời này thế nào nghĩ thật lạ ?

“Tuyệt phu nhân, chuyện gì a?” Nghe âm thanh nhuyễn nhuyễn như xà uốn lượn , khiến ta hơi rùng mình .

“Không cần gọi phu nhân khách khí như vậy, ” ta lộ ra hàm răng trắng nõn “Gọi công tử là được .” Nhân gia ta là nam, phu nhân là chỉ nữ nhân . “ Chúng ta đang chơi mạt chược, ba người thiếu một , người có muốn hay không cùng chơi ?”

“Cái này...” Đỗ Viên rút cổ suy nghĩ một chút , “... Ta đây đã quấy rầy rồi .” Sau đó rạo rức lên xe ngựa, tại vị trí đối diện của ta mà ngồi xuống .

Giả vờ cái gì nha , lúc chúng ta tại chơi mạt chược, người căn bản là không cần không có ý tứ mà nhìn ngó lung tung mã xa , có được hay không! Người nghĩ rằng người trong xe đều chết hết hay sao ?

Tuy rằng tức giận muốn chết, nhưng ta phải thừa nhận, vận may ngày hôm nay của ta xui xẻo muốn chết .

Mười lăm ván mạt trượt, Ván Hiên cùng Vô Tắc hồ thắng bốn ván , ta một lần , còn lại 11 ván tự nhiên là Đỗ Viên thắng . Tiểu nha đầu rất đắc ý !

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, quên đi, không cần tính toán. Tục ngữ nói thật là tốt

“Tình trường đắc ý sòng bạc thất ý, tình trường thất ý sòng bạc đắc ý”

[Đen bạc đổ tình , đổ bạc đen tình] . Mặc là của ta rồi , ta cũng không có gì không thỏa mái .

Khả...

Phiền muộn a!

“Mặc!” Ta xốc lên màn hình mã xa , đối Mặc kêu “Người tới giúp ta, ta mệt mỏi.” Ta cười điềm điềm

“Hảo.” Lần này không từ chối, phi thường thẳng thắn phi lên xe ngựa , đặt ta trong lòng hân , mặc cho người khác nhìn . Thực tế thì trên người có ngọc, không sợ nóng . Mặc có võ công, có thể điều tiết cơ thể , cũng không sợ a.

Khi Mặc lên xe ngựa , đối diện với nha đầu kia mặt đang hồng hồng, hồng như chảy máu não vậy , nhìn đông nhìn tây , lúc này đánh bài ra bộ “Phát tài” ! Hiện tại lại mềm nhũn kêu “ Đông ~~ Phong .”

Người kêu cho ai nghe ni!

Ta bĩu môi, xoay người ôm Mặc.

Trên người Mặc có mùi hương rất thơm , thanh lệ , u nhã hết như con người hân.

Trên người phụ hoàng cũng có hương thơm thật nồng hậu, làm cho người khác bất tri bất giác muốn dựa vào .

Trong rừng cây ba ngày , nghe Mặc nói sáng sớm chúng ta sẽ đến một thị trấn nhỏ . Đại khái phương hướng bất đồng, hoặc cái gì khác, nhớ Mặc ôm ta bay qua rừng cây thì cũng không đến ba ngày đâu .

Càng tiếp cận nơi nào nhiều người , ta lại càng có chút bất an.

Rõ ràng dùng tơ lụa che đi chiếc chuông nhỏ buộc ở chân, chắc chắn không có kẻ nào chú ý .

Ta không phải kẻ đi trộm nhưng vẫn chột dạ nha

17. Chương 17

Trong thiên hạ chắc chỉ có một mình ta có ngũ long ngọc bội cùng hoàn ngọc linh , nếu để người hiểu biết biết được thì

“Ai nha ~ ”

Tiếng kinh hô nho nhỏ vang lên trong xe ngựa , Đỗ Viên một bộ giật mình nhìn bài.

“Làm sao vậy?” Võ Tắc hỏi.

“Nhân gia cư nhiên thiếu một con bài !” Đỗ Viên nũng nịu , tay e then nắm lấy vạt áo , nói .

Người xấu hổ cái gì chứ . “Tiểu tướng công, người thân tam gia .” Ta nắm lấy cánh tay Mặc nói .

Mặc a mặc, mị lực của người cũng quá hảo đi , cư nhiên mê đảo người khác đến mức để nàng ta đánh mất bài .

Lợi hại!

Đỗ Viên như trước một bộ e then , tiểu thư a, người không cần kêu thảm như vậy nha .

Thuận tiện nhắc nhở một câu , người nếu như tái đỏ mặt nữa , ta sợ người thực sự bị bệnh trào máu não lên mặt rồi nha .

Quả nhiên không tìm ra , thương cảm cho Đỗ Viên ván sau đều thảm hại .

Kết quả là thua rồi tinh rồi mù.

May là chúng ta cược bằng tiền trinh , nếu cược bằng tiền đồng thì ...

Tầm tặc!

Hồng nhan luôn là kẻ gây tai hoạ!

Sau đó , Đỗ Viên vẫn cứ đánh bài , còn ta nằm trên người Mặc ngủ đến mức không biết bao giờ thì đám người kia tan.

Sáng sớm , chúng ta đến khách *** trụ lại , dự định lưu lại một ngày đêm, sau đó ngày mai tiếp tục đi.

Nhà nghỉ bình dân a! Nhà nghỉ bình dân trong truyền thuyết a! Hiện tại ta cuối cùng cũng đã đến được nơi này nha !

Hưng phấn!

Nghĩ ta ở thế giới tương lai lâu như vậy , đến nơi này còn được thưởng thức những thứ chỉ có trong truyền thuyết này

Tuy nói vậy nhưng có hai địa phương người ta đi rất nhiều mà ta đi không được a. (địa phương nào các nàng tự tìm hiểu nhé ==)))

Đại khái cũng là bởi vì luận kiếm đại hội , thành trấn bình thường nay lại nô nức người mang kiếm đi rêu rao khắp nơi , có vẻ uy phong lẫm lẫm.

Ta ngồi ở bên người Mặc , chỉnh lại tư thế cho phù hợp với hân , Đỗ gia ba người theo sát , Văn Hiên, Võ Tắc đi xem có cái gì muốn mua hay không . Vừa lúc dựa vào lan can , thấy phía dưới có người đi qua .

Ta chỉ vào một quân nhân đeo đao trên đường hỏi, “Mặc, hiện tại võ công của ta cùng hân đánh thì thế nào?”

Mặc xem xét người nọ liếc mắt “So với hân , người hảo.”

Ta hài lòng.

“Hân là ba chiêu liền gục , người chỉ một chiêu là bài , khá.”

Ta... trềng!

Mặc nhéo nhéo mũi ta

“Ta là nói người cùng đao của hân khá hơn , võ công của người thực sự rất kém cỏi, thế nhưng cũng nếu nói đến khinh công , trong thiên hạ có khả năng đuổi theo người, hiện tại cũng chỉ có năm ...”

Ta trượng to mắt, năm sao ?

“Năm trăm linh một người .”

...

Kỳ thực ta hân là nên vui mừng, dù sao ta chính thức học võ công cũng không bao lâu, tuy rằng Mặc mỗi ngày đông bổ tây bổ cho ta , nhưng dù trước kia cũng chưa được luyện , giờ mới luyện nên cũng không khá .

Hơn nữa... .. ít nhất ... Người có thể đuổi theo ta cũng không đến mức năm nghìn người a .

“Nếu như dùng được liệu , ta có thể khiến nội công của người tăng lên , đến lúc đó khinh công của người sẽ rất lợi hại nha .”

“Lợi hại thế nào ?”

“Người có thể đuổi theo người, không tính kẻ đã ẩn cư , hay cố ý dấu tài , đại khái sẽ không vượt quá mười người .”

Ta dùng sức trạc trạc ti chúc thật trong bát , tuy rằng thật đã bị ninh nhừ hết rồi .

Không tính mấy người đi ẩn thì chỉ hơn mười người sao , nếu như tính cả người ở ẩn , chỉ sợ cũng chỉ hơn năm mươi chút thôi nha .

Chỉ là khinh công mà thôi, hà tất phải so như thế !

“A, Mặc, người nghĩ, thị vệ cao thủ trong hoàng cung đại nội so với người trong giang hồ thế nào ... Ân, người nào lợi hại hơn a ?”

Mặc lấy đi chiếc đũa của ta , chuyển cho ta một cái muôi

“Này không cần đoán , đại nội thị vệ đều không cùng người trong võ lâm giao hữu , võ công bọn họ chỉ có thể hơi khá chút . Thế nhưng đại nội thị vệ chân chính bảo hộ hoàng đế lại không phải dạng thị vệ thường , mà là đại nội ẩn thị, bọn họ có khi là thái giám, có khi là phi tử, có khi là nữ quan, có thể là người trong võ lâm có chút tiếng tăm nữa , căn bản là giấu mặt, những người này võ công căn bản vô pháp đoán biết , ngoại trừ hoàng đế, ai cũng không biết bọn họ là người nào. Bất quá số người của họ cũng không vượt quá một trăm người .”

Ta nghe, đột nhiên nhớ tới hai người, Lang Nguyệt cùng nữ nhi Như Ý của hần .

Lang Nguyệt võ công hần là rất lợi hại a, chỉ là không biết Như Ý ... cũng là cao thủ ẩn thị sao ?

Nhớ kỹ phụ hoàng cũng có võ công, võ công hần cũng rất lợi hại sao?

Còn nhớ rõ, năm ấy...

” Tiểu nhi! Tiểu nhi!”

“A... A?” Sao gọi lớn tiếng vậy , ta cũng không phải điếc ! Mặc danh kỳ diệu nhìn khuôn mặt Mặc hơi lạnh , tuy rằng nhìn không ra biểu tình, nhưng bất luận kẻ nào đều có thể nhận thấy được hần sinh khí.

Vi cái gì nha ?

“Tiểu nhi ...” Mặc thở dài , ngón tay dài lạnh nhẹ nhàng nâng cằm ta lên “Đang suy nghĩ gì ...”

“Ta... Ta đang suy nghĩ... Phụ thân ta...” Cái này cũng không tính là nói xạo nha .

” phụ thân của người? ... Hần nói cho người...” Ngón tay cái nhẹ nhàng chạm lên mi mắt của ta , nhẹ nhàng mà vuốt ve, “Như vậy quyến luyến... Tưởng niệm?”

“Ta...” Ta cái gì? Ta kinh ngạc nhìn Mặc trong mắt chợt lóe kinh ngạc cùng sát ý, hần đã biết cái gì? Hần biết phụ thân ta là hoàng đế? Hần biết ta cùng phụ hoàng làm cái loại sự kia ? Hần...

Hần rốt cuộc đã biết cái gì? Hần rốt cuộc có ý tứ gì ?

Ở sơn trang vẫn không ai hỏi qua, hơn nữa ta cũng không đề cập, vì thế ta cho tới bây giờ mới là lần đầu tiên cùng Mặc nói chuyện về phụ thân .

Hiện tại ta đột nhiên nghĩ, ta có đúng hay không cùng hần thân thân sẽ tốt hơn ?

” Phụ thân của người... Là dưỡng phụ hay thân sinh ?” Thanh âm trước sau như một bình thản trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta đoán không ra tình tự tâm tư hần , ta không biết hần muốn nói cái gì, một lòng nửa vời thật là khó chịu...

“Là thân sinh phụ thân của ta.”

“Hần gọi là gì? Hần dựa vào cái gì nói là thân sinh phụ thân của người?”

“Hần gọi Long... Long...” Ta khẽ cắn môi, không có gì phải giấu , sớm muộn gì cũng sẽ biết , cứ nói ra cho rồi !”Long Huyền Ngự. Bởi vì trên chân ta có ngũ long ngọc , vì thế hần nói ta là thân sinh hài tử của hần . Ta, ta... Hần... Hần cùng ta... Hần, hần, hần và ta... Hần... Hần cùng ta phát sinh quan hệ.” Cái này nghe có vẻ bất đồng nha ?

Con mắt Mặc mở lớn , cái này ta thực sự không biết nói gì .

Hần rốt cuộc nghĩ cái gì ?

“Bởi vì người có ngũ long ngọc vội , vì thế hần cho rằng người là hần thân sinh sao ?”

“Ân.”

“Người chừng nào thì biết hần ?”

“Biết.”

“Mẫu thân người kêu Tổ Văn Nương ? Đã từng bị bán vào Xuân lâu làm ca kỹ sao ?”

“Đúng .” Đường như là chuẩn nha , mẫu thân sẽ không nói cho chính nhi tử rằng mình bị bán vào lầu xanh đâu a .

“Phụ thân người cùng mẫu thân người lúc nào phát sinh ?”

“Cáp? ... Người nào?”

“Hay... Đi chu công chi lễ.”

Ta lẳng —— đây là cái gì vấn đề?

“Đại khái... Đại khái ... Tháng hai tháng ba gì đó ...”

...

... ..

? Thế nào không nói?

Ta xem vẻ mặt Mặc đang suy ngẫm, nhất thời tâm khẩn trương , kỳ quái cùng khó hiểu nha .

“Người ở chỗ này ngồi một chút, ta đi ra ngoài một chút , lập tức quay lại.”

“Nga...”

Ta còn chưa nói xong , Mặc từ lầu hai trực tiếp bay xuống phía dưới.

Hắn rốt cuộc muốn gì ? ? ?

18. Chương 18

Hắn đi ra ngoài một chút lập tức quay lại. Theo ta phỏng chừng, ước chừng chỉ tầm mấy phút. Sau đó ta thấy hắn cầm một cái bát , cẩn thận để ở trước mặt ta, trong bát hơn phân nửa là nước giống như dịch thể , tản ra vị đạo thảo dược .

“Đây là cái gì?” Ta hỏi hắn.

Mặc không có trả lời ta, chỉ là chính đầu ngón tay của ngón giữa một cái , để cho vài giọt máu chảy vào , sau đó kéo tay ta qua , đồng dạng ở ngón giữa chích một cái , lại nhỏ vài giọt máu vào .

Máu của hắn rơi xuống bát , rất nhanh ngưng tụ thành một viên máu nhỏ ở trong nước , giống như là một huyết châu , máu của ta cũng đồng dạng thành một viên huyết châu như thế , sau đó , hai viên này ngưng tụ thành một .

Cái này...

Chẳng lẽ là nghi thức gì sao ?

Có lẽ nói là vu thuật trong truyền thuyết ?

Ta nhìn nhìn vết thương ở ngón tay , nỗ lực suy tư , đột nhiên nhớ tới một từ “Lấy máu nhận thân” . Máu của hai chúng ta tương dung , vậy biểu thị...

...

Ách, ta nghĩ ta nhất định là nghĩ sai rồi.

Thế nhưng ta nhớ kỹ lúc ta xem cái đoạn kia , cái kia nữ.. hay là nói mẫu thân đại nhân của ta ... Đại khái...cùng hai nam nhân ... Hắn là sẽ không như vậy đâu nha

Thân thể bị người ôm mạnh , dọa ta nhảy dựng . Bên tai truyền đến tiếng cười của Mặc .

Hiếu kỳ nha , hắn vừa nãy còn sinh khí không phải sao , hiện tại sao tâm tình lại tốt như thế ?

Mặc kệ nói như thế nào, thấy Mặc không tức giận nữa , ta còn thật cao hứng không kịp .

“Mặc, người cười cái gì?” Ta xoay người, oa tiến vào cái ôm ấp , tay bám lên cổ hần . Có nên hỏi một chút ni ... Vạn nhất...

“Tiểu nhi , Tiểu nhi của ta ...” Mặc hôn môi ta

“Người là của ta, không ai có thể mang người đi... . Kể cả phụ thân kia của người ...”

Bầu không khí như vậy thật là tốt , tối ngọt ngào, kết quả...Tayôm bên hông lại thêm mạnh —— “A... Đau quá!” Xương sống thắt lưng như bị chặt đứt... Bầu không khí không có ...

“Tiểu nhi , người trước đây làm cái gì, cùng người nào cùng một chỗ, người yên tâm, ta sẽ không đi truy cứu .” Mặc nhanh chóng thả lỏng , hần nói làm lòng ta nhất thời cảm động , không đợi ta vui vẻ xong .

“Thế nhưng...”

Lòng ta căng thẳng ——

“Sau đó nếu lại phát sinh chuyện như vậy, ta sẽ nghiêm phạt người, đã biết sao?”

Mặc nói rất ôn nhu, hơn nữa cũng không nói nghiêm phạt ta cái gì, thế nhưng trực giác ta nói không nên để bị “Nghiêm phạt” mới hảo , bằng không ta nhất định rất hối hận .

Vì thế ta gật đầu đáp ứng , biểu thị tự đã biết .

Vừa gật đầu , ta cuối cùng nghĩ mình tựa hồ quên cái gì đó ... Dường như là ta hần nên nhớ kĩ chuyện đó ... Ngực không hiểu sao có chút hoảng loạn, ta chỉ hảo chăm chú ôm ở trên người Mặc, đợi mình chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nghĩ không ra, vậy sau đó chậm rãi nghĩ là được rồi... Không nóng nảy... Không nóng nảy...

Chờ ta nghĩ xong thì tâm tình của Mặc cũng ổn định rất nhiều , ta phóng tâm mà hỏi hần, hai giọt máu trong nước mà cũng ngưng tụ lại với nhau biểu thị cái gì . Mặc chỉ đối ta cười khuyh thành, thêm nữa khuyh quốc... sau đó hôn ta

... Ta quên hỏi hần đáp án rồi .

Sự kiện ở nhà trọ bình dân qua đi , Mặc một bộ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh quá, chỉ là so với trước đây thì thân thiết hơn nhiều , động chút liền ôm ta thật lâu , thường thường hôn nhẹ ta, hơn nữa càng ngày càng nhiều lần. Nghĩ qua nghĩ lại , vừa đi thăm thú sơn thủy hữu tình được đôi ngày , hần đã muốn ăn ta ...

Hần không phải nói chờ ta hiểu biết thêm chút nữa sao ?

Bất quá, nghĩ không ra thân hình Mặc thoát nhìn nhỏ và dài tinh tế , một bộ siêu thoát, vô dục vô cầu , cái đông tây kia cứ nhiên cùng phụ hoàng người tám lạng kẻ nửa cân , độ lớn cũng không sai biệt lắm ! Vốn cho rằng đó là đặc điểm của phụ hoàng , hần là bởi vì bình thường khoái hoạt khoái hoạt , dinh dưỡng quá thừa nên mới có thể lớn như thế.

Thật không nghĩ tới a... Mặc cứ nhiên cũng...

Nếu cái chuyện này cũng như luyện võ công thì thật là tốt , ta có thể luyện đến mức thành người nổi tiếng không a ?

Không biết ta sau này trưởng thành có được lớn như vậy không nha , phải biết rằng ta mới 13 tuổi , cái kia chính là phát triển rất có tiền đồ !

“Tiểu nhi , đang nghĩ cái gì thế , mặt sao lại hồng như vậy a ?”

Mặc giục ngựa theo ta , sau đó ôm lấy ta , giúp ta lau mồ hôi , sau đó ở bên tai nói

“Chúng ta bị theo dõi, không nên lộ ra, nếu có chuyện gì ôm chặt ta, không nên buông tay.”

“Hảo.” Ta thuận thế oa tiến vào trong lòng hần, vốn muốn nhìn một chút, đáng tiếc người kia đang giấu mặt , con mắt chỉ có thể nhìn Mặc .”Biết là ai không ?”

“Không biết, võ công rất cao, hiện nay chỉ là theo dõi chúng ta, sau đó không rõ ràng lắm.” Mặc nói “Chúng ta hiện tại chỉ cần giả trang không biết là được.”

Mấy người này có mục đích gì nha , theo dõi cũng chỉ là theo dõi , chuyện gì cũng chưa làm qua, cảm giác dường như hần chỉ là đi theo chúng ta cùng một con đường mà thôi .

Mạn Đà sơn trang, trang chủ tên Hạ Tử Hạo , ước chừng ba mươi tuổi , có người nói hần là một nhân vật tâm tư khó dò , tính tình cổ quái. Toàn bộ sơn trang xây tại giữa sườn núi Chi Vân sơn, nhìn xuống dưới núi sẽ thấy không rõ lắm , ta nghĩ cùng Mặc ở tại sơn trang này sẽ không khổ cực lắm .

Sơn trang trồng rất nhiều mạn đà la , và hoa sơn trà , nghe nói có rất nhiều giống cây trân quý, có người nói hoa sơn trà còn tiến cống vào cung , hơn phân nửa đều là của trang chủ nơi này ..

Đương nhiên, những cái này đều chỉ là ta nghe nói mà thôi. Bởi vì mang theo nhiều hành lý , lại có một gia đình họ Đỗ đi theo , kết quả cũng không ly khai được nơi đang trụ nhiều , rất nhiều kỳ cảnh đều không có biện pháp nhìn —— ta cùng Mặc nếu như muốn đi, Đỗ Viên kia nhất định cũng theo , theo cái gì , theo rồi chúng ta ngoạn cái rắm a!

Phong cảnh ven đường thật là muôn màu muôn vẻ , nhưng nhìn mãi cũng thực chán , kết quả không có việc cũng sẽ không chạy đi , cứ cẩn thận là hảo , sớm nửa tháng thì sẽ rời khỏi Mạn Đà sơn trang

Chủ nhân Mạn Đà sơn trang đã thông chi : sớm mai sẽ mở cửa đón khách , ai đã đến thì tự lo liệu .

Vì thế tất cả chúng ta đều phải ở nhà nghỉ bình dân nghỉ tạm .

Ta ngồi trên đùi Mặc , vừa ăn điểm tâm, một nghe người ta tám nhảm . Đồng thời nhìn ra đường ngắm người đi đường .

Bởi vì Mạn Đà sơn trang gần một thành trấn nhỏ , nên hầu như võ lâm nhân sĩ đều trụ ở nhà nghỉ bình dân này . Phóng mắt nhìn lại , toàn bộ tửu lâu đều là nhân sĩ, có người mang theo vũ khí .. Trên đường đi tới cũng không ít người mang kiếm

Nếu có người xuất thân danh môn thế gia, hoặc là võ công cao cường, thì là người tài trí hơn người . Mà người như thế hơn phân nửa đều ở nhà mình , hoặc thân thích hoặc thuộc hạ hoặc tương giao.

Ngồi ở tửu lâu , hơn phân nửa là độc hành hoặc tiểu tốt —— người khác không muốn chiêu đãi họ nên cũng biết mặt mũi mà tránh đi

Mặc ở chỗ này không có sản nghiệp, cũng không muốn trụ nhà ai để thấy sắc mặt nịnh bợ , trụ nhà nghỉ bình dân là đương nhiên. Thế nhưng...

“Tuyệt công tử, cái này tô trà cao rất là thơm , ngọt mà không ngán , là hàng nhập a , rất là ngon miệng, mời nếm thử đi .”

Bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy đồ ăn đến trước mặt Mặc, cười đến lấy lòng .

Kháo! Thân quen sao a, sao có thể làm như thân thiết đến thế !

Ta tức giận trừng mắt cao điểm tâm , Đỗ Viên này đến đây lớn mật rất nhiều , hầu như đều cố gắng mọi lúc kề cận Mặc , rõ ràng Mặc cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý tới nàng ta , cứ nhiên một bộ không biết xấu hổ bám vào gần Mặc . Nếu không phải nơi này có sản nghiệp Đỗ gia , không cần trụ tại nhà nghỉ bình dân, sợ rằng nha hoàn này bám ngày đêm Mặc mất thôi .

“Tuyệt công tử, mời nếm thử...”

“Mặc ” ta trên người Mặc, khoan khoái thưởng thức hạt dẻ thơm ngon , sau đưa lên gần miệng Mặc “Ăn ngon không ?”

“Ăn ngon.” Mặc cúi đầu xuống hôn ta một cái vào mặt

“Người ở góc bên trái kia , hần là đã đi theo chúng ta bốn ngày . Vừa rồi hần quay sang chào hỏi mấy lần. Người quen hần sao ?”

Ta cố tình xấu hổ quay đầu đi, nhìn về phía góc kia, nơi đó ngồi một người, nhìn bóng lưng, làm ta nghĩ... Rất là nhìn quen mắt a.

Khi đại não đang suy nghĩ phân tích, người kia cứ nhiên quay đầu lại nở nụ cười với ta, ta thoáng cái bị điểm tâm trong miệng làm nghẹn

Cứ nhiên ... là

“Khái khái... Nước... Khái khái...”

19. Chương 19

Mặc nhanh chóng cấp cho ta một chén trà, nói ——!

“Tiểu nhi, người nhận thức người kia?” Mặc nhẹ giọng hỏi ta, con mắt lại nhìn chăm chăm người kia

Cái gì? Ta ngẩng đầu, quả nhiên thấy người kia đi tới, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhu hòa giống như trước kia “Như Ý kiến quá công tử.”

“Bình... Người đứng lên... Ta... Ta... Người...” Trời ạ! Phải nói thế nào bây giờ?

“Lão gia nhượng nô tỳ nói cho công tử, không nên tùy hứng ham chơi, nhanh trở về nhà.” Như Ý dường như căn bản làm như không thấy Mặc, nàng đối ta vờ tay

“Lão gia rất tưởng niệm công tử, công tử mau cùng Như Ý trở về đi.”

“Ta... Không muốn trở lại.” Đột nhiên nhớ tới hình dáng phụ hoàng khi tức giận, ta nhin không được hung hăng rùng mình một cái, vội vàng bám lấy Mặc không buông tay, như vậy làm ta cảm thấy an toàn.

“Tiểu nhi của ta không muốn trở lại, mong muốn cô nương không nên tổn công tử.” Mặc kéo ta vào lòng, dùng khẩu khí thập phần lãnh đạm nói.

Như Ý chỉ là liếc mắt một cái, sau đó nhìn ta hỏi “Công tử không muốn về nhà, là vì người này sao?”

Ta gật đầu, Mặc không lên tiếng.

“Công tử như vậy không sợ lão gia tức giận sao?”

Như Ý nhẹ nhàng thở dài, tựa hồ đối ta rất bất đắc dĩ “Công tử đột nhiên bị người mang đi, lão gia vừa thấy đã thông suốt tình hình, xử tử rất nhiều người ni. Từ lúc đó, lão gia mỗi ngày đều tại vôi vãi tìm ngài, đã rất nhiều ngày chưa có hảo nghỉ ngơi, vậy mà ...”

Nhìn không được nhẹ buông tay áo Mặc ra

“Phụ... Phụ thân hử...”

Ta biết ý tứ khi Như Ý nói những lời này, đơn giản là muốn làm ta áy náy rồi trở lại, hơn nữa phương pháp của nàng thực có hiệu quả, ta hiện tại thực sự tưởng niệm phụ hoàng.

“Tiểu nhi, phụ thân của người có người nhiều như vậy hầu hạ, không có việc gì đâu.”

Mặc đem ta vùi vào trong ngực, nói

“Vị cô nương này, làm phiền người nói cho lão gia nhà người, Tiểu nhi ở chỗ ta rất tốt, không nhọc hử lo lắng. Còn có, nói cho hử... Một ngọc hoàn không chứng minh không được cái gì.”

Có ý tứ gì? Ta nhìn không được muốn hỏi, nghĩ muốn hỏi lại bị ấn sát vào ***g ngực.

“Đã như vậy, Như Ý trước hết đi xin cáo lui.” Dừng một chút, “Lão gia gần nhất tâm tình thật không tốt, công tử vẫn nên cẩn thận.”

Ta từ trong lòng Mặc tránh đi , ta van người, người không nên trước khi đi còn muốn làm ta sợ , có được hay không! Biết rõ ta sợ nhất khi phụ hoàng tức giận.

Như Ý nói xong liền ly khai, không quay đầu lại , lại va phải một nam tử trên lầu , song phương đối mặt, công tử kia lập tức lộ một bộ thêm nhỏ dãi, sau đó vui vẻ đến trước mặt Như Ý , cản nàng lại

“Vị cô nương này, tại hạ là Trần Phú Quý, gọi là Trần Tường Lương đi , là ông chủ của tửu lâu Trần Tường Du , chẳng hay có vinh hạnh cùng người quen biết hay không ?”

“Tiểu nữ tử không muốn nhận thức công tử.” Như Ý dịu dàng cười, dự định tránh đi

Bất quá, hiển nhiên đối phương đối lại rất cảm thấy hứng thú, Trần Tường Lương kia lại cản lại “Người không muốn nhận thức tại hạ cũng không quan hệ, thế nhưng tại hạ rất muốn nhận thức cô nương, muốn mời cô nương...”

“Thỉnh công tử rút ngay, tiểu nữ có việc muốn đi , không muốn lãng phí thời gian.”

Như Ý cười khanh khách, dùng bộ dáng ôn hòa hữu lễ nói khiến Trần Tường Lương xanh cả mặt .

“Người không nên rượu mời không uống a ——!”

“Phanh ——!”

Dường như chỉ là phũ bụi , Như Ý nhẹ nhàng vung lên, Trần Tường Lương kia đã đá xuống dưới lầu

“Đa tạ công tử nhường đường.”

Điều này làm không ai dám động đến Như Ý , người có bản lĩnh này cũng không muốn động . Mà nhân sĩ trên lầu lại bắt đầu nghị luận , một thiếu nữ tự xưng nô tỳ lại có công phụ lợi hại như vậy, như vậy người được xưng là “Công tử ” như ta thì như thế nào ni , lão gia của nàng là ai ni.

Sau đó bắt đầu dùng phương pháp bài trừ xem có đúng hay không ta là thế gia công tử .

Người khác nói gì ta cũng không quản , hiện tại ta chỉ lo lắng phụ hoàng biết tin tức của ta , sẽ hiện ra phản ứng như thế nào a .

“Tiểu nhi muốn về sao ?” Mặc dựa vào vai ta , nhẹ nhàng hỏi.

Ta lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi. Không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ người.”

20. Chương 20

Ngoài dự liệu của ta , từ lúc Như Ý đi đến khi đại hội luận kiếm ở Mạn Đà sơn trang bắt đầu , ta cũng không hề gặp thêm một người nào thân cận bên người phụ hoàng . giống như một tác gia văn học nào đã nói , chỉ sợ rằng đây là “ Yên lặng trước đông tố.”

Ngô, cũng không hoàn toàn đúng , phải là câu “ Bão sau càng mạnh hơn bão trước .”

Mặc tham gia luận kiếm với thân phận là người bình phẩm , cùng Hạ Tử Hạo – trang chủ của Mạn Đà sơn trang ngồi cùng một vị trí .Thoạt nhìn đình lâu này thật cao , đình lâu chính nơi để luận võ , theo ta nhìn ra , đại khái rộng khoảng 150m vuông , cao hơn mặt đất một thước , sau đó mấy vị thiếu hiệp danh môn , võ lâm nhân tài mới xuất hiện ở ngay trước mặt , nhốn nháo y như hầu tử .

Dọc theo hai bên đình lâu là xây lan can hình cung , như là chòi nghỉ mát, trên bàn bày đầy trà bánh , bên trong là đoàn người bình phẩm đang ngồi , chính là chương môn các phái , chương môn nhân của môn phái càng có tiếng thì được ngồi càng cao , tuy nhiên bên ngoài lại nói là xếp theo thứ tự võ công của các chương môn nhân , nhưng mà liếc mắt một cái cũng thấy ngồi ở đây cũng nguyên một đám đầy người .

Xem ra cái danh “Chưởng môn ” cũng không đáng giá cho lắm nha .

Toàn bộ đại hội luận kiếm theo ý ta thì thật giống như đang tấu diễn , ban đầu ta còn thấy đặc biệt cùng thú vị, nhưng xem nhiều ... Đặc biệt là mấy thiếu hiệp của các môn phái , đánh tới đánh lui đều dùng một phương thức , sau đó lại cùng mọi người luận võ , nhưng mà chiêu thức của ai cũng thấy giống nhau , thoát nhìn một điểm cũng không khiến thị giác ta được kích thích , ta buồn muốn chết ..

Về phần Mặc...

Ta trước tiên nói về mấy người trong đoàn bình phẩm nha , ngoại trừ võ lâm minh chủ đại nhân là chăm chú quan sát , dành trọn phán đoán để nhận xét thắng thua , đám người cùng bình phẩm ngồi bên cũng cứ một miệng tâm phục khẩu phục mà một ý riêng cũng không hề nói .

Bất quá ta không nói về Mặc , mà là người ngồi bên cạnh Mặc —— trang chủ Mạn Đà sơn trang – Hạ Tử Hạo .

Người này bên ngoài mang theo một cỗ tà khí, trên mặt anh tuấn đẹp trai có điểm một đôi mắt phượng , tuy rằng đôi mắt rất đẹp , nhưng mà kết hợp với mấy bộ phận trên mặt thì ... Không phải nói hắc xấu , trên thực tế ánh mắt hắc có vẻ diêm dúa lăng lợ khiến người ta bị hấp dẫn , làm cho ta nhìn không được nhìn hắc vài lần .

Đối với người khác thấy , hắc nhất định giống hồ ly , trong tay hắc luôn luôn cầm một chiến phiến bằng ngọc , phiêu a phiêu . Ta trong đầu xuất hiện một bức tranh châm biếm —— một con chồn bạc ba đuôi , ánh mắt cười híp lại , tiểu móng vuốt mập mạp cầm một cái quạt , thật giống như hình ảnh con hồ ly hoạt hình của Nhật Bản nha ... Hắc hắc...

Cây quạt thực ra rất đẹp , ngọc phiến rất mỏng, điều hiếm lạ chính là ở giữa quạt có vẽ một hình rồng như ẩn như hiện ..

Ngô... Rất muốn cầm ở trong tay mà xem , không hiểu được cái quạt có nặng hay không , xòe ra có bị trơn tuột hay không .

Đáng tiếc...

Nếu không phải người kia vẫn đang dùng ánh mắt tà mị dừng ở trên người ta , liếc qua liếc lại , cười đến âm dương quái khí, ta nhất định sẽ mượn hắc xem thử.

Hiện tại thì sao , không thể làm gì khác ngoài việc quên đi .

“Nếu thích, hôm nào ta cũng làm cho ngươi một cây quạt.” Mặc phát hiện ta nhìn chăm chăm cây quạt , lén lút ở bên tai ta hứa hẹn .

Bởi vậy, ta thẳng thắn coi Hạ Tử Hạo như kẻ không tồn tại.

Bất quá ta coi hắc không tồn tại , đối phương lại không nghĩ như vậy.

“Không biết tiểu công tử có thích hồng trà đặc biệt của Mạn Đà sơn trang không ni . Loại trà này của Mạn Đà sơn trang là trân phẩm , ngay cả chỗ hoàng đế cũng không có a . ” Hạ Tử Hạo có vẻ đắc ý vài phần, cây quạt lại mở ra lớn hơn , bên tai tiếng gió từ cây quạt khiến cho lỗ tai ta thật ngứa.

Hồng trà, pha như thế nào chẳng lẽ ta có thể biết sao , ta chỉ biết là pha rồi sẽ rất thơm , rất ngọt . Cũng không biết hắc làm như thế nào, hoa sơn trà nhỏ bằng ngón út , chỉ mới hé mở liền bị vạt xuống , pha với nước ấm , một ly trà cũng tốn rất nhiều hoa , màu sắc hài hòa , ở trong đám hoa còn có một ít lá cây nhỏ , Hạ Tử Hạo quả thực tốn không ít tâm tư cho chén trà , cái chén trong suốt , nước trà lục nhạt trong veo , đoá hoa kiều diễm, mùi hương thơm mát .

Thật là hảo trà , ta chưa thấy qua được trà nào tốt như vậy .

Chỉ tiếc...

“Ta ghét uống trà.” Bởi vì đáng , trước đây ta không thích , hiện tại cũng thế

Hạ Tử Hạo sắc mặt tựa hồ tối đi vài phần, bất quá biểu tình lại không chuyển một điểm .

Ta còn nói “Trà tốt như vậy lại không cấp hoàng đế , người không sợ hoàng thượng giáng tội vu người?”

Nhớ kỹ phụ hoàng rất thích uống trà. Mặc a , hẳn thích pha trà, thích thưởng thức hương trà , thế nhưng cũng không uống trà.

Hạ Tử Hạo hí húp lại cặp mắt nhỏ , sau đó cười , “Hoàng thượng sẽ không biết .”

Tự tin quá nga , ta cười không nói lời nào, tự nghĩ xem nếu như bị phụ hoàng trảo về cung , có nên nói chuyện về Mạn Đà sơn trang hay không a.

Mặc đưa cho ta một chén, nước trong suốt , tỏa ra hương vị ngọt ngào mê người . Ta ôm cái chén , hôn lên mặt Mặc một cái , Mặc là tốt nhất , luôn luôn lấy cho ta thứ ta thích .

“Mặc...”

“Ân?”

“Ta yêu người!”

...

@_@ mặc cười thật xinh đẹp!

Ai! Ai! Cái kia vô lâm minh chủ! Không nên nhìn Mặc nhà ta a , nhìn luận kiếm của người đi !

Mệt mỏi quá...

Ta vẽ mặt đau khổ trừng mắt nhìn về phía trước ,nhìn người ăn no đủ , thần khí sang sảng, vũ khí hiên ngang, người kia đại khái tổ sư gia của lang sói . Ta không phải chỉ nói câu “Ta yêu người” sao, lại cứ như là liều thuốc kích thích , lần ta qua lại trên giường hai ngày liền , đương nhiên ta cùng Mặc cũng vắng mặt ở đại hội kia hai ngày.

Vừa tỉnh lại thì theo Mặc đi đến đại hội luận võ kia , vô lâm minh chủ kia cũng không biết uống sai được gì , cứ nhiên một bộ giống như ta giết phụ thân hắn , XX mẫu thân đại nhân của hắn, bán muối muối hắn , câu dẫn lão bà hắn , từ khi ta xuất hiện cũng không cho ta một bộ mặt hòa nhã .

Kháo! Người thích thì cứ lờ , ta không cần xem sắc mặt người a!

Còn có hồ ly tinh kia , đại khái là ăn nhầm được như vô lâm minh chủ kia , hết chỉ đông lại chỉ tây , một bộ bất âm bất dương , muốn chết không muốn sống, thần kinh hệ hệ, cười quái dị đến đầu óc không bình thường, con mắt luôn ở trên người ta cùng Mặc mà liếc qua liếc lại .

Trong người khó chịu, thẳng thần lôi kéo Mặc công khai ra ngoài dạo phố .

“Mặc, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Ta kéo tay áo Mặc , thực sự đi không nổi , thất lực vì dùng lực quá lớn , bây giờ còn chưa khôi phục , lúc đó ta còn tưởng rằng thất lực ta đều chật khớp hết a .

... Thất lực có thể trật khớp sao ? !

“Hảo.”

Mặc gật đầu một cái, sau đó cùng ta đến một tửu lâu , ta hận không thể lập tức đặt mông lên cái ghế , để cái eo nhỏ đáng thương của ta được nghỉ ngơi .

Còn chưa đến tửu lâu thì đã bị một thân ảnh ven đường lao tới , vừa lúc ta đi qua bên cạnh , ta thực sự rất đáng thương a, nếu thất lực ta không vô lực , bằng võ công của ta ... Được rồi, bằng khinh công của ta , dù thế nào cũng có thể tránh , hiện tại bị Mặc ăn no nê hai ngày , ta ...

“Thất lực ta a ...” Ta kêu lên !

“Tiểu nhi ...” Mặc cười ôm lấy ta , một tay đặt ở trên lưng ta, lòng bàn tay như dòng nước ấm áp , phần eo nhất thời thư thái thật nhiều.

Ách ! Chiêu này thiệt hữu dụng , sao không sớm dùng nha . Ta trợn trắng mắt nhìn Mặc nghi vấn , khiến Mặc cười rộ lên .

“Vị công tử này, van cầu cứu .. cứu tiểu nữ ...” Tiểu cô nương vẻ mặt xám xịt quỳ trước ta , lạy đến đáng thương hể hể .

21. Chương 21

“Chuyện gì a?” Ta hỏi . Bởi vì hiện tại thất lưng đã thư thái, vì thế tâm tình của ta cũng không còn khó chịu , bởi vậy, ta quyết định không truy cứu nha đầu suýt thì hại ta gãy lưng , thừa dịp đang hảo tâm thì nên quan tâm một chút .

Đương nhiên, trang phục hiện tại của ta —— trường bào thanh sắc bằng tơ lụa, tóc cũng dùng một dải dây buộc thanh sắc mềm mại , nhìn một cái liền có thể gọi ta là “ công tử” , khiến lòng ta rất vui , cũng chỉ vì một nguyên nhân nho nhỏ đó thôi

“Ta không trộm của họ , bọn họ lại ép ta nói chính ta lấy trộm ... Còn muốn đem ta bán vào kĩ viện ... Van cầu người ... Van cầu.. Cứu cứu ta...” Nước mắt từng giọt rơi xuống, lại bị tiểu cô nương lau đi , nhìn kĩ cũng là một tiểu nữ hài xinh đẹp thanh tú động lòng người .

Một tiểu cô nương xinh đẹp, khả ái như thế mà khóc cầu người bang trợ , ta chắc người cũng không thể cự tuyệt nha

Nhưng mà ta cự tuyệt , ta rất sợ rắc rối , không thể vì nàng đẹp hay đáng thương mà có thể động lòng , mà nhìn nha đầu này , nhiều lắm cũng chỉ có thể tính là một cô nương đoan chính mà thôi .

Ai... Thực sự rắc rối a, ta thật muốn một cước đá bay nàng đi , nhưng không thể làm hỏng hình tượng nha .

“Vật kia của bọn họ bao nhiêu tiền ?”

“Cát tường ngọc nhà ta là bảo vật vô giá , là cha ta mang về từ Ba Tư ...” Người phía sau cũng đuổi theo đến kịp , mười tám hán tử vây quanh chúng ta thành một đoàn , xoa thất lưng, vẻ mặt kiêu ngạo. Đầu lĩnh chính là một thiếu niên coi như thanh tú , mặc một thân bạch y, vẻ mặt hần tức giận nói về vụ ngọc gì đó kia .

Cũng không biết bị cái gì ảnh hưởng, bạch y thiếu niên kia còn ra vẻ một võ lâm thiếu hiệp , phong độ cũng có thể tính là khá ổn , bất quá... Ta nói tiểu huynh đệ, người cảm phiền có thể đừng mặc đồ trắng hay không ? ! Người ta mặc đồ trắng thật sự phiêu dật tiêu sái , còn người a , người mặc đồ trắng , thật giống như cái khăn lau nha !

“Người nói cho ta biết bao nhiêu tiền thì được .” Ta rút cuộc cũng phải cất miệng hỏi cái “ bảo vật quý “ kia giá trị bao nhiêu .

“Người hãy nghe cho kỹ, kiện cát tường ngọc giá trị hai lượng vàng !” Thiếu niên ra vẻ đắc ý , một bộ dễ hù chết người .

Nói thật, ta cũng bị kinh hách rồi , hai lượng vàng đã bảo vô giá? ! Ta đây trên chân có ngũ long hoàn , lại thêm ngọc chuông “ đông lạnh hạ âm “, có thể nói rằng hai thứ đó có giá trị bằng cả một địa cầu hay hơn cả ngân hà a ? !

Cái gì chứ !

“Nếu quý giá như thế, vị công tử này hẳn là cho người trông coi rất cẩn thận a ?” Ta cười tủm tỉm hỏi, phát hiện đối phương đang lảng lảng nhìn về phía sau ta , ta quay đầu —— vừa lúc thấy hàn quang trong mắt Mặc chột lóe..., ha ha, người này cư nhiên bị Mặc làm cho ngây người

Không có biện pháp, ta chỉ hỏi một lần , hẳn có nghe hay không vốn không quan trọng

“Đó là đương nhiên.” Hẳn nhiên, cái này hẳn trả lời theo phản ứng .

“Đã như vậy, bên cạnh người sẽ có nhiều bảo tiêu, một nữ tử yếu ớt như thế này sao có thể trộm đi được a ?”

“Cái này... Ách... Bản thiếu gia lớn lên anh tuần , vì thế nàng ta đòi bồi rước ta , lại thừa cơ ở trên người ta trộm đi !”

Thiếu niên nói có vẻ rất sáng khoái anh hùng nhưng mà nhìn kĩ cũng thấy hần là giả vờ a .

“Nga, như vậy a!” Ta cười, cúi đầu hỏi cô nương vẫn đang ôm lấy chân ta , rồi nhìn thiếu niên “Vậy có ai thấy cô nương này trộm hay không ?”

“... Ta ta... Nhất định là... Nhất định là nàng trộm !”

“Vậy người xuất ra chứng cứ cái a.”

“Ta... Ta...”

“Ta cái gì mà ta, chứng cứ không có thì đừng nói lung tung!”

Ta chỉ vào mũi hần rống : “Không nên chạy lung tung rồi đánh mất lại đổ cho người khác ! Người có biết hay không hành vi như vậy rất không đạo đức! Cha người , nương sinh hạ ra người , dạy dỗ người không phải để người tự làm mất thì đổ oan cho người khác ! Hảo hảo ngấm lại có đúng hay không mình vô ý đánh mất lúc nào ! Đừng ở chỗ này loạn vu hãm người khác, ăn có thể bậy nhưng nói không thể loạn a ! Chúng ta những ... quần chúng xung quanh thấy sẽ rất rõ a ! Người làm chuyện xấu chẳng lẽ không ai biết ! Không nên đem tội của mình đổ cho người khác ! Dám làm dám chịu ! Người tốt nhất nên về nhà báo lại ngọc đã mất ! Hải từ thành thực sẽ được cha nương tha thứ ! Người vẫn là nhanh nhanh về nói cho cha người nha !”

Hô ——

Một chết ta, có chút mà nói thiệt nhiều ...

Tên bị ta mắng có chút ngốc lảng , sau đó xoay người chạy mất .

Mà ta, thiếu chút nữa cười đến nội thương.

Đột nhiên hảo hoài niệm, nhớ kỹ kiếp trước tại cái thế giới kia , không cẩn thận đụng vào người hoặc làm ra chuyện gì sai , nếu đối phương là người xa lạ , ta sẽ lớn tiếng dọa nạt khiến đối phương chạy mất .

Đi tới thế giới này ở hoàn cảnh lạ lẫm, cái gì cũng không hiểu , cái gì cũng không biết , nơi chốn cẩn thận, sợ sẽ đắc tội với người khác , rất nhiều tính cách bị mình giấu đi , hiện tại có nhiều thứ đã quên a.

Hoàn cảnh, luôn luôn cải biến một người .

“Tiểu nhi ...” Mặc nhìn ta, vẻ mặt kinh ngạc, “Người... Ta sao chưa bao giờ biết Tiểu nhi nhà ta lại có thể nói như thế nào ...”

Ta oai đầu nhìn Mặc cười, “Ta như vậy không tốt sao ?”

“Điều không phải.” Mặc ôm lấy ta , mang ta hướng tửu lâu đi đến, “Tiểu nhi như vậy rất hảo .”

“Ha hã, ta...”

“Tiểu công tử... Ta...”

Một thanh âm phía sau cắt đứt lời ta đang muốn nói , quay đầu lại , tiểu cô nương kia một bộ nhần nhỏ đi theo phía sau , ta có dự cảm, người này sẽ là một phiền phức!

Đại phiền toái!

“Người nên về nhà nha , một nữ hài tử ra ngoài chạy loạn sẽ không tốt , ngày hôm nay may là gặp ta , con người của ta rất mềm lòng , cho nên mới ra tay giúp người, nếu không phải ta, ngày hôm nay người sẽ ra sao thì người cũng biết , chuyện hôm nay còn có thể nói lý , nhưng sau đó người còn chạy loạn , gặp mấy loại chuyện rắc rối hơn thế này thì sao , vì thế ta nghĩ người vẫn cứ ở nhà thì an toàn hơn , như vậy người khác cũng không thể khi dễ người , vì vậy nhanh về nhà nha ! Đừng để mấy người lúc này lại quay lại tìm người khi dễ , ta sẽ không giúp người nữa đâu , chúng ta còn có việc, đi trước, xin lỗi không tiếp được!”

Sau đó kéo Mặc đi vào tử lâu .

“... Ta ... nhà ta a ... Ta... Ta cùng cha đi ra ngoài tìm thân, kết quả ở chỗ này lạc mất ... Ta...”

Người lớn như thế mà còn đi lạc , người có phải trư hay không nha !

Nhớ lại nội dung như vậy có ở bộ phim trước ta xem , nhưng ta cũng không tâm tình đi thu lưu nàng , sau đó lại nói cái gì “Đại ân đại đức tiểu nữ không có gì báo đáp , chỉ có thể lấy thân báo đáp” , báo đáp thì cũng chỉ có thể báo trên giường của Mặc nhà ta a .

... Báo đáp ta trên giường thì ta cũng không có hứng thú .

Ta cho rằng sự tình cứ như thế kết thúc. Người ta thường nói “Nhân sinh luôn luôn tràn ngập điều ngoài ý muốn!” những lời này thực sự rất có đạo lý.

Chúng ta chơi một ngày đêm, dự định quay về Mạn Đà sơn trang, lại thấy một người nhảy ra ... Được rồi, ta nói, hần từ trên cây nhảy xuống mới đúng , cầm trong tay một cây đao sáng chói , trên mặt che vải đen , hét lớn một tiếng nói chúng ta không được đi .

Lúc đó có thể tránh đi , chỉ là bởi vì đối phương thực sự quá yếu , Vì thế ta đang tính toán nên làm gì ... Ách, Có vẻ hần định xông lên chém ta . Sau đó ngoài ý muốn xảy ra ——

Chúng ta đều biết tiểu cô nương kia vẫn đều đi theo chúng ta, bởi vì nàng không chịu đi , nên cứ coi như người vô hình mà cho đi theo . Thế nhưng hiện tại nha đầu này lại nhảy ra , phi thường vĩ đại chắn trước mặt ta, sau đó cũng phi thường vĩ đại bị chém trúng vai , phát sinh một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa——

“A

”

Ta nhăn mặt .

Ta nói tiểu thư, người yếu như thế mà cũng muốn làm người hùng a !

Quả nhiên phiền phức a!

Đại phiền toái ! !

22. Chương 22

Nếu người ta đã chịu thương cho ta , ta đây nói thế nào cũng không thể để người đó vào con đường tự sinh tự diệt nha .

Phải mang tiểu nha hoàn kia về nhà chăm sóc , ta đây tràn ngập không hài lòng .

Cuối cùng , nói Vần Hiên cùng Võ Tắc thuê một căn phòng trọ tử tế , trả tiền ăn uống cùng dược liệu trong nửa năm , còn thuê một lão mục mục về hầu hạ , như thế cũng là quá tốt nha !

Sau khi trở về Mạn Đà sơn trang , ta càng nghĩ càng khó chịu, ở chỗ này đã lâu , cứ động cái liền có người đến mời , thiên kim tiểu thư khuê các hết người này đến người kia chạy lại xum xoe ngăm, cho dù Mặc mỗi ngày bày ra khuôn mặt lạnh chết người nhưng vẫn có kẻ không sợ cái chết mà đến gần a . Còn có võ lâm minh chủ kia , cũng không biết hần ăn nhằm cái gì , vẻ mặt nhìn ta cùng Mặc luôn có xu hướng lâm vào suy tư , kể cả hồ li tinh trang chủ âm dương quái khí kia , con mắt quỷ dị của lão luôn dừng ở trên người ta , một bộ tự tiểu phi tiểu thấy ghét .

Từ lúc vào sơn trang này , ta ban đầu còn thấy thỏa mái , hiện tại đến mức đi đường cũng gặp phiền toái .

“Mặc, ta muốn ly khai nơi này , chúng ta đi địa phương khác ngoạn ngoạn nha ” Ta ngồi ở trên đùi Mặc, ngón tay dán vào trong ngực cường tráng của Mặc , sau đó nói nhỏ nhỏ “Chúng ta đi hai người thôi , có được hay không?”

“Hảo.” Mặc cầm tay của ta, nhẹ nhàng chỉnh vật áo lại cho ta .

“Lập tức đi được không ?” Ta hỏi , tay cầm lấy tay Mặc , cảm giác tay hần thật ấm áp .

“Được , nhưng chờ mai rồi đi nha .” Mặc đến gần lỗ tai ta nói , sau đó cúi xuống hôn lấy ta .

Ta cảm thấy ngón tay lạnh lạnh tiến vào trong thân thể “Ngô... Ân...” Bàn tay Mặc vừa thu lại thì cũng là lúc toàn thân ta nóng rực . Ta dán sát vào thân thể hần, sau đó đóng đưa phần eo, để dục vọng của hai chúng ta kề sát nhau , nhẹ nhàng cọ cọ .

Mặc giơ một chân của ta lên , ngón tay từ phía sau dò xét đi vào , hơi chạm , đến gần nội bích của ta niết khiết ta thở hổn hển.

“ ... A... Ân... Ân ân... A...” Ta lấy tay cầm lấy dục vọng của Mặc nhẹ nhàng lộng , khiến Mặc cũng rên rỉ lên tiếng , tiếng rên rỉ làm ta mê hoặc , thanh âm kia khiến ta càng thêm hưng phấn : “... Mặc... A ân... Ta... Cho ta... Ân... cần... Cần người ... A —— ân...”

Khối lửa nóng đi vào như lấp đầy thân thể ta.

“Ân... Mặc... Mặc... Mặc... Ân... A a... Mặc... Ân...”

“Tiểu nhi ... Bảo bối của ta...” Mặc cắn nhẹ trên vai cùng cổ của ta .

Cốc ... Cốc

“Tuyệt công tử có ở đây không ?” Ngoài cửa vang lên một thanh âm, rất quen tai.

Đó chẳng phải người tên gọi Hiên Viên Tầm là mình chủ gì đó sao .

Ta cùng Mặc đều ngừng lại , ta nhìn ra cửa , lại nhìn nhìn Mặc —— hần nhìn ta cười, nâng thất lưng ta lên , làm ta toàn thân tê dại, “Ngô...” Thật thoải mái...

Cửa vẫn đang đóng .

Đang làm chuyện thỏa mái như thế có thể để gián đoạn sao ?

Đáp án ——NO!

Ta ôm cổ Mặc , hôn một cái thật mạnh , phát ra tiếng “Bẹp” thật lớn ! Sau đó ta nâng lên thất lưng, lại ngồi mạnh xuống , “A... Ân...” sau đó lại nâng lên rồi hạ xuống “Ân ân... A ân...”

Mặc nở nụ cười, phi thường phối hợp thay đổi vị trí theo ta , để ta xoay người ghé vào ghế , sau đó dùng mãnh dị thường luật động nhanh hơn .

“A a a... Ân a a... A... Mặc... A a ân... Mạn... Chậm một chút... A a...”

Tiếng đập cửa ngoài kia vẫn còn , ta cũng cố không muốn nghe . Bất quá, dưới loại tình huống này, người khác hẳn là nên tránh đi một chút nha .

Làm bao lâu ta không rõ lắm, chờ Mặc bắn ra , ta đã bị lấn đến ba lần . Mặc giúp ta thay đổi y phục , một bộ thanh y thêu hoa mai chìm , sau đó Mặc ôm ta đi nghỉ ngơi .

Mùa hè thật tốt , y phục thoáng mát đi lại tiện hơn nhiều .

Nhấp một ngụm trà, ta cuối cùng cũng cảm thấy khá hơn .

Xem ra ta rèn luyện đã khá hơn nha , trước đây nếu như thế thì phải rất lâu mới khôi phục , ta trước cũng nghỉ mấy tiếng đồng hồ , hiện tại hơn vài chục phút liền khỏe lại nhiều .

“Mặc...” Ta tựa ở trên người Mặc, nghĩ có nên nói cho nhóm Vãn Hiên rằng nên trở về sơn trang trước hay không , hai người chúng ta sẽ ra bên ngoài chơi một thời gian . Hai người đi sẽ dễ ẩn nấp , phụ hoàng cũng sẽ khó tìm ra nha .

Cốc Côc ...

“Tuyệt công tử có ở đây không ?”

...

Ta M M ngươi ! Ta khát! Ta XXOO! Ta...

Ngươi... Ngươi vẫn còn ở đó sao ? ! Ngươi TM , ngươi có phải người hay không a! Chúng ta làm chuyện như vậy mà ngươi vẫn đứng chờ sao ...

Nhìn cửa , ta thật sự muốn ném hết cốc chén xuống bán .

Vừa nghĩ , cũng được “Có , ngươi vào đi .” Ngươi đâu có điếc , chắc chắn nghe được thanh âm bên trong , bây giờ còn hỏi Mặc có trong phòng không , thật là giả tạo mà “Tối vừa lúc, Mặc, ngươi vừa lúc nên nói cho hắn chuyện ngày mai ha .”

Cửa bị đẩy , Hiên Viên Tầm đi đến, mặt có chút hồng , tay nắm chặt , ta xem cách tay tựa hồ có vết máu hồng nhạt , phỏng chừng là xuất huyết đến nơi rồi . Đôi môi cắn gấu gao , tựa hồ đang nỗ lực áp lại cái gì đó , lại vừa có ánh mặt mặt danh kì diệu (không rõ lắm) , chăm chú nhìn ta cùng mặc, làm cho tâm ta thêm phiền

“Mặc, ta trước đi ra ngoài hít thở, chút sẽ trở lại , các ngươi có chuyện gì thì trò chuyện đi nha .”

Huy phát ống tay áo, nhìn cũng không nhìn tên kia , xoay người hướng phía ngoài đi ra . Nên hít thở không khí a , hít thở không khí a .

Vô lâm minh chủ này tự nhiên đến đây phá chuyện tốt của ta .

“Tiểu nhi , ngươi có thể đi một mình không ?” Mặc hỏi.

“Không có việc gì!” Tuy rằng ở nơi này nhàm chán , nhưng muốn ta nhìn cái kia tên, ta tình nguyện đi ra ngoài .

Ở Mạn Đà sơn trang lâu như thế cũng chưa hảo hảo đi xem xét .

Hạ Tử Hạo trông lá trà ở bên ngoài sơn trang , bên trong trang đều là hoa sơn trà. Một hoa sơn trà bình thường bị tùy ý trồng ở hai bên cầu thang trái phải của tòa lâu , còn những cây trân quý nha , thì chỉ có khách quý mới có thể đem ra mời .

Tỷ như gian phòng chúng ta đang trụ , gần đó có một chậu hoa sơn trà , hoa lớn như hoa mẫu đơn , bạch khiết như ngọc, nhiều cánh , thoát nhìn rất là ung dung , dường như mới nở trước một khác . Một bồn còn lại là song sắc hoa, phân nửa màu quý phi hồng , phân nửa là màu kiều phần hồng , có người nói cái này gọi là hoa song kiều .

Còn có cây ngũ phúc lâm môn , điệp văn la , đều được dưỡng ở trong vườn . Mà trong vườn lại có thủ vệ canh giữ.

Ta dọc theo hành lang bày đầy hoa sơn trà , chậm chậm tiến bước , tuy nói là giống hoa quý , hay là hoa bình thường , kiều diễm khá ái thể nào thì vào mắt người bình thường đều cũng không mấy khác biệt . Chỉ là thấy nó đơn giản đẹp hơn một chút thôi .

“Tiểu công tử tựa hồ rất thích hoa sơn trà tại hạ trồng nha .” thanh âm nhu nhu ở phía sau vọng lại , chẳng biết từ lúc nào, Hạ Tử Hạo đã ở phía sau ta .

Ta phải thừa nhận, võ công của ta thực sự quá dở —— ngoại trừ khinh công.

“Nếu thích, không bằng thỉnh tiểu công tử đến Kiều Khứ các cửa tại hạ xem mấy giống sơn trà quý hiếm , chẳng hay ý tiểu công tử thế nào ?”

Hạ Tử Hạo phe phẩy cây quạt , mềm nhẹ cười, cười rất chân thành, mang theo hài lòng kiều ngạo, con mắt hẹp dài mí thành một đường , khiến hắn tăng thêm vài phần mỉa mai .

Cũng là một loại hấp dẫn nhân a .

... ít nhất ... Ta bây giờ cũng thấy hấn bớt đáng ghét .

” Hảo .” Ta cười.

23. Chương 23

“Đóa hoa này tên Diệp Vân La .” Nhụy hoa màu lục sắc ánh vàng , cánh hoa phân thành bốn tầng, mỗi tầng một màu , bạch sắc , hoàng sắc , chanh hồng sắc cùng hỏa hồng sắc.

“Đóa này gọi hàn mai .” giống như hoa mai bình thường nhưng giữa những cánh hoa màu trắng hồng có một ít vân rất đẹp .

“Hoa này tên thập nhị học sĩ .” Một gốc cây hoa sơn trà vừa nở đúng mười hai đóa hoa , mỗi đóa nhan sắc cũng không đồng nhất .

Những đóa sơn trà khác đều muôn màu muôn sắc .

Cảm giác hấn thực thích hoa , khiến cho ta hoa cả mắt.

“Đều là chính ngươi chọn ra sao ?” Ta hỏi hấn.

“Đương nhiên.” Hạ Tử Hạo phe phẩy cây quạt, cười rất ngạo.

Thật giống một hài tử đang thỏa mãn thành thích của mình .

“Ai nha , không hề ít đóa hoa mà cả trong cung cũng không có nha .” Nhớ kỹ trong hoàng cung có, ở đây tuyệt đối có ; trong hoàng cung không có , ở đây lại có. Nếu để cho phụ hoàng thu sạch hoa của hấn , không biết Hạ Tử Hạo sẽ ra sao ni .

“Đưa vào cung đều là do ta . Ở đây có rất nhiều tuyệt phẩm , ta luyện tiệc đem dâng nha.”

Ta cười lộ lên. Con mắt đảo qua toàn bộ hoa viên, ngoài ý muốn thấy chậu hoa bạch ngọc đang có cây non , cành lá đều rất bé . Chậu hoa được trồng trong một cái chậu tinh xảo , cao hơn những đóa hoa khác một chút .

“Đó là...” Ta chỉ vào đóa hoa ấy .

“Đó là đào do ta tạo ra , tên là ...” Một tay hấn đột nhiên nâng cầm ta lên , thanh âm như con nhện ti, nhưng mang theo trà hương nhàn nhạt “Hàm Tiểu .”

Ta tránh hấn đi , tay hấn không dùng lực, vì thế ta lui qua một bên . Nhìn hấn, không rõ hấn có ý tứ gì .

Hạ Tử Hạo nở nụ cười, cười rất lớn , ta là lần đầu tiên thấy hấn cười như thế , trước giờ đều thấy hấn cười thật gian , vì thế ta thấy hấn giống hồ ly , nhưng hiện tại ta thấy nụ cười hồ ly của hấn thuận mắt hơn nhiều .

“Tiểu nhi , ta hoa này do chính ta tạo ra , tên của nó là Hàm Tiểu .” Hạ Tử Hạo mị mắt lên , mang theo tia quỷ dị mê hoặc.

Ta lại bắt đầu nhíu mày , ta ghét hấn nói vậy , hơn nữa, “Tiểu nhi không phải tên để người gọi .”

“Nga?” Hấn nhích lại gần, rất gần nói ,”Vậy ai có thể gọi ni ?”

“Đương nhiên là Mặc .” Còn có phụ hoàng. Ta cười, thân thủ nắm một gốc cây hoa sơn trà phía sau

“Ngươi nói, nếu như đóa hoa mỹ lệ này chết , còn có thể tái tạo ra sao.” Trên cánh hoa nhàn nhạt mang theo một giọt nước , thật như là giọt nước mắt trên mặt mỹ nhân. Rất thú vị, ta ở trong hoàng cung chưa có gặp qua bao giờ .

Hạ Tử Hạo nhìn ta, một lát, hấn lại bắt đầu phe phẩy cây quạt, “Nếu như người hủy , ta nghĩ người cũng ra không nổi hoa viên này .”

Con mắt ta trừng lớn nhìn hắn . Hạ Tử Hạo võ công rốt cuộc thế nào, ta không rõ ràng lắm, không biết khinh công của ta có thể hay không từ nơi này chạy đi, chỉ cần đến chỗ Mặc là tốt rồi .

Mặc...

“Yên tâm, ta sẽ không đối ngươi hạ thủ .” Hạ Tử Hạo cười , mắt loăn loăn, “... ít nhất ... Ta sẽ không chọc người của người kia . Nhưng mà làm hỏng sơn trà tuyệt phẩm của ta , ta cũng không dễ dàng bỏ qua .”

Ta do dự , nên hay không nên buông tay . Hạ Tử Hạo cũng không gấp , chỉ cầm lấy tay ta , cười cười .

“Tiểu nhi .” Hạ Tử Hạo mở miệng, lại có thanh âm từ bên kia truyền đến .

Ta bỏ hoa lại, xoay người hướng thanh âm chạy qua

“Mặc!” Ôm lấy thân thể ấm áp quen thuộc , nhìn chăm chú “Mặc, sao ngươi lại tới đây?”

“Ngươi đi ra ngoài đã lâu .” Mặc nhìn ta, trên trán , lông mày đã dựng thẳng .

“Ta xem hoa sơn trà, đã quên.” Hạ Tử Hạo cũng không nói lưu lại ta, cũng lại không cho ta đi , vì thế ta không biết nói chuyện lúc này thế nào .

Thân thể bay lên không, ta bị Mặc bế lên “Người của ta đã quấy rầy, thực sự xin lỗi.”

“Đâu, là cam tâm tình nguyện đón chào .”

“Trang chủ khách khí, người của ta không hiểu chuyện , chúng ta dự định ngày mai sẽ ly khai.”

“Sao nhanh như vậy đã đi , lẽ nào trách Hạ mỗ chiêu đãi không chu toàn?”

“Đương nhiên không phải, chúng ta tại quý trang xem như ở nhà, sao có thể là chiêu đãi không chu toàn ni. Thật sự là chúng ta có chuyện quan trọng phải ly khai, ta cũng đã nói với Hiên Viên minh chủ .”

“Đã như vậy, Hạ mỗ sẽ không ở lâu . Mong Tuyệt công tử cùng phu nhân khi rảnh rồi đến nhà ta trụ lại ít lâu ..”

“Đa tạ ý tốt trang chủ, cáo từ.”

Vừa vào khách phòng, Mặc phóng ta lên giường , sau đó quay đi không nhìn ta .

“Mặc, chúng ta ngày mai có thể đi sao ? !” Bầu không khí thật không tốt , nhìn Mặc cũng không hảo . Lòng ta hoang mang rối loạn, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi cái gì đó .

“Luyến tiếc đi?” Mặc nhìn ta, chưa có một chút biểu tình , âm thanh nhàn nhạt , cũng không biết là vui hay đang mất hứng .

“Đương nhiên không phải!”

Ta phủ nhận, sau đó ôm cổ Mặc làm nũng

“Ta thật là cao hứng, sau này ta cùng Mặc sẽ ở một chỗ , không ai quấy rầy.” Không biết phụ hoàng sẽ làm gì , không biết hắn hiện tại có hay không hảo hảo nghỉ ngơi ni.

“Ngươi rất thích hoa sơn trà?”

“Thích a.”

“Thích cả chủ của hoa sơn trà sao ?”

“A?”

Ta ngốc lăng nhìn Mặc .

Tay Mặc đặt lên vai ta, đẩy ta ngã xuống giường , kéo sạch y phục trên người ta ra , sau đó một tay mạnh mẽ tham tiến hậu huyệt .

“Ngô...”

Dường như... Đường như là vì ta cùng Hạ Tử Hạo ở cùng một chỗ nên hấn tức giận ni , vì loại sự tình này tức giận... Mặc ghen? !

“Hi hi... Mặc, ngươi ghen a?” Ta chạm lên mặt Mặc , hỏi .

Con mắt Mặc mị lên chút , sau đó ngón tay kia đi ra , đổi thành một cái canh thô , thống khoái đi vào (cái canh thô là cái gì thì =’~~)

“A ——! Mặc! Đau quá!” Ta ghét ngươi a !

Kết quả...

Kết quả khi ta tỉnh lại phát hiện mình bị bao bởi một chiếc áo choàng , áo choàng bị Mặc ôm vào trong ngực, Mặc ngồi ở một gốc cây đại thụ, nhắm mắt dưỡng thần .

“Tỉnh?” Đại khái phát hiện khí tức tat hay đổi , Mặc mở mắt, lộ ra mỉm cười khuyhnh đảo chúng sinh .

“Ân.” Ta dựa vào Mặc, chậm rãi hồi tưởng ký ức.”Chúng ta ở đâu?” Hấn là đã ra ngoài rồi a .

“Trên đường đến Hoàng Sơn .” Mặc ôm lấy ta nói “Vấn hiên cùng Vô Tắc đều đã trở về . Đói bụng sao?”

Ta gật đầu, “Ta ngủ nhiều ngày ?” Nhớ kỹ ngày đó làm rất lâu, hấn là ngủ cũng không ngắn đi

“Hai ngày một đêm.” Mặc lấy ra một khối thịt quay , ngắt một miếng nhỏ nhét vào miệng ta.

Thịt rất non, còn nóng hổi .

Ăn no, ta ngồi ở cạnh cây nhìn Mặc .

“Mặc, ta hát cho ngươi nghe, có muốn hay không?” Từ khi rời cung thì không hát nữa .. Chỉ ở thỉnh thoảng, mới có thể gảy cầm một đoạn .

“Tốt.” Mặc mỉm cười nhìn ta.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn trăng lấp ló ở giữa cành cây thưa thớt.

“Tiết trời vào thu thật lạnh , mây trôi bên người

Lẳng lẳng nhìn sắc trời biến đổi

Nhìn một phiến lá đỏ trong gió , khiến trong lòng ta thật lặng

Nửa tỉnh nửa say , thấy thiếu niên ấy cười ,

Khiến ta như ở giữa mây xanh cùng tuyết lạnh .

Khuôn mặt băng thanh nhẹ nhàng , lại khiến ta triền miên không dứt .

Lưu ở nhân gian này một chút tình đốn kiếp phù du không bờ bến .

Chỉ cần trong đời có kẻ hữu tình

Đừng hỏi kiếp duyên thế nào

Cành liễu đong đưa trong gió , báo mùa xuân sắp về .

Để ta nơi bình yên

Mang tất cả cuồng nhiệt trong lòng , cùng múa một khúc ca xuân .”

24. Chương 24

Nếu đi du sơn ngoạn thủy thì bạn đồng hành là ai là một chuyện phi thường trọng yếu, bởi vì ... điều này sẽ ảnh hưởng tới tâm tình người du lịch đích .

Lấy ta làm ví dụ nha , lần trước khi bắt đầu đi , phong cảnh ven đường kỳ thực cùng hiện tại quả thực cũng rất đẹp như nhau , mà lúc trước ta lại đi với cả nhà Đỗ gia , na toàn gia đặc biệt người nào đó mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mắt khiến ta phiền , nào có tâm tình ngắm phong cảnh đâu , vì thế mà cho dù phong cảnh có đẹp đến cỡ nào , tâm tình không vui , xem trong mắt cũng như là thứ tầm thường tiêu điều thôi .

Mà hiện tại, cũng chỉ có Mặc ở bên ta , mỗi ngày ở bên người mình âu yếm, vì thế cho dù là cổ đại héo rũ , ta cũng thấy nó thiết khả ái . Thỉnh thoảng... Ân, được rồi, tất nhiên là chúng ta còn ở một vài địa phương nào đó mà yêu nhau ... yêu nhau đó a ... Ha ha... Hạnh phúc ...

Ai, kỳ thực nếu cứ như thế sẽ không sao , khát liền ăn hoa quả , đói bụng săn chim trên trời đem nướng , sinh hoạt quả thực rất tiêu điều ! Đáng tiếc...

Ta đến bây giờ đều không rõ, tại sao những điều tốt đẹp thỏa mái đều không thể kéo dài lâu chứ , đang vui vẻ thì nhận được một tin dữ sản nghiệp của Mặc ở An Huy bị một đám người võ công thật cao công kích , tổn thất thập phần nghiêm trọng.

Vì thế , ta đành một mình ở trong một nhà nghỉ bình dân . Mặc nói những kẻ lai lịch bất minh này là nhắm vào hần , nếu ta đi theo sẽ nguy hiểm , mà dịch quán của Mặc cũng không thể ở , bởi vì sợ nguy hiểm a .

Kết quả, chỉ chừa lại Vần Hiên cùng Võ Tắc ở cửa bảo hộ ta.

Ai... Buồn chán a...

Bình thường đều nằm trong lòng Mặc mà ngủ , hiện tại một người ngủ , thiết là khó ngủ .

Không có người trò chuyện , sẽ suy nghĩ vớ vẩn .

Ta bắt đầu nhớ đến Mặc , không biết hần giờ làm gì , đã giải quyết được vấn đề kia chưa , có thể nguy hiểm hay không, là ai tìm Mặc gây phiền phức ... Người trong võ lâm dường như sẽ không để quan phủ quản nha , nói đến quan phủ...

Tâm tình không hiểu bắt đầu phiền táo, vô ý thức sờ sờ cái chuông trên chân, tròn tròn nhuận nhuận, cũng không kêu đình đình đang đang, bởi vì ta cố ý ở trong chuông nhét một ít bông , muốn rung cũng rung không được .

Người kia...

Tâm tính thiện lương như bị áy nếm lấy , có chút đau , có phiền muộn cùng khó thở .

Vạn nhất...

“Ai đó !” Thanh âm Võ Tắc ở bên ngoài rống lên .

Vì thế khi nghe được một tiếng động to , bên ngoài lại vắng lặng .

“Tiểu công tử?” Vần Hiên gọi một tiếng

“Ta đây , ta không sao.” Ta trả lời.

Sau đó lại tĩnh mịch .

Vần Hiên cùng Võ Tắc như trước đứng ở cửa đề phòng ..

Không biết qua bao lâu, một tiếng binh khí chạm vào nhau đột ngột vang lên, kế tiếp, hoàn toàn là tiếng đánh nhau lách cách, hỗn loạn hô quát, cũng không biết bên nào chiếm thượng phong .

Ta nằm trong chăn chờ , thực tế trừ khinh công là ta học được một ít , nếu đi ra ngoài khẳng định làm trở ngại cho hai người kia , vạn nhất đao kiếm không có mắt... Ta còn chưa muốn chết.

Thôi thì cứ chờ bọn hần đánh nhau xong , sẽ có kết quả .

Chờ a chờ a...

Bên ngoài còn không có đánh xong, cửa đã bị đẩy ra , tiến đến bốn người, đầu lĩnh kia ta nhận thức, nàng chính là Như Ý .

“Công tử , lão gia sai nô tỳ tiếp người hồi cung .” Như Ý mỉm cười hành lễ nói ta vạn phúc kim an .

“Nếu như ta không muốn ni?”

“Lão gia nói , bất kể thủ đoạn, vô luận thế nào cũng đem công tử trở lại .”

Ta nhìn qua bên ngoài có nhiều đuốc , mơ hồ thấy hàng người đứng ở đó , bọn họ đều là quan binh .

Quy mô thật lớn a, ta thở dài một hơi, “Sân nghiệp của Mặc , cũng là các người làm sao.”

“Để bức công tử hiện thân, nô tỳ thực sự không còn phương pháp.”

“Nếu như ta và các người đi thì thế nào ?” Ta hất cằm ai oán.

“Chúng ta đương nhiên sẽ bảo hộ điện hạ hồi cung .” Như Ý nở nụ cười, “Tất cả chúng ta . ”

Ta đây còn có thể nói cái gì sao .

***** phân cách tuyến lúc rảnh rỗi *****

Ta hiện đang rối tinh mù !

Người xem, mười hai nhân sĩ khiêng một cỗ nhuyễn kiệu, đi như đang bay trên không, cỗ kiệu trái phải an bài hai hộ vệ , đầu lĩnh lại là Như Ý một thân võ nghệ .

Cái này quả thực quá phô trương nha ! Cái này thiệt lớn ! Cái kia thiệt uy phong! Là bao người mơ ước nha ! ! !

Nghĩ không ra trước đây xem trong TV , hiện tại ta được hưởng thụ rồi .

Oa ha ha ha...

Taychân ta mềm nhũn ghé vào kiệu , a , cười ra nước mắt .

Là nhuyễn cốt tán, có đúng hay không làm cơ thể ta cảm thấy không thích hợp ?

Dù không muốn , nhưng vẫn phải vào cung.

Hình dáng phụ hoàng ... Ngoại trừ có điểm gầy đi , cái khác dường như một điểm cũng không khác . Dem ta từ trên kiệu xuống , sau đó , hành hạ ta trên giường một ngày đêm .

Kết quả là ta ngủ hai ngày , chờ cho thân thể phục hồi .

Bông trong cái chuông ở chân bị lấy hết ra , đại khái là bởi vì là ngọc ổn định nhiệt độ, nhét mấy nhúm bông vào thành ra mất tác dụng . —

Vậy là , hiện tại ta đang bị giám sát . Bên người lúc nào cũng trên dưới mười hộ vệ...

Ai...

Những kẻ đi sau thiệt sự đầu gối ...

Ta nằm trên bãi cỏ của ngự hoa viên , đã quay về một tuần, ngoại trừ ngày trở về , sau cũng không thấy phụ hoàng .

Hắn không tới tìm ta, ta cũng sẽ không đi tìm hắn.

Hanh! Mạnh mẽ bắt ta về , xong rồi lại lơ ta.

Thật nhớ Mặc a .

Không biết Mặc có nhớ ta không .

...

Giống như lúc ly khai hoàng cung thì nhớ phụ hoàng , thậm chí ngay cả lúc cùng Mặc chơi đùa vui vẻ cũng không quên phụ hoàng a.

Không biết có thể nói trong lòng ta Mặc cùng phụ hoàng ai cao hơn a .

“Tiểu nhi ... Tiểu nhi ...”

Ai gọi ta ?

Mông mông lung lung mở mắt,khuôn mặt phụ hoàng ôn hòa xuất hiện trước mắt ta , còn thêm vài phần sủng nịch

“Phụ hoàng!” Ta hài lòng kêu một tiếng .

“Tiểu nhi , thích phụ hoàng không ?” Phụ hoàng hiền lành cười, nhẹ nhàng kéo ta vào trong lòng.

“Ân!”

“Phụ hoàng vĩnh viễn bồi Tiểu nhi , vĩnh viễn sủng Tiểu nhi , Tiểu nhi cũng vĩnh viễn bồi phụ hoàng , có được hay không?”

“Hảo!” Phụ hoàng quả thực cho ta cảm giác hảo phụ thân ! Ta nhin không được trong ***g ngực ấm áp an toàn của hắn cọ cọ vài cái .

Giống như trước đây , ta oa ở trong lòng phụ hoàng , hưởng hết sủng ái cùng ôn nhu của hắn .

“Cho dù phụ hoàng biến thành lão nhân, Tiểu nhi cũng nguyện ý bồi phụ hoàng sao ?”

“Tất nhiên a a!” Mọi người đều sẽ già , làm bạn với phụ hoàng khiến hắn vui vẻ , nhìn hắn dần dần già đi, là một cảm giác

“Thế nhưng... Tiểu nhi , phụ hoàng còn chưa già đi, Tiểu nhi đã không muốn ở bên phụ hoàng , Tiểu nhi thực sự là không tuân thủ hứa hẹn a.” Phụ hoàng nhìn ta, trong ánh mắt hẹp dài hiện ra một tia sát ý ,

“Tiểu nhi , ngươi không thể thất tín với phụ hoàng a.”

Ân... Ân? Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì a? Chờ một chút! Chờ một chút! Ta bây giờ còn có chút mơ hồ , chờ một chút a, chờ ta hảo hảo thanh tỉnh một chút! Cái này...

“Phụ hoàng?” Hắn tới lúc nào ? Sao lại coi ta như hài tử mà bế ?

Bốn phía sao lại thanh tịnh đến thế ? Thanh tịnh đến mức chỉ còn lại có ta cùng phụ hoàng ? Trời đã tối rồi sao ?

“Sao vậy, Tiểu nhi không muốn nhìn thấy trẫm sao ?”

25. Chương 25

“Không phải .” Ta phi khoái phủ nhận.

Ta kinh hồn táng đảm nhìn nam nhân trước mắt này, ta không biết hắn dự định làm gì ta , ta thậm chí nhìn không ra hắn có đúng hay không đang tức giận.

Phụ hoàng nhìn ta, ngón tay ở trên gương mặt ta vân vê .

“Lâu như thế không gặp , Tiểu nhi trưởng thành không ít nì, cũng thay đổi thật nhiều. Tiểu nhi cải biến là bởi vì người kia a ... Trẫm lúc đầu nghĩ người chỉ là ở trong cung buồn chán , nghĩ ra ngoài ngoạn chơi , vì thế trẫm cho người tự do , cho rằng chỉ cần chờ người ngoạn đủ , tự nhiên sẽ trở về... Thế nhưng, người cư nhiên cùng người khác ở một chỗ, thậm chí không muốn hồi cung! Người biết khi trẫm biết được người cùng người kia cùng một chỗ có bao nhiêu phần nộ hay không ? Người biết buổi tối ngày đó, trẫm xử tử

hơn trăm cung nữ , thái giám hay không? Tiểu nhi , người ở trong lòng trăm rất trọng yếu , trọng yếu đến mức ... Hận không thể giết người!”

“Phụ hoàng...” Móng tay bén nhọn xoẹt qua yết hầu ta , mang theo hơi lạnh lẽo , trong nháy mắt, ta thiếu chút nữa cho rằng cổ của mình sẽ thủng một lỗ ...

Phụ hoàng đối ta...

“Thế nhưng trăm nếu giết người , sẽ hối hận.”

Tay phụ hoàng nhẹ nhàng nâng lên , sau đó nhìn chăm chăm ta

“Tiểu nhi , trăm rất thích ánh mắt của người, lần đầu tiên thấy ánh mắt ấy đã si mê . Trăm nếu như giết người, sau này sẽ không thấy được ánh mắt của người nữa . Tiểu nhi , ở bên người phụ hoàng , không cần lỵ khai, có được hay không? Ta sẽ vẫn sủng người, bảo vệ người.”

... Cái kia... Cái này, ách, có phải “ lời tỏ tình “ trong truyền thuyết không a? Giống như một nam nhân nói với một nữ nhi đó ? Được rồi, coi như bây giờ là một nam nhân nói với một nam nhân , nhưng, cũng không đến nỗi một người cha nói với đứa con mình nha ?

Ta phát hiện ta mơ hồ . Tim đập thật là hảo , mặt có chút nóng .

“Thế nhưng... Người là phụ hoàng a...” Hơn nữa ta vẫn rất mong người là cha ta . Vậy nên vui sướng trong ngực nên tạm quên đi .

“Trăm tình nguyện không phải phụ hoàng của người.”

A?

“Trăm muốn làm nam nhân của người.”

...

Hống !

Trên mặt bốc hỏa .

Cái này ... này này , nói thế nào ... thì ... thì ...

Thế nhưng,

Tâm cũng động rồi .

Phụ hoàng như vậy hảo mê người .

Nên gọi là “ phụ thân hấp dẫn “ nha

Thật hấp dẫn ta .

Phụ hoàng đối đãi với ta ngày càng tốt , sủng ta đến vô hạn .

Đối phụ hoàng, ta rất cuộc cam chịu .

Thế nhưng, không chỉ một người , một người làm ta lo lắng , phụ hoàng không hề đề cập đến Mặc , làm lòng ta tràn đầy lo lắng.

Hiện tại mới biết được, nguyên lai, ta cũng sẽ tương tư a.

Phụ hoàng cùng Mặc .

Hai người đều trọng yếu.

Ở thế giới kia , khi còn bé , sát vách hàng xóm có một lão bà luôn đối tôn tử của bà một bên hống, một bên ru .

“Lòng bàn tay mu bàn tay,

Tâm can bảo bối...”

Đối bọn họ ta nên thế nào đây

Ta tiếp nhận phụ hoàng , thì phải quên đi Mặc .

Phụ tâm một người , nhưng ... ít nhất ..., sẽ khiến người còn lại không đau .

Thế nhưng, ta cần bản là vô pháp quên Mặc, trái lại càng ngày càng nhớ .

Nhớ những giây phút cùng một chỗ , thậm chí mỗi động tác, mỗi biểu tình, mỗi câu nói.

Nhớ đến nóng ruột nóng gan , nhớ đến mức chỉ còn lại ba phần hồn ở nơi này .

Cũng đã từng nghĩ , nếu ta buông phụ hoàng mà chọn Mặc thì sao ?

Thế nhưng, ta phát hiện ta luyện tiếc phụ hoàng, nghĩ đến phải ly khai phụ hoàng, sau này có thể sẽ vĩnh không gặp mặt, ta càng nghĩ , tâm càng đau .

Nghĩ lại , hải tử nào mà chẳng có ngày ly khai phụ mẫu , sống một mình đây thôi .

Thế nhưng ta không muốn ly khai phụ hoàng, một điểm cũng không muốn .

Ta nghĩ, thời gian qua , ta đã không hề đơn thuần đem phụ hoàng coi là một phụ thân a .

Nhớ kỹ trước đây đã nghe một câu nói :

Phản bội bạn bè là ghê tởm , nhưng phản bội thân tình còn ghê tởm hơn .

Ta cuối cùng chọn ở bên phụ hoàng , bởi hắn không có người thực sự bầu bạn . Ta chỉ đành mỗi ngày nhớ về Mặc.

Ta nghĩ, ta thực sự rất ghê tởm.

Lòng tham quá nhiều , cái gì cũng muốn , nhưng vốn không thể .

Buổi chiều hôm nay , phụ hoàng đang cùng ta ăn hoa quả tiến cống , Lang Nguyệt vội vàng chạy tới , nói nhỏ vào tai phụ hoàng , sau đó phụ hoàng liền đi .

Chuyện gì khiến Lang Nguyệt luôn bình tĩnh lại vội vàng như thế ? Rất khó không thể không hiếu kỳ nha .

Hơn nữa, phải biết rằng, hiện tại chỉ cần khi phụ hoàng ở cùng ta , một khắc cũng như đại sự , không ai có thể quấy rầy .

Ta hảo kỳ.

Vì thế ta dạt vào một góc tường mà đi ... Ân, nghe trộm .

“Công tử , người muốn đi đâu?”

Còn chưa bước đi lâu , phía sau đã truyền đến thanh âm quen thuộc .

Phiền muộn, sao ta lại quên nàng chứ , ta làm mặt khóc hề hề “Như Ý...”

Chờ ta lừa được Như Ý xong rồi , đồng ý cùng ta áp vào vách tường nghe trộm , nửa giờ cũng chẳng có gì .

Kết quả, chờ chúng ta chuẩn bị chán , ta thấy giữa không trung xuất hiện hai thân ảnh màu lam bay ngang qua .

“Phụ hoàng đâu ?”

“Ở trên .” Lang Nguyệt ngẩng đầu thật cao .

“Hắn ở cùng ai vậy ?”

“Nhi tử của Lan quý phi .”

“ Lan quý phi? Là nhân vật thế nào vậy ?” Ta vờ như thuận miệng hỏi

“Dường như kêu ... kêu Tàn Mặc ?”

“Nghe... vậy hắn vì cái gì đến ... Ách, người nói hắn gọi là gì ?” Ta nghe lầm không

“Tên Tàn Mặc .”

...

Cái này... Có lẽ là cùng tên?

“Hắn có phải có thân hình cao gầy, khuôn mặt thập phần xuất trần thoát tục, giống như tiên nhân đọa trần gian a?”

“Đúng vậy.”

...

Nói như vậy, ngoại trừ hắn, cũng không có ai khác a ...

“Phụ hoàng! Mặc!” Ta quay đầu, mở to con mắt , gọi có người nói ta rõ ràng thật to . Tái mở mắt, chỉ thấy hai bóng người rơi xuống .

Thật đúng là Mặc.

Một tháng không gặp , đã gầy như vậy ... Ách, cũng chỉ là gầy chút thôi .

“Tiểu nhi .” Mặc nhìn ta, cười mờ ảo .

“Tiểu nhi .” Phụ hoàng nhìn ta, cười tràn đầy sủng ái.

” Nào .” Hai người cùng mở miệng “Đến bên người ta (trầm) nào .”

...

Ai tới nói cho ta biết, ta nên đến nơi nào nha ?

Không ai nói cho ta biết, vì thế ta chỉ có thể lựa chọn — bất động

“Tiểu nhi ? Mau tới đây nha, chúng ta tiếp tục du sơn ngoạn thủy.”

“Tiểu nhi , ngươi nếu thích đi ra ngoài chơi , phụ hoàng cùng ngươi đi .”

“Tiểu nhi , ta mang ngươi đến Thiên Sơn bắt linh hồ!”

“Tiểu nhi , ta mang ngươi đến Đông Bắc bắt bạch hổ !”

“Tiểu nhi , ta mang ngươi đến thảo nguyên đầy gió cát , săn ngựa dương nha !”

“Tiểu nhi , ta mang ngươi khứ đến Tây Hồ , xem hoa sen nở !”

“Hoa sen có gì đẹp ! Muốn xem thì vẫn nên đến Tuyết sơn ngắm tuyết rơi !”

“Ngựa Dương thiết bình thường , muốn xem phải đi xem kì lân !”

“Ngươi cho là...”

“Hạnh! ...”

Dường như...

Ta thấy thật giống hình ảnh phi tử của phụ hoàng đang tranh thủ tình cảm

Ta cũng có thể tự kỷ một chút, cho rằng hai nam nhân cực xuất sắc đều đang tranh giành ta chăng ?

Thực sự hảo thành công nga !

Nam nhân, chính là muốn có mị lực như thế !

Sau khi đắc ý xong , há mồm rộng to hơn: “Các ngươi hai người cầm miệng cho ta!”

...

Dường như ta nói có gì đó sai ...

Vì sao tất cả các ngươi đều dùng ánh mắt như nhìn quỷ nhìn ta

Phát trần của Lang Nguyệt lại vung lên rồi .

26. Chương 26

“Cái kia, các người là sao ? Mặc sao lạ là nhi tử của Lan quý phi ? Có thể nói cho ta một chút hay không ?” Tâm địa be bé , ta hỏi hai người , mong muốn họ quên lời ta mới nói .

“Ha hã, ” phụ hoàng trước hết nở nụ cười, “Nguyên lai Tiểu nhi khi phát uy cũng có vài phần uy nghiêm của phụ hoàng nha ! Bất quá, rất khả ái ni.”

“Người đừng tưởng tượng , đó là giống ta mới đúng , Uy phong Tuyệt công tử ta sao có thể tầm thường được !”

“Hắn là nhi tử của ta, giống ta là thiên kinh địa nghĩa.”

[Thiên kinh địa nghĩa = bình thường tất nhiên]

“Đừng tưởng rằng chỉ một ngọc bội có thể chứng minh hắn là con người , huyết thống mới là căn cứ chính xác lớn nhất .”

Không phải đâu, lại cãi nhau tiếp sao !

Lần này là sao a ? Ta thật mơ hồ?

“Các người hai người chờ một chút ” ta phát điên rồi : “Cứ một chuyện lại một chuyện , trước tiên nói cho ta chuyện các người đã , rồi nói thêm tại sao Mặc lại thành nhi tử Lan quý phi .!”

Hai nam nhân đối nhau liếc mắt “Được rồi.”

“Di giá ngự thư phòng, những người khác nghiêm cấm tới gần, trái lệnh trăm trước tấu sau !”

“Dạ.”

Nói về năm đó .

Năm ấy, hậu trong cung có ba vị mỹ nhân song song hoài thượng long thai. Ba vị ấy , một vị hoàng hậu chưởng quân nội cung , một vị lan quý phi độc sủng hậu cung, cuối cùng một vị có đôi mắt phượng thập phần xinh đẹp , được tiên đế vì rượu say mà lâm hạnh – Thanh phi .

Hoàng hậu là người sinh ra trong gia đình thế gia , Lan quý phi có một ca ca là võ trạng nguyên đương thời , một ca ca là Thượng thư đương triều , Thanh nương chỉ là một phi tử nho nhỏ mà thôi , nói đúng ra , nàng không hề có uy hiếp gì .

Việc cấp bách chính là giải quyết Lan quý phi không riêng gì bởi vì Lan quý phi gia thế, mà còn bởi vì khi truyền ra tin tức Lan quý phi mang thai , tiên đế liền đem kỉ lân ngọc chia nửa tặng cho nàng . Kỳ lân ngọc là một loại ngọc quý , được coi là uyên ương ngọc , bởi vì nó được coi như loại ngọc dùng để ám chỉ thái tử nên chỉ có đế vương mới có thể mang theo .

Nói cách khác, nếu Lan quý phi sinh một công chúa thì sẽ không sao , vạn nhất sinh chính là một nam hài , thì đó chính là thái tử .

Hoàng hậu không cho phép loại này xuất hiện, cho nên nàng nhất định phải để Lan quý phi mất đi đứa con trong bụng .

Không tiếc phạm đại giới !

Lan quý phi đương nhiên không phải ngu ngốc, hoàng hậu đang suy nghĩ gì, nàng tất nhiên biết. Bất quá vì có hoàng đế làm hậu thuẫn, nàng ta cũng có võ công, bên người lại có người tinh thông dược lý, tất nhiên sẽ yên tâm rất nhiều.

Trên thực tế hoàng hậu cũng không có cách nào tốt đẹp để giải quyết nàng.

Giữa lúc cho rằng hoàng hậu đã bỏ cuộc, hoàng hậu lại thuê một nhóm đại ca thủ giang hồ xông vào hoàng cung ám sát Lan quý phi, cuối cùng nàng được hai ca ca của nàng xông vào cứu thoát ra khỏi cung.

Chỉ là, trong lúc tranh đấu, Lan quý phi động thai khí, nửa đường sinh non hài tử, bởi vì rong huyết không kịp cứu trị mà qua đời.

Đám người xông vào hoàng cung bị ám vệ trong cung diệt hết, hoàng hậu cũng táng thân tại chỗ, thi thể bị vùi vào bãi tha ma.

Tiên đế cũng không biết Lan quý phi đã qua đời, hắn đến chết đều vẫn cho rằng Lan quý phi vẫn sống, chỉ là không muốn quay về cái hoàng cung lục đục tranh đấu mà thôi.

Kết quả ba nữ nhân song song mang thai, cuối cùng chỉ có một hài tử của Thanh phi là bình an ra đời

[Khử : cười chết ta. Đấu mãi rồi để cho đứa ko đấu sống nhe răng làm vua =))]

Phụ hoàng nói đến đây, ngừng lại, uống một ngụm trà, sau đó nói tiếp : “Cuối cùng khi tiên đế mất đi, truyền ngôi cho ta còn nói rằng ‘ long thị huyết mạch, người giữ kì lân ngọc sẽ được chia đôi thiên hạ . ’ tuy rằng đây là lời mê sảng tiên đế nói khi sắp mất, nhưng dù sao cũng là di ngôn của tiên đế, vì thế các văn võ bá quan cũng có vài người nhớ mãi .”

“Đương niên nường ta trước khi mất có để lại di ngọc cho ta. Nên ta tới đây.” Mặc cười nhìn ta ngồi đối diện hắn, sau đó nhìn phụ hoàng ngồi ở chủ vị “Ta không cần nữa giang san, ta chỉ cần Tiểu nhi. Ta có thể đưa ngọc cho ngươi, nhưng, Tiểu nhi ta muốn mang đi.”

“Lấy giang sơn này hay không là chuyện của ngươi, bất quá Tiểu nhi là của ta, không ai có thể dẫn hắn đi.” Phụ hoàng cười có vài phần cao ngạo “Nửa giang san mang cho ngươi, ta cũng có khả năng lấy nó lại.”

” Đối nhân nên khiêm tốn, bằng không tự cao tự đại sẽ có hại.” Mặc một bộ phong đạm vân kinh, “Hơn nữa Tiểu nhi là hài tử của ta, ta có quyền dẫn hắn đi.”

...

Gì? Ta vừa nghe Mặc nói ai là hài tử cơ?

Mặc nên nói ta là tình nhân của hắn chứ, vì sao

Lão thiên gia, mời người không nên đả kích ta a!

“Không có khả năng, Tiểu nhi tuyệt đối là nhi tử của ta.” Phụ hoàng bí mở một con mắt, nói tự tin.

“Có thể hay không, thử một lần liền biết!” Mặc cũng cười, vẻ mặt trấn định, phảng phất nắm chắc phần thắng.

“Biện pháp gì?”

“Lấy máu nhận thân!”

“Hảo!”

Trong hoàng cung cái gì cũng có, không nhiều thì là toàn bộ, chỉ bằng vào danh ngôn “ lực lượng đồng đảo”, muốn cái gì chính là rất nhanh có.

Vì thế chỉ qua 5 phút, Lang Nguyệt đã mang đến hai chén sứ trắng, cung kính đặt ở ngự án rồi lui xuống.

Sau đó hai nam nhân liếc nhau, đặc ý chích ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu xuống.

“Tiểu nhi, đến đây.” Phụ hoàng đi tới lôi ta qua, Mặc ở trên tay ta chích một vết thương nhỏ, cùng nhỏ huyết của ta vào bát, sau đó lập tức xoa xoa vết thương rồi bôi thuốc mỡ cho ta, cẩn thận thổi thổi.

Thổi đến mức mặt ta đều nóng .

Phụ hoàng hung hăng lườm Mặc rồi kéo ta ra.

Mặc giống như không phát hiện, chỉ lấy ngón tay ở trong bàn tay trái ta vờ vờ .

Sau đó , tay phải của ta cũng bị vờ vờ , bỗng nhiên, hai ngón tay ở giữa xoay tròn .

Tay trái mạnh nắm mạnh lấy , bàn tay ấm áp nắm lấy hai ngón tay , sau đó thong thả bộ động , Mặc dùng ngón tay nhẹ ma sát đầu ngón tay ta , đầu ngón tay ta thật mềm yếu , sau đó hất lại dùng ngón tay di di nhẹ trong lòng bàn tay ta .

Ta nhin không được nhẹ nhàng run rẩy một chút...

Tayphải đột nhiên bị nắm lấy , sau đó ở giữa hai ngón tay rút ra lại cắm vào . Rút ra, cắm vào, tái rút ra, tái cắm vào... Một cây ngón tay biến thành hai ngón tay , cứ thế rút ra, cắm vào; hai ngón tay Mặc bỗng nhiên động mạnh hơn , vẽ một đường tròn như nội bích , ở đó hất cổ ý vờ vờ ...

Ta có cảm giác mềm nhũn ...

[Khử : Còn ta chả hiểu động tay mà mi cũng mềm nhũn ư .. Hân ‘~]

“Các người... Các người mau nhìn trong bát!” Chịu không nổi! Ta chịu không nổi!

27. Chương 27

Ánh mắt hai người vì lời của ta mà chuyển hướng sang bên hai chén trắng , hai viên huyết châu trong chén đồng dạng nổi lên trong cái chén trắng , viên thành một viên , không dư vớt cứ một chút huyết .

“Sao lại như vậy!” Hai vị đại nam nhân song song kêu to lên.

Ai...

Ta thở dài.

Kỳ thực, có đôi khi người thông minh mà ngốc thì sẽ khó trị , quả thực so với trị người ngốc sẵn khó gấp ba lần .

Thôi được rồi .

Bọn họ “Lấy máu nhận thân “, khả năng cùng kiểm tra DNA ở thế kỉ 21 cũng giống nhau , đặc biệt khi chén nước đã được xử lý , phương pháp này chuẩn xác rất cao .

Đáng tiếc, phương pháp này cao tới đâu, đối thân huynh đệ thì vô dụng nha .

“Phụ hoàng, Mặc, ” ta giống như kẻ bị phạm đại tội , nói “Các người hai người đều là tiên đế thân sinh cốt nhục đúng không.”

“Tất nhiên phải .” Phụ hoàng trả lời. Mặc gật đầu.

“Nói cách khác các người hai người là thân sinh huynh đệ, các người huyết thống đều giống nhau .” Ta ngừng lại, không cần phải nói nữa . Thoáng nói chút thôi , phụ hoàng cùng Mặc sẽ minh bạch ý của ta .

“Đường như phân biệt không được a.” Ta nói chuyện này, ai là cha ta, dường như trong tâm cũng lưu ý , Thực tế , bọn họ hai người cũng không tính làm cha ta mà.

Ta đột nhiên nhớ tới, nếu như có thể kiểm tra nhóm máu , nói không chừng có cơ hội biết ta là hài tử của ai . Đáng tiếc, ở đây chưa có loại phương pháp này . Kiếp trước chỉ nghiên cứu qua loa , hiện tại muốn biết cũng không rõ cách làm .

“Tiểu nhi là hài tử của ai , rất trọng yếu sao ?” Mặc nở nụ cười, cười đến rất ôn nhu nhìn ta, “Hài tử của ta cũng tốt , không phải hài tử của ta cũng không sao , người ta thích là người , nên người là ai ta cũng mặc kệ .”

Bàn tay to của phụ hoàng vuốt đầu ta “Tiểu nhi , ta đã sớm cùng người nói , ta tình nguyện không phải phụ hoàng người , ta chỉ muốn làm tình nhân của người a.”

...

Mặc dù có điểm buồn nôn, thế nhưng, thật đúng là thích ta , rất cảm động.

Thảo nào người trong luyện ái dù nói chuyện buồn nôn đến đâu cũng thấy thú vị .

“Huyền Ngự, nếu chúng ta vô pháp nhận ra ai là phụ thân Tiểu nhi , như vậy Tiểu nhi ở với ai, để chính hắn quyết định đi.” Mặc buông tay ta ra, sau đó đối mặt với ta , cười ôn nhu, nhưng con mắt lại câu dẫn ta . —

“Cũng tốt.” Nếu Mặc đã nói thế , phụ hoàng cũng khó phản đối , thế là cũng có vẻ rất có phong độ quân tử đứng đối diện ta , hai con mắt hắn nhìn ta khiến ta chột dạ .

Cái này...

Có vẻ rất khó chọn nha .

Mặc kệ hai người đối diện muốn sao , ta theo chính tâm ý của mình tuyển chọn là được rồi .

Nhìn cái này, nhìn nhìn lại cái kia, ai...

“Ta cũng không thể chọn cả hai sao ?”

“Cái gì ?”

Ta cũng nở nụ cười, “Nột, nếu như ta không thể chọn , ta đây cùng hai người đều không chọn .”

Có người nói, nếu người nắm không được thì nên buông tay , hoặc là người cố gắng nắm bắt thật chặt lấy nó thôi .

Tuy rằng không biết những lời này cùng hiện tại có liên quan gì , bắt quá nghĩ tới thì là nghĩ tới , không cần lý do .

Phụ hoàng cùng Mặc rõ ràng kinh ngạc , nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, gió êm sóng lặng làm cho ta không biết bọn họ nghĩ gì .

Ai...

“Các người chậm rãi nghĩ , ta đi ra ngoài một chút, nghĩ được rồi, thì cùng tới tìm tan ha ” Nếu cứ đứng đây , ta khẳng định sẽ bởi vì tinh thần căng thẳng mà vỡ tung .

Một đường đi ra ngự thư phòng, ta phát hiện trong lòng bàn tay có chút nhó nhưng . Xem ra chính mình cũng không muốn thế .

Nhìn bầu trời trong sáng quang mây , ta bắt đầu thở dài .

Ai...

Thiệt giống lão nhân hay than thở a .

***** phân cách tuyển cuối cùng *****

Cuối cùng , tự nhiên là ta, phụ hoàng, Mặc, ba người cùng một chỗ rồi .

Mặc nói “Cứ như vậy ba người đều không vui , nháo tiếp cũng sẽ không được , không bằng hai người ta cùng ở với người , sẽ là đại hỉ .”

Thế nhưng sau ta mới biết , chuyện này, người nhượng bộ đầu tiên lại là phụ hoàng .

Vừa mới bắt đầu , hai nam nhân nghiêm trang định ra hiệp nghị , nói là thay phiên nhau một tháng , tháng này ở với người này , tháng kia ở với người kia , như vậy phụ hoàng sẽ một tháng làm hảo phụ thân ; tháng kế tiếp làm tình nhân , sau đó Mặc làm hảo phụ thân , kế tiếp lại làm tình nhân .

Mà trên thực tế , cái hiệp định này vừa bắt đầu đã có rối loạn .

Vì thân phận phụ thân sẽ phải “Quản giáo” người nào đó, hận không thể lúc nào cũng đi đằng sau , ứ hiệp “ con rể “ , thỉnh thoảng lại chú ý đến chuyện trên giường .

Mà người là “ Con rể” cũng không thích , càng không nói không muốn “ phụ thân” nào đó cứ kè kè quan sát .

Phụ hoàng cùng Mặc long tranh hổ đấu, sống chết mặc bay , nhìn hai người tranh giành tình nhân , tâm tư nam nhi của ta bỗng nhiên nổi dậy , cố ý gây xích mích nhỏ nhỏ một chút , sau đó nhìn hai người tranh cao thấp trước mặt ta. .

Ha ha ha ha!

Sau đó ta vui quá hóa buồn .

Không biết sau thời gian “ Trai cò mổ nhau , ngư ông đắc lợi .” , hai người cứ nhiên đạt thành ý kiến thống nhất, khi ta nổi lên ý gây xích mích một người mỹ kỳ danh nói “Tình thương của cha chi phạt “, một người tự xưng “Tình nhân chi phạt “, song song trên giường đè ép ta một buổi tối.

Kháo!

Có phụ thân nào lại dùng cái đông tây để “Nghiêm phạt” nhi tử chứ !

Cũng may đối với loại nghiêm phạt này , ta cũng vừa lòng tiếp chiêu .

Sau đó .

“Tiểu nhi , Tàn Mặc !” Vừa hạ triều , phụ hoàng đã đi tới chỗ hai chúng ta , tuy rằng mặc long bào, thế nhưng để quan trên đầu cũng không thấy, chỉ là cài một trâm kim long .

“Phụ hoàng!” Ta cười ngênh đón , phụ hoàng ngày hôm nay thoát nhìn phá lệ vui vẻ.

“Tiểu nhi , sau này không nên gọi phụ hoàng ” phụ hoàng vỗ vỗ đầu ta “Sau này nên gọi ta là Ngự !”

“A?”

“Ta đã truyền ngôi cho thái tử , sau này chúng ta có thể cùng bước chân vào giang hồ nha !”

...

Ta cảm khái , ta xem trong ánh mắt phụ hoàng tràn đầy chờ mong

Còn có, Mặc, không nên cười kiêu ngạo như vậy, cho ta mặt mũi được không .. Phụ hoàng nhà ta lần đầu tiên bộc lộ biểu hiện mê gái đó

28. Chương 28

— Phiên Ngoại – Thanh Bình Nhạc – Thân phận Hạ Tử Hạo —

“Chúng ta đi đâu ?” Ta bạo phát nhìn Ngự về mặt đắc ý đi phía trước .

Phía sau, Mặc ôm thắt lưng ta , cười đến mắt loạn loạn

Ta lắc đầu.

Hai người kia a, kỳ thực cũng chỉ là đại hài tử thôi , dứt bỏ thân phận hiển quý, so với ta còn bướng bỉnh hồ đồ hơn .

“Có muốn hay không muốn đến Mạn Đà sơn trang ?”

“Mạn Đà sơn trang?” Ngự ngừng một chút , “Có đúng hay không... chủ nhân nó tên là Hạ Tử Hạo ?”

“Ân, Đúng .” Mặc hít sâu một hơi, ngừng cười, khuôn mặt như bạch ngọc dường như vì nhin cười mà đỏ ửng , hiện ra vài phần kiều mị, đến Ngự cũng ngây ngất một chút , chờ người trên đường loạn hết lên mới nói .”Tiểu nhi , ngươi muốn đến đó sao ?”

“Ân...” Ta nở nụ cười, cười tàn bạo “Ta nghĩ cho hần một vài điểm lạc thú a!” Khiến hần sứt đầu mẻ trán chính là lạc thú !

“Cái kia, Tiểu nhi ...” Ngự thu hồi cây quạt, vỗ vỗ vài cái , “Cái kia, ngươi có biết hay không , thân phận thực của Hạ Tử Hạo a?”

“Thân phận ?” Sat thủ trong giang hồ sao ?

“Ân... Ngươi biết khi hoàng hậu ám sát Lan quý phi , Lan quý phi đã mang thai bảy tháng .”

“Đúng vậy, ta biết.” Ta nhìn Ngự , không biết hần muốn nói gì .

“Đồng dạng, thời gian đó hoàng hậu cũng có thai bảy tháng , lúc tiên hoàng ban chết cho hoàng hậu , nhi tử của nàng cũng chưa chết , sau đó có vị kì nhân đi qua thấy thi thể hoàng hậu ... Liền đem cứu hài tử ra , nuôi lớn , Hài tử này chính là Hạ Tử Hạo .” Ngự nói với vẻ mặt quái dị .

...

Cũng đúng, thời cổ , người chết mà vẫn cứu được con trong bụng là vô cùng dị thường .

Nghĩ không ra a nghĩ không ra, nguyên lai Hạ Tử Hạo cũng có quan hệ thân thích với ta , luận tổ tiên còn gọi hần một tiếng thúc thúc , nói làm bầm, như thế hảo thân thích, cũng không tha chọc phá hần nha ? !

“Xuất phát! Mục tiêu Mạn Đà sơn trang! Ta muốn cho ‘ thúc thúc ’ hảo hảo chiêu đãi chiêu đãi chúng ta!”

Hắc hắc, Hạ Tử Hạo , tiếp chiêu nha !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-binh-nhac>